Δ^ΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

Κίνδυνος ἐν ὄψει

Καὶ ἡ Πέμπτη Φάλαγξ ἀνὰ τὴν Ὑφήλιον

(Μετὰ πολλῶν χαρακτηριστικῶν εἰκόνων)



ΑΘΗΝΑΙ 1949

Δρος ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΝ ΟΨΕΙ

ΚΑΙ Η ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΛΑΓΞ ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

(Μετά πολλών χαρακτηριστικών εικόνων)

ΑΘΗΝΑΙ 1949

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὸν ἔξυπνον καὶ τίμιον
ἀλλὰ εὔπιστον καὶ εὐμετά-
βλητον Ἑλληνικὸν Λαὸν
καὶ εἰς τοὺς ἀφανεῖς ἥρωας
τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ σοφὸς ἐρευνητὴς τῶν νεωτέρων κοινωνικῶν προβλημάτων, δόκτωρ Ἀριστείδης Λ. Ἀνδρόνικος πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ τὸ περισπούδαστον ἔργον, «Κίνδυνος ἐν ὄψει καὶ ἡ πέμπτη φάλαγξ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον».

Ὁ κ. Ἀνδρόνικος εἶναι γνωστὸς (ἐννοεῖται εἰς τοὺς ὀλίγους καὶ ἐκλεκτούς, τοὺς ἀντιλαμβανομένους τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχει ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἰδιαιτέρως ἡ πατρίς μας) καὶ ἐξ ἄλλων ἐπίσης σπουδαίων ἔργων του, ὅπως τὸ «Τί ἐστὶ Μπολσεβικισμός», «Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν Αἰώνων», «Ἡ Σινικὴ Ἐπανάστασις», φιλοσοφικὴ μελέτη, «Τί ἐστὶ διεθνισμὸς καὶ τί ἐστὶ ἐθνικισμός», ὡς καὶ διαφόρων πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν μελετῶν, ὡς π. χ. «Ἡ Μεγάλη Γαλλικὴ ἐπανάστασις», «Ἡ πολιτικὴ ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ», δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ἔξοχον πολιτικὸν καὶ ἱστορικὸν περιοδικόν του «Τὸ Φῶς».

Τὸ ὑπὸ ἔκδοσιν ἔργον του : «Κίνδυνος ἐν ὄψει καὶ ἡ πέμπτη φάλαγξ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον», ἐπισείει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γενικῆς καταστροφῆς καὶ πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ἐγκόλπιον καὶ ὁ ὁδηγὸς παντός, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Δυστυχῶς διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν τῆς γενικῆς ἐξαχρειώσεως, βιβλία φθοροποιὰ ἢ βιβλία ἀποπλανητικὰ ἢ βιβλία δῆθεν λογοτεχνικὰ μὴ προσθέτοντα ὅμως οὐδὲ κόκκον κοινῆς σοφίας, ἔχουν εὐρυτέραν διάδοσιν ἢ μελέται, αἵτινες, διὰ τῆς βαθείας των παρατηρητικότητος ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, προσφέρουν ὅ,τι ἀνεκτίμητον εἰς τοὺς θέλοντας νὰ σκέπτωνται καλῶς καὶ τῶν ὁποίων ὁ νοῦς ἀφυπνίζεται ἐκ τῆς παρατηρητικότητος καὶ τῆς σοφῆς ἐρεύνης τῶν ἄλλων. Ὁ ἰατρὸς Ἀνδρόνικος μᾶς προσφέρει ἑκάστοτε μελέτας, αἵτινες ὁμοιάζουν πρὸς τὰ φάρμακα τῶν συναδέλφων του ἰατρῶν, ἅτινα εἶναι πικρὰ τὴν γεῦσιν, ἀλλ' ὠφελοῦν εἰς τὴν ὑγείαν.

Εἰς τὴν δύσκολον καμπὴν — τὴν σημερινὴν — τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους μας, πᾶς πατριώτης Ἕλλην πρέπει νὰ μελετήσῃ ἐπισταμένως τὸ νέον βιβλίον τοῦ δόκτορος Ἀνδρονίκου «Κίνδυνος ἐν ὄψει καὶ ἡ πέμπτη φάλαγξ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον», καὶ θὰ συναγάγῃ τὸ ἑξῆς πόρισμα : Ὅτι ἴσως, ἐὰν τοιαῦτα ἐμπερι-

στατωμένα βιβλία ἐξεδίδοντο ἐγκαίρως, θὰ προελαμβάνετο τὸ δρᾶμα ὅπερ παίζεται εἰς βάρος τῆς φυλῆς μας καὶ τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦμεν εἰσέτι τὴν λύσιν.

Ὁ κ. Ἀνδρόνικος μοῦ ἐνθυμίζει ἐν πολλοῖς τὸν Ἡρόδοτον, ὅστις μὲ τὰς περιηγήσεις του καὶ τὴν παρατηρητικότητά του, συνέλεγεν εἰδήσεις ἀμυθήτου ἀξίας. Καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀνδρόνικος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, δυνηθεὶς νὰ περιηγηθῇ διαφόρους χώρας, καὶ ἔχων ἔμφυτον τὸ προσὸν τῆς παρατηρητικότητος καὶ τὴν εἰδικότητα νὰ συλλέγῃ εἰδήσεις ἐκ βασίμων πηγῶν, μᾶς παρουσιάζει ἓν ἔργον σύντομον μέν, ἀλλὰ σπουδαῖον, διότι μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἡ ἀνθρωπότης ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον πέμπτης φάλαγγος.

Κατὰ τὸ παρελθόν, λόγῳ τῆς φυσικῆς μου δυσπιστίας, ὁμολογῶ ὅτι ἐξέφρασα ψυχικήν τινα δυσφορίαν, κατὰ τοῦ συγγραφέως τοῦ νέου ἔργου, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ κατανοήσω πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ συλλέγῃ τόσον σπουδαῖα ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα κατὰ τῶν δημιουργῶν τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας καὶ ἐξαθλιώσεως, ὁμοιάζων δὲ ψυχικῶς πρὸς τὸν ἄπιστον Θωμᾶν, ἀμφέβαλλον περὶ τῆς γνησιότητος τῶν πηγῶν, ἃς ἔχει ὑπ' ὄψει του ὁ κ. Ἀνδρόνικος. Ἀλλ' ἤδη τὰ γεγονότα, ὁμιλοῦν ἡλίου φαεινότερον, ὅτι ὁ κ. Ἀνδρόνικος καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχε δίκαιον ὅταν ἔκρουε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, καὶ ὅταν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι μετά τινος μειδιάματος σαρκαστικοῦ ἐδεχόμεθα τὰς ἀποκαλύψεις του. Ἤδη ἀφυπνίσθημεν κάπως ἀργά, καὶ ὁ «Κίνδυνος ἐν ὄψει καὶ ἡ πέμπτη φάλαγξ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον» εὐχόμεθα νὰ ἀφυπνίσῃ καὶ ἄλλους ὅσοι ἀμφιβάλλουν περὶ τοῦ πραγματικοῦ ἐθνικοῦ μας κινδύνου.

ΛΑΖΑΡΟΣ Α. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τέως Καθηγητὴς
τοῦ Πανεπιστημίου Καλιφορνίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ὁ πειραματισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ τῶν κομμουνιστικῶν θεωριῶν, παρῆλθον ἤδη 30 ἔτη καὶ εἴδομεν εἰς ποῖα οἰκτρὰ ἀποτελέσματα κατέληξεν: Ὑποδούλωσις πλήρης τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ Κράτος, πενία τοῦ λαοῦ, κρατικοποίησις τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου μὲ πενιχρότατα ἀποτελέσματα καὶ τὸ κυριώτερον ἐξαθλίωσις, ἄμβλυνσις τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου, τῆς θρησκείας, οἰκογενειακῶν δεσμῶν καὶ τῶν τοιούτων.

Ἐπὶ τοῦ συστήματος τούτου, τοῦ ψευδοσυστήματος διότι στερεῖται ἐπιστημονικῶν βάσεων, ἤδη πρὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεώς του ἐν Ρωσσίᾳ πολλὰ εἶχον γραφῆ καταδικάζοντα ἐπιστημονικῶς τὸ ἀνεφάρμοστον καὶ τὴν σαθρότητα τῆς οἰκονομικῆς καὶ οἰκονομολογικῆς αὐτῆς συλλήψεως. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κίνδυνος ὁ ἐπαπειλῶν ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα αὐξάνει ὁλοέν, λυσσαλέα δὲ καὶ ἐπίμονος προπαγάνδα ἐξακολουθεῖ φανερὰ ἢ ἀποκρύφως, δὲν εἶνε ἄσκοπον νὰ ἐκθέσωμεν τὰ οὐσιωδέστερα ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα τὸ καταδικάζουν. Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα μᾶς παρέχει πρωτίστως ἡ ἱστορία, ὁ μέγας οὗτος τροφοδότης καὶ ἔμπειρος ποδηγέτης ὅλων τῶν ἐπιστημῶν καὶ δὴ τῶν πολιτικῶν, οἰκονομικῶν, κοινωνιολογικῶν, δικαίου καὶ τῶν λοιπῶν.

Θέματα ἐξεταστέα ἐν προκειμένῳ εἶναι:

1) Ἡ κατάργησις τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας.
2) Κρατικοποίησις βιομηχανίας καὶ ἐμπορίου.
3) Συγκέντρωσις τοῦ κεφαλαίου εἰς τὸ Κράτος (κηρυσσομένου ὡς μόνου δικαιούχου κεφαλαιούχου).
4) Θρησκεία, Οἰκογένεια.
5) Πολίτευμα σατραπικόν.

Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ὅταν ἐκτίσθη ἡ Ρώμη, τὸ 753 π. Χ., ἡ πρώτη μορφὴ τῆς κυριότητος ἀκινήτων ἦτο ἡ κοινο-

κτημοσύνη τῆς φυλῆς (Collectivisme de la tribu). Κατόπιν, δυνάμει ἐξελίξεως, ἀναφαίνεται ἡ δευτέρα μορφὴ αὐτῆς, ὀνομασθεῖσα Copropriété Familiale (συνιδιοκτησία Οἰκογενειακή) καὶ κατόπιν ταύτης προοδευτικῶς ἀναφαίνεται ἡ τρίτη μορφὴ αὐτῆς, τουτέστιν ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία, ἐπιτελέσασα σταθερὸν σταθμὸν προόδου.

Τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἐξέλιξιν τῆς ἐννοίας τῆς κυριότητος εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσῃ τις ἐγκύπτων εἰς τὸ θέμα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς παρατηρητικότητός του, διὰ νὰ ἀνεύρῃ ὅτι αὕτη ἐβάδισε συμφώνως μὲ δυναμικούς τινας νόμους τῆς ὠφελείας καὶ συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς βιολογικῆς ἐπιστήμης. Ἡ ψυχοσύνθεσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τοιαύτη ὥστε ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ καταλήξῃ ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς εἰς τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν ὡς μόνην δυναμένην νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἐπὶ τὸ καλύτερον καὶ λυσιτελέστερον τὰς φυσικὰς τάσεις τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὴν πρώτην φάσιν αἱ ἀρόσιμοι (γεωργήσιμοι) γαῖαι διαμοιράζονται διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν οἰκογενειαρχῶν, τὸ δὲ ἔθιμον ἐκανόνιζε τὰς κατὰ περιόδους γενομένας κληρώσεις. Αἱ οἰκογένειαι ἀπέκτων οὕτω τὴν χρῆσιν τῶν ἀγρῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν κυριότητα. Κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο μόνον ἀντικείμενά τινα προσωπικῆς χρήσεως ἀπετέλουν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, λειμῶνες δέ, δάση καὶ γαῖαι ἦσαν κοινά. Ἡ ἐμφάνισις τῆς δευτέρας μορφῆς, τῆς οἰκογενειακῆς συνιδιοκτησίας, συμπίπτει μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ νομαδικοῦ βίου τῶν φυλῶν εἰς μονίμους ἐγκαταστάσεις ἔν τινι τόπῳ. Τότε, πᾶσα οἰκογένεια ἐγένετο πλέον τελειωτικῶς κάτοχος τοῦ ἐπιλαχόντος αὐτῇ μεριδίου, τοῦ ἐθίμου τῆς κληρώσεως τεθέντος κατὰ μέρος.

Οὕτω, κατὰ τὸ δεύτερον αὐτὸ στάδιον, βλέπομεν ὑποφώσκουσαν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, δηλαδὴ εὐθὺς ὡς ὁ πατὴρ - οἰκογενειάρχης (Pater familias) ἔκτισε τὴν οἰκίαν του (domus) ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν του.

Τὸ domus (οἶκος) αὐτὸ εἶνε ἡ ἐμβρυώδης μορφὴ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, χρησιμεύσασα ὡς ἀφετηρία διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν, διότι ἀκριβῶς κατέδειξε τὴν μεγάλην ὠφέλειαν τῆς ἀτομικῆς δραστηριότητος καὶ πρωτοβουλίας καὶ οὕτως ἀναφαίνεται ἡ καθαρῶς ἀτομικὴ ἰδιοκτησία ἱκανοποιοῦσα τὰς φυσικὰς ροπὰς τοῦ ἀνθρώπου.

Παρατηρεῖται ὅτι κατὰ τὰς ἀλληλοδιαδόχους αὐτὰς φάσεις οἱ Ρωμαῖοι, κατόπιν μακρᾶς πείρας, ἔγνων νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας. Δὲν εἶνε δὲ τυχαία ἡ σύλληψις τῆς ἐννοίας ταύτης διότι πρόκειται πλέον περὶ ρυθμίσεως δικαιωμάτων μεταξὺ μελῶν τῆς αὐτῆς

οἰκογενείας, δηλαδὴ περὶ καθιερώσεως θεσμοῦ δικαίου. Τοιαύτην δὲ ὑπερηφάνειαν ᾐσθάνθησαν οἱ Ρωμαῖοι διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, τὴν παρέχουσαν τὰ ἐξαιρετικὰ ταῦτα προσόντα εἰς τὸ ἄτομον, ὥστε ζηλοτύπως ἐπεφύλασσον τὸν θεσμὸν τοῦτον τῆς ἀτομικῆς κυριότητος ἀποκλειστικῶς δι' ἑαυτοὺς καὶ τὸν ὠνόμασαν Dominium ex jure quiritum (τὸ ντομίνιουμ ἐμφαίνει τὴν καταγωγὴν τῆς κυριότητος ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν domus), ὅτι δηλαδὴ δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ αὕτη παρὰ μόνον εἰς πολίτας Ρωμαίους.

Καὶ τῷόντι βραδύτερον βλέπομεν τοὺς Ρωμαίους κατακτητὰς νὰ ἐφαρμόζουν ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν ἡττημένων λαῶν μόνον τὸν ἀρχέγονον τύπον τῆς συλλογικῆς κυριότητος, ἰσχύσαντα πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀτομικῆς κυριότητος.

Τὴν συντελεσθεῖσαν αὐτὴν πρόοδον, διότι περὶ προόδου πρόκειται, ἔρχονται τώρα νὰ καταρρακώσουν ἐν Ρωσσίᾳ διὰ νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν ἐπὶ 27 αἰῶνας ὀπίσω εἰς τὸ Α τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως. (Ἡ πρώτη μορφὴ διετηρήθη εἰς περιωρισμένην κλίμακα, ὑπὸ τῶν πολιτισμένων Κρατῶν, μόνον διὰ τὴν κρατικὴν δημοσίαν ἰδιοκτησίαν).

2) Κρατικοποίησις βιομηχανίας καὶ ἐμπορίου. Καὶ τὰ δύο ταῦτα ζητήματα ἀφορῶσι θεωρίας γνωστὰς ὑπὸ νὸ ὄνομα Etat gendarme καὶ Etat providence (providere, etatisme = κρατικοποίησις τῶν πάντων). Φέρεται ἐπίσης ὑπὸ τὸ ὄνομα système individualiste καὶ Collectivisme socialiste (σύστημα ἀτομιστικὸν καὶ σοσιαλιστικὸν συλλογικόν).

Τὰ δύο ταῦτα συστήματα εἶναι τῶν ἄκρων καὶ κατέχουν οὕτως εἰπεῖν τοὺς δύο πόλους. Ὑπάρχουν καὶ παραφυάδες αὐτῶν.

Ἐν ὀλίγοις τὸ πρῶτον, La thèse individualiste ἀναφαίνεται κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα. Ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἦσαν οἱ φυσιοκράται. Εἰς τὸ σύγγραμμα «Richesse des Nations» ὁ Adam Smith δὲν ἐξώθησε τὸ σύστημα τοῦτο μέχρι τῶν ἄκρων, μετριάσας τοῦτο ἐμπειρικῶς. Οἱ μαθηταί του ὅμως ἐδείχθησαν ἐνίοτε ἀκράτητοι καὶ ἄνευ μετριασμοῦ. (Φυσιοκράται = οἱ πρεσβεύοντες ὅτι ὁ πλοῦτος ἔγκειται εἰς τὴν γῆν).

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Leroy Beaulieu, ὁ Beau Regard καὶ ἄλλοι, ἀνήκοντες εἰς τὴν σχολὴν τῶν «L'école libre» ἐπίσης δὲν ἦσαν θιασῶται τοῦ παρεμβατισμοῦ, ὡς ἐπίσης ὁ Matin καὶ ὁ Ricardo. (Ἴδε ἐπίσης σύγγραμμα «Individualisme économique et social» τοῦ Schatz). Τὸ σύστημα τοῦτο διδάσκει ὅτι ὁ παρεμβατισμὸς τοῦ Κράτους εἰς τὴν ἐλευθέραν πρωτοβου-

λίαν τοῦ ἀτόμου περὶ τὰ βιομηχανικὰ καὶ ἐμπορικά, πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον περιωρισμένος, δηλαδὴ νὰ παρεμβαίνῃ αὐτὸ εἰς πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἄνευ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ, οἷον ἀπονομὴ δικαιοσύνης, τήρησις τάξεως, ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία τοῦ Κράτους, στρατός, ὑγιεινή, συντήρησις ὁδῶν, εἴσπραξις φόρων καί τινα ἄλλα.

Ἡ σοσιαλιστικὴ σχολὴ ὅλως τοὐναντίον διδάσκει ὅτι τὸ Κράτος πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν γενικὴν εὐημερίαν (λέγεται παγκόσμιον) εἰς ὅλους. Οὕτω παύει πᾶσα ἀτομικὴ ἐλευθερία. Τὸ Κράτος παρεμβαίνει εἰς τὴν κατανομὴν τοῦ πλούτου καὶ τῆς παραγωγῆς. Διδάσκει ἐπὶ πλέον ὅτι ἡ εὐημερία τοῦ Κράτους ποσῶς δὲν ἀπορρέει ἐκ τῆς εὐημερίας τοῦ ἀτόμου. Διὰ νὰ εὐτυχήσῃ τὸ ἄτομον πρέπει τὸ πᾶν νὰ θυσιάσῃ διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ Κράτους, δηλαδὴ ἐν συνόψει δὲν ὑπάρχει πεδίον τι δράσεως ὑπεκφεῦγον τὴν ἁρμοδιότητά του. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεωρία τοῦ Κολλεκτιβισμοῦ (ὅρα Burgen), καθ' ἣν ὅλον τὸ Κεφάλαιον πρέπει νὰ περιέλθῃ εἰς τὸ Κράτος ὅπερ θὰ διευθύνῃ τὸ σύνολον τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Οὕτως ὅλον τὸ ἔθνος θὰ μᾶς παρουσιάζῃ τὴν εἰκόνα ὅτι ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ διοικητικοὺς ὑπαλλήλους καὶ παραγωγοὺς ὑπαλλήλους (Lassal, Karl Marx, Bebel, Liebknesht).

Εἰς ταῦτα ὁ Barthelemy, Καθηγητὴς τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων, ἀπαντᾷ:

«Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια καὶ αὐθεντικαὶ ἐφαρμογαὶ εἶναι μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν συστημάτων: ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι ζήτημα μέτρου, ὅτι τὸ ἐπίμαχον σημεῖον εἶναι ὁ καθορισμὸς τῆς Κρατικῆς παρεμβάσεως. Ἡ γεωργία, ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπόριον ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθερα νὰ ἐργασθοῦν, νὰ ἐμπορευθοῦν κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἡ δὲ διοίκησις νὰ παρεμβαίνῃ ὅπως ἐπιτηρῇ τὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ἐδόθη. Τὸ ὅλον αὐτὸ ζήτημα ἐπεσκοτίσθη διότι ἐγένετο κατάχρησις ἀφῃρημένων ἐννοιῶν.

Ἡ ἀλήθεια θὰ ἦτο ὀλιγώτερον φευγαλέα ἐάν, ἀπορρίπτοντες τὰς φαντασμαγορικὰς ἐκφράσεις, τὰς μὴ ἀνταποκρινομένας εἰς τίποτε τὸ ἀκριβές, μετεχειριζόμεθα ὅρους ἐμφαίνοντας συγκεκριμένας πραγματικότητας, δηλαδὴ ἀντὶ νὰ ἐξερευνήσωμεν ποῖαι εἶναι αἱ λειτουργίαι τοῦ Κράτους, νὰ διερωτώμεθα μόνον ποίας ὑπηρεσίας εἴτε ποίου εἴδους ὑπηρεσίας πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ἀπὸ τὴν διοίκησιν». (Droit administratif. παρ. 2 σελ. 2—ὑπὸ H. Barthelemy).

Καὶ περαιτέρω: «Εἶναι δυνατὸν νὰ βεβαιώνῃ τις τὴν ἱκα-

νότητα τοῦ Κράτους ἐν τῇ πράξει; Ἐν τῇ πράξει ὅμως καταδεικνύεται ὅτι αὐτὸ ποὺ κατασκευάζει ἡ διοίκησις, εἶναι συνήθως ἀκριβώτερον καὶ οὐχὶ τόσον τέλειον ἀπὸ ὅ,τι κατασκευάζει ἡ ἀτομικὴ πρωτοβουλία. Ὅτι οἱ ὑπάλληλοι, στερούμενοι τῆς τονώσεως, τὴν ὁποίαν δίδει τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, δὲν ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ συναγωνισμοῦ. Παρὰ τοῖς ὑπαλλήλοις ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος, ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοί· καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ εἶναι ὀλίγοι.

Συγκρίνατε τὴν δραστηριότητα, ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὰ μεγάλα καταστήματα, μὲ τὴν ραστώνην, ἥτις βασιλεύει εἰς οἱονδήποτε γραφεῖον οἱουδήποτε ὑπουργείου.

Ἐν τούτοις ὅμως, λέγει ὁ Barthelemy, δὲν πρέπει ν' ἀποτυφλούμεθα καὶ νὰ καταντήσωμεν εἰς τὸ νὰ περιορίσωμεν τὴν λειτουργίαν τοῦ Κράτους εἰς τὸ ἐλάχιστον, τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται οἱ τῆς σχολῆς τῶν individualistes (ἀτομιστική). Ἐν συμπεράσματι, ἡ καλυτέρα ὁδὸς εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων αὐτῶν θεωριῶν. Τὰ πεπολιτισμένα Κράτη ἠκολούθησαν ἀκριβῶς τοιαύτην μέσην ὁδόν.»

Ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς ἱστορίας, κατεδείξαμεν τὸ πῶς ἡ ἰδιωτικὴ κτῆσις εἶναι ἀπόρροια ἱστορικῆς ἐξελίξεως, προκυπτούσης ἐκ τῶν βαθμιαίως ἐξελισσομένων ἀναγκῶν τοῦ ἀτόμου, τῶν ὁποίων ἡ ἱκανοποίησις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτυχθῇ λυσιτελέστερον παρὰ μόνον διὰ τῆς ἰδιοκτησίας.

Ἤδη, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ θέμα τοῦ Κεφαλαίου καὶ πάντοτε ἱστορικῶς ἐρευνῶντες τὴν ἀλήθειαν, θὰ εἴπωμεν τὸ ἴδιον: ὅτι τὸ ἄτομον, πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ χρήματος, ἐπειδὴ ὁ κύκλος τῶν ἀναγκῶν του ἦτο περιωρισμένος, τὰ προϊόντα τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην προσεπορίζετο διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς. Δηλαδὴ ὁ γεωργὸς ἔδιδε σῖτον εἰς τὸν ἁλιέα καὶ ἐλάμβανεν ἰχθεῖς. Ὁ κυνηγὸς ἔδιδε κρέας καὶ ἐλάμβανε λαχανικά. Τοῦτο ἦτο εὔκολον διότι αἱ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς ἦσαν ἁπλαῖ, τὰ πρὸς ἀνταλλαγὴν εἴδη ἐλάχιστα, ἡ ἐμπορικὴ κοινωνία περιωρισμένη. Ἡ πρόοδος ὅμως τοῦ πολιτισμοῦ ἐδημιούργησε νέα ἀντικείμενα καὶ νέας ἀνάγκας.

Αἱ ἀγοραὶ ηὐρύνθησαν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν συγκοινωνιῶν. Ἡ κατ' εὐθεῖαν ἀνταλλαγὴ τῶν ἐμπορευμάτων κατέστη ἀδύνατος, ἠναγκάσθησαν δὲ οἱ ἄνθρωποι νὰ καθορίσουν ἓν εἶδος, μὲ τὸ ὁποῖον ν' ἀνταλλάσσουν ὅλα τ' ἄλλα ἐμπορεύματα.

Πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν διάφορα ἀντικείμενα: τὰ δέρ-

ματα, τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν. Τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἀνταλλαγὴ εἶναι τὸ χρῆμα, ἡ δὲ μονὰς αὐτοῦ τὸ νόμισμα. Ὁ ρόλος τῶν χρημάτων, ὡς μέσον συναλλαγῆς ἐξεταζόμενος βαθύτερον, μᾶς παρουσιάζει τρεῖς μορφάς:

α) Μέτρον ἀξίας. Τὸ χρῆμα εἶναι ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας κανονίζεται ἡ τιμὴ παντὸς ἐμπορεύματος ἢ ὑπηρεσίας.

β) Μέσον συναλλαγῆς. Τὸ χρῆμα εἶναι τὸ ἀντικείμενον ἔναντι τοῦ ὁποίου οἱ ἰδιοκτῆται καὶ οἱ ἐργάται πωλοῦν τὰ ἐμπορεύματά των καὶ τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς ἐπιχειρηματίας καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἀγοράζουν ἀπὸ αὐτοὺς τὰ προϊόντα των.

γ) Μέσον ἀποταμιεύσεως. Τὸ χρῆμα εἶναι τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιοκτῆται ἐπενδύουν τὸ πλεόνασμα τῶν ἐσόδων των ὑπὲρ τὴν κατανάλωσίν των καὶ τὸ ὁποῖον δανείζουν εἰς τοὺς ἐπιχειρηματίας.

Ἐπὶ χιλιετηρίδας, ὅλοι οἱ λαοὶ συναλλάσσονται, ὡς εἶναι γνωστόν, μὲ τρία ἰδίως μέταλλα: τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν. Τοιαύτη συναλλαγὴ διὰ τριῶν μετάλλων λέγεται τριμεταλλισμὸς καὶ μετὰ τὴν ἐκτόπισιν τοῦ χαλκοῦ, διμεταλλισμὸς καὶ κατὰ τὸν XIX αἰῶνα ἡ ἐκτόπισις καὶ τοῦ ἀργύρου ἄφησεν ὡς μέσον συναλλαγῆς τὸν μονομεταλλισμόν, τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ ζήτημα τοῦ τριμεταλλισμοῦ, διμεταλλισμοῦ καὶ μονομεταλλισμοῦ ἀνάγεται εἰς εἰδικὴν μελέτην, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύονται τὰ ἐλάχιστα αὐτοῦ ἀγαθά, ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ κακὰ ποὺ ἐπροξένησεν ὁ μονομεταλλισμὸς εἰς τὴν ὅλην οἰκονομίαν καὶ τὸ ἐμπόριον ὅλων τῶν χωρῶν.

Πάντως, τὸ χρῆμα ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἀποτελεῖ πρόοδον καὶ ἑπομένως ἡ ἐπιδιωκομένη κατάρριψις αὐτοῦ θὰ εἶναι ὀπισθοδρόμησις εἰς μίαν ἀρχέγονον κατάστασιν.

Σύμφωνα μὲ τὸ Μαρξιστικὸν σύστημα, τὰ ἰδιωτικὰ κεφάλαια (γαῖαι, οἰκοδομαί, χρήματα κ.λπ.) περιέρχονται εἰς τὸ Κράτος, ἐξ οὗ ἔχομεν τὴν κρατικοποίησιν τοῦ κεφαλαίου. Ἄρα: κεφαλαιοκράτης εἶναι εἷς καὶ μόνος, τὸ Κράτος. Σύμφωνα μὲ τὸν Μαρξισμὸν δὲν εἶναι μόνον τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον κρατικοποιεῖται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη ἔκφανσις τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος ἔν τε τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ. Ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ χρῆμα δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ συμπεπυκνωμένη ἐργασία (ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ἕνας μεγάλος οἰκονομολόγος), τότε παρατηροῦμεν τὸ ἑξῆς: ὅτι μοναδικὴ πηγὴ

τοῦ πλούτου, παντὸς πλουτοπαραγωγικοῦ ἀποτελέσματος, εἶναι ἡ ἐργασία.

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἡ νεαρὰ πλουτολογικὴ ἐπιστήμη, κατόπιν πολλοῦ κόπου, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ διατυπώσῃ εἰς ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν. Διότι, ὡς γνωρίζομεν, αἱ προηγηθεῖσαι σχολαί, ἀποκαλούμεναι φυσιοκρατικαί, εἶχον ἀλλοίαν ἀντίληψιν, δηλαδὴ ἐθεώρουν ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ πλούτου, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθησαν φυσιοκράται οἱ ὀπαδοί των.

Ἤδη ἀντιλαμβανόμεθα τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἐργασία, δηλαδὴ πᾶσα ἐργασία καὶ τοῦτο διότι, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πλουτοπαραγωγικὴ πηγή.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί παρατηροῦμεν εἰς τὸν ἐφαρμοζόμενον Μαρξισμόν; Ὅτι ὅλη του ἡ προσπάθεια ὑπῆρξε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν πηγὴν ταύτην. Τὸν δὲ παρέχοντα τὴν ἐργασίαν (πᾶσαν ἐργασίαν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων) νὰ τὸν καταστήσῃ τελείως καὶ ἀποκλειστικῶς δοῦλον τοῦ Κράτους.

Ὥστε μὲ τὸ σύστημα τοῦτο σαφῶς πλέον διαγράφεται ἡ εἰκὼν ἑνὸς Μαρξιστικοῦ Κράτους, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖον δηλαδὴ δὲν ὑπάρχουν παρὰ οἱ ἀπαρτίζοντες τὴν ἰθύνουσαν τάξιν καὶ οἱ ὑπόδουλοι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐργάται δημόσιοι ὑπηρέται.

Ποῦ λοιπὸν ἀνευρίσκεται ἡ ἰδέα τῆς Κυριαρχίας τοῦ Προλεταριάτου; Ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἰδέα αὐτὴ διὰ τῆς ὁποίας ἔχουν σαγηνεύσει τόσα ἑκατομμύρια ἐργατῶν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξαπατοῦν ὅλους τοὺς ἐργάτας τῆς ὑφηλίου;

Ἀνακεφαλαιοῦντες, εὑρίσκομεν ὅτι ὁ Μαρξισμὸς εἶναι μία οὐτοπιστικὴ διανοητικὴ κατασκευή, ἔχουσα ἕνα καὶ μόνον σκοπόν, πῶς νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς ἐργάτας καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ ὄργανα καταστροφῆς καὶ δούλους τελείους, στερουμένους δηλαδὴ πάσης ἀτομικῆς ἐλευθερίας.

Τὸ Μαρξιστικὸν οἰκονομικὸν σύστημα, ἐφαρμοσθὲν εἰς χώραν τόσον μεγάλην καὶ πλουσίαν ὡς εἶναι ἡ Ρωσσία καὶ ὑπὸ ἐξαιρετικὰς συνθήκας καὶ ἄνευ σχεδὸν οὐδεμιᾶς ἀντιδράσεως σοβαρᾶς ἐκ μέρους τῶν 160 ἑκατομμυρίων λαοῦ, ἀπέτυχεν.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Μαρξισμοῦ ἤρχισε διὰ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ παντὸς μὲ τὸ ἀξίωμα ὅτι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρόντος θὰ δημιουργήσουν ἕνα νέον κόσμον, τὸν κόσμον τῆς εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας, τὸν ἐπίγειον Παράδεισον.

Τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν πρὸς ἐπιβολὴν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου οἰκονομικοῦ συστήματος, τῆς νέας κοσμο-

γονικῆς θεωρίας των, ἦσαν ἀπιστεύτως αὐθαίρετα, σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Καὶ μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πάλης τῶν τάξεων, ἐδολοφόνησαν, ἄνευ οὐδενὸς λόγου ἀποχρῶντος, ἑκατομμύρια χριστιανῶν Ρώσσων, διανοουμένων, κληρικῶν, ἐμπόρων, μηδὲ τῶν ἐργατῶν ἐξαιρουμένων.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀκόμη, ὅλαι αἱ νέαι αὐταὶ θεωρίαι προσέκρουσαν, κατὰ τὴν ἐφαρμογήν των, εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἀπεδείχθησαν ἀνεφάρμοστοι. Καὶ πρῶτοι οἱ δικτάτορες τὸ ἀντελήφθησαν· καὶ ὁ μὲν Λένιν ἔκαμε μίαν σοβαρὰν παρέκκλισιν ἀπὸ τὴν Μαρξιστικὴν θεωρίαν καὶ ἐπέτρεψε σχετικὴν ἐλευθερίαν ἐμπορίου μὲ τὴν περίφημον Νέαν οἰκονομικὴν πολιτικὴν (τὸ ΝΕΠ), ὁ δὲ Στάλιν, κατήργησε τὴν προλεταριακὴν ἰσότητα, ἀνεγνώρισε διαβαθμίσεις ἐπαγγελματικῆς ἰσότητος, ἡμερομισθίου κλπ.

Οἱ τριακονταετεῖς πειραματισμοί, παρ' ὅλας τὰς παρεκκλίσεις αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ὑπὸ τῶν δικτατόρων, ἀπετύγχανον πάντοτε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ των. Παράδοξον καὶ πρωτοφανὲς εἶναι ὅτι ὅλαι αἱ ἀποτυχίαι ἀπεδόθησαν παρὰ τῶν δικτατόρων εἰς τοὺς φανατικοὺς Μαρξιστὰς καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν Μαρξιστικόν των φανατισμὸν ἐπλήρωσαν πολὺ σκληρά, διὰ τῆς ζωῆς των.

Ἐκπληκτικὸν ἐπίσης ὅτι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ὅτι ἐγνώριζον ἀπ' ἔξω τὴν βίβλον τοῦ Μάρξ, κατηγορήθησαν ὡς ἀγνοοῦντες τὸ ἀλφάβητον τοῦ Μαρξισμοῦ. Τοῦτο βεβαίως ὠφείλετο εἰς τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας παρενέβαλεν ἡ πραγματικότης εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν Μαρξιστικῶν θεωριῶν. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ ἐφαρμόσουν τὰς Μαρξιστικὰς θεωρίας καὶ ἀπετύγχανον, κατηγοροῦντο ὡς προδόται τοῦ προλεταριάτου.

Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πρόσχημα βλέπομεν ὅτι κατὰ τὰ 30 ἔτη, ὁλόκληρος ἡ Μπολσεβικικὴ ἱστορία ἔχει τοῦτο τὸ διακριτικόν: ὅτι οἱ πλέον πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Μαρξισμοῦ κατηγορήθησαν ὡς προδόται αὐτοῦ.

Σήμερον δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος λογικός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἐπείσθη ἐπὶ τοῦ ἀνεφαρμόστου τῶν Μαρξιστικῶν θεωριῶν καὶ ἐπὶ τῆς τελείας ἀποτυχίας αὐτῶν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Μόνον οἱ ἔξω τῆς Ρωσσίας κομμουνισταὶ δὲν θέλουν νὰ πεισθοῦν καὶ τοῦτο διότι ἡ Κόμμιντερν ἄλλοτε, ἡ Κόμμινφορμ σήμερον, ἐξακολουθοῦν τεχνηέντως διὰ τῆς προπαγάνδας καὶ τοῦ χρήματος, νὰ τοὺς ἐξαπατοῦν.

Ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἴδωμεν καθαρώτερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐκφανατισμοῦ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μαρξισμοῦ, ἱστορι-



Ν. ΛΕΝΙΝ
('Εκ μητρός 'Εβραῖος)

κῶς πλέον ὁμιλοῦντες, διαβλέπομεν μίαν παθολογικὴν κατάστασιν ἀνθρώπων ἐμπαθῶν, μνησικάκων, ἐκδικητικῶν ἢ συμφεροντολόγων. Διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζητοῦν νὰ ἐπιβάλουν μίαν κοσμοθεωρίαν, καθ' ἣν πρόκειται νὰ ἀναδημιουργηθῇ ὁ κόσμος σύμφωνα μὲ μίαν αὐθαίρετον σύλληψιν. Δηλαδή, λέγουν: «Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ διότι εἶναι καλὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα». Χωρὶς ὅμως νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν φυσιολογικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναμφισβήτητα.

Οὕτως ὅμως τιθέμενον τὸ ζήτημα, ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ τίθεται ἐπιστημονικῶς, διότι ἄλλο εἶναι τὸ τί θέλει ἡ φαντασία καὶ κρίνει ὡς ὀρθὸν καὶ ἄλλο τὸ τί ἡ ἐπιστήμη διδάσκει. Ἐν προκειμένῳ ἐπιστήμην ἐννοοῦμεν τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιστημονικῶν κανόνων τοῦ σκέπτεσθαι. Ὡς γνωρίζομεν δέ, ἡ πηγὴ τῶν κανόνων εἶναι συμπεπυκνωμένη πεῖρα τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὰ προαναφερθέντα ἀναφέρονται εἰς τὴν οἰκονομικὴν πλευρὰν τοῦ συστήματος (δηλαδὴ ἀφαίρεσιν τοῦ κεφαλαίου καὶ ὑποδούλωσιν τῆς ἐργασίας). Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς ἐλέχθη, ὁ Μαρξισμὸς καὶ τὰ παρεμφερῆ συστήματα εἶναι κοσμοθεωρητικά, παντὶ σθένει θέλουν νὰ ἐπιβάλουν τὸν ὑλισμὸν καὶ πρὸς τοῦτο καταστρέφουν τὰς ἐκκλησίας, ἐκριζώνουν τὰς θρησκείας, ἐξαιρέσει μιᾶς μόνον, τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ τοῦτο διότι καὶ ὁ Μὰρξ ἦτο Ἰουδαῖος.

Καταπολεμοῦν τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος, νομίζοντες ὅτι οἱ λαοὶ θὰ λησμονήσουν αὐτὴν καὶ θὰ προσεγγίσουν πρὸς ἀλλήλους διὰ νὰ δύναται ἡ Κόμμινφορμ νὰ τοὺς διοικῇ. Δὲν ὑπάρχει, νομίζομεν, κανείς, ὀλίγον παρακολουθῶν τὰ διεθνῆ γεγονότα, ὅστις νὰ μὴ γνωρίζῃ τί ἐστὶ Κόμμινφορμ καὶ ἀπὸ ποίους αὕτη ἀποτελεῖται καὶ πόθεν χρηματοδοτεῖται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΛΑΓΞ

Κατὰ τὰ τελευταῖα 20 καὶ πλέον ἔτη ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ περὶ τῆς Πέμπτης Φάλαγγος, ἀλλὰ κανεὶς ἐκ τῶν πολιτικῶν, ἱστορικῶν ἢ στρατιωτικῶν δὲν ἔθεσε τὸ ἐρώτημα τί θὰ εἰπῇ: «πέμπτη φάλαγξ». Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ πέμπτη φάλαγξ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ 4η, 3η, 2η καὶ 1η;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο θὰ ἀπαντήσωμεν καὶ θὰ ἀποκαλύψωμεν τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας πέντε φαλάγγων, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν ἡμῶν ἐρευνῶν καὶ αἵτινες θὰ δώσουν εἰς ὅλους τὸ νῆμα τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ νὰ ἀποκαλύψουν ποῖοι οἱ προκαλέσαντες καὶ προκαλοῦντες ὅλας τὰς στάσεις, ἐμφυλίους πολέμους, πολέμους, οἰκονομικοὺς κλονισμούς, τὴν ἐξαθλίωσιν καὶ ἠθικὴν κατάπτωσιν ὅλων τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου, διὰ νὰ ὁδηγήσουν ὅλα τὰ ἔθνη εἰς τὴν ἀθεΐαν, τὸν ὑλισμόν, εἰς τὴν ἰσοπέδωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Λοιπὸν μάθετε καὶ ἀμέσως θὰ πεισθῆτε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ σατανικὴ ἐργασία προπαρεσκευάσθη καὶ προπαρασκευάζεται ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμόν.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐκθέσωμεν, ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ, τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς σατανικῆς καὶ ἀπανθρώπου ἐργασίας, ἥτις προυκάλεσε ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ἀπιστεύτους ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς καταστροφὰς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Ὑφηλίου.

Διὰ νὰ ἔχετε μίαν πιστὴν εἰκόνα, θὰ σᾶς παράσχωμεν ὅλας τὰς ἀποδείξεις, ἀρχόμενοι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ Ἱστορία εἶναι ἡ ἀνάλυσις τῆς ἐκτυλισσομένης ζωῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν. Οὐδενὸς λαοῦ ἡ ἱστορία δὲν καλύπτεται ἀπὸ τόσον σκοτεινὸν πέπλον καὶ ἀπὸ τόσας ἀλληγορίας, ὅσον τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις συστηματικῶς ἀπέκρυψε καὶ ἀποκρύπτει τὰς πραγματικὰς αὐτοῦ βλέψεις ἐπὶ τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος, τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅστις μέχρι τοῦδε τίποτε τὸ καλὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα δὲν προσέ-

φερε (1) πλὴν τῆς διαφθορᾶς καὶ πλὴν τῆς καταπολεμήσεως παντὸς ἠθικοῦ νόμου, ἐκπηγάζοντος ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων τῆς φύσεως. Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς εἰργάσθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετ᾽ ἀπιστεύτου καὶ ἀκαταλήπτου ἐπιμονῆς διὰ τὴν παράλυσιν καὶ καταστροφὴν παντὸς ὅ,τι αἱ ἀρειαναὶ φυλαὶ ἀνέπτυξαν καὶ ἐδημιούργησαν ὑψηλόν, ὡραῖον, ἠθικὸν καὶ ἐνάρετον. Μετὰ σατανικοῦ πνεύματος παρεσκεύαζε καὶ παρασκευάζει τὴν ἐξολόθρευσιν ὅλων τῶν λαῶν, πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ παθολογικοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος διακηρύσσει ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἑβραϊκὴ φυλὴ εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἰδεολογίας της τὸν ὑλισμόν. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τοὺς Σαδδουκαίους (ὡς λέγει ὁ Ἰώσηπος (Ἀρχ. 15-9) μὴ ἀποδεχομένους καὶ ἀπορρίπτοντας τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς μετὰ θάνατον ἐν τῷ σώματι ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἢ περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ τῆς ὑπάρξεως ἀγγέλων καὶ δαιμόνων, ὡς μὴ στηριζομένας ἐπὶ τῆς Γραφῆς.

Ἡ ἰδεολογία τῶν Σαδδουκαίων εἶναι καὶ ἡ ἐπικρατήσασα ἐν τῷ συνόλῳ εἰς τὸν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἰουδαϊσμόν.

Οἱ Σαδδουκαῖοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν καὶ τὰς βάσεις τῶν μετέπειτα ἀναπτυχθεισῶν καὶ ὀργανωθεισῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν. Ἡ μελέτη τῆς παλαιᾶς γραφῆς ὡς ἔργου ἱστορικοῦ, τοῦ Ταλμοὺθ καὶ Καμπάλ, μᾶς δίδει τὴν εἰκόνα τῆς δράσεως τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ παρατόλμου σχεδίου τῆς Κοσμοκρατορίας ἐδημιούργησαν καὶ ὠργάνωσαν σατανικώτατα, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἀπειρίαν μυστικῶν καὶ φανερῶν ὀργανώσεων. Καὶ κατώρθωσαν νὰ παρασύρουν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς καὶ μή, εἰς τὴν σατανικὴν πλεκτάνην· καὶ οὕτω ἔφθασεν ὁ κόσμος εἰς τὴν παροῦσαν ἠθικὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἑνὸς κτηνώδους ὑλισμοῦ.

Ἰδοὺ μερικαὶ ἐκ τῶν μυστικῶν καὶ φανερῶν ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας κατώρθωσαν τόσον εὐρέως νὰ διαδώσουν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς ὑφηλίου.

1) Μασσωνισμὸς (ἐλευθεροτεκτονισμός).
2) Θεοσοφισμός.
3) Ἰλλουμινάτοι.
4) Ταμπλιέροι (Ναΐται).

(1) Ἡ ἰδέα τοῦ μονοθεϊσμοῦ θεωρεῖται σήμερον πολὺ ἀρχαιοτέρα τῆς παρουσίας τῶν Ἑβραίων ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς.

5) Μαρτινισταί.
6) Ἀσσασίνοι.
7) Φατιμίδαι.
8) Γνωστικοί.
9) Μανιχαῖοι.
10) Γοδοσταυρῖται.
11) Καμπαλισταί.
12) Κομιτατζῆδες.
13) Σατανισταί.

Εἰς τὰς Ἑταιρείας αὐτὰς πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ αἱ ἑξῆς ὀργανώσεις :

Λύσσινγ - Μποὺντ (Λειψία), τὸ Ἀνατολικὸν Τάγμα τῆς Μέμφιδος καὶ τοῦ Μισράϊμ (Νεάπολις), τὸ Τάγμα τῶν Ἱπποτῶν (τμῆμα Ἀμερικανικὸν ἐν Φιλαδελφείᾳ), τὸ αὐτὸ ἐν Ἀγγλίᾳ (Λονδῖνον), τὸ Τάγμα τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Παγκοσμίου Μασσωνισμοῦ (Παρίσιοι), τὸ Τάγμα τῶν Δρωϊδῶν (Βερολῖνον), τὸ Τάγμα τῆς Μόμπο τῆς ἀπολύτου σιωπῆς (Βερολῖνον), τὸ Τάγμα τῶν ἱπποτῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ καθήκοντος, τὸ Τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸ Τάγμα τῆς Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος (Μεξικόν), τὸ Τάγμα τῶν Μπαβιτιανῶν (εἰς τὸ Σὰλτ - Λάκι - Σίτυ πόλιν τῆς Ἁλμυρᾶς Λίμνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν). Ἐν Περσίᾳ ἡ ὀργάνωσις τῶν Μπαμπέκων καὶ ἡ ὀργάνωσις Χαρμάκα. Εἰς Κογκόν, Σιγκαπούρ, Μακάο, Σαγχάϊ, Ἰοκαχάμα φέρουσαι τὰ ὀνόματα : «Ἀδελφότης Γκισονγκά», «Ἕνωσις οὐρανοῦ καὶ γῆς». «Ἡ αἵρεσις τοῦ λευκοῦ Λάτις», «Ἡ Τριάς», ἤτοι τρεῖς ἡνωμέναι ὀργανώσεις. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐν Κίνᾳ ὀργανώσεως ἵσταται τὸ Τάγμα «Σὰν - Χο - Γκέϊ». Εἰς τὸ κέντρον Πεκῖνον ἐπ᾿ ἐσχάτων μέγας διδάσκαλος ἦτο ὁ Σόϋο - Σὶμ - Φάν. Τὸ «Σὰν - Χο - Γκέϊ» ἐξαρτᾶται ἀπ᾿ εὐθείας ἀπὸ τὸ Τσάρλστον. Νεώτεραι ὀργανώσεις εἶναι ἡ τῆς «Ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου» καὶ ἡ «Οὐράνιος Αὐτοκρατορία».

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι ὀργανώσεις, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ἅπασαι δὲ εἶναι διεθνιστικαὶ ὀργανώσεις.

Τὸ Ἰσραὴλ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ πολλὰ εἶδε, πολλὰ ἐδιδάχθη καὶ ἔπεισεν ἑαυτὸ ὅτι δύναται νὰ παίξῃ παγκόσμιον ρόλον.

Ἐδιδάχθη πολλὰ παρὰ τῶν Χαλδαίων καὶ ἐμυήθη εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν. Ἡ ἰσραηλιτικὴ σκέψις ἔλαβε τὴν κατεύθυνσιν τῆς Βαβυλῶνος. Ἡ ἰσραηλιτικὴ σκέψις ὑπέστη τὴν ἄμεσον ἐπίδρασιν τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας τῆς Βαβυλῶνος καὶ ἡ κατεύθυνσις τοῦ Ἰσραὴλ ἐστράφη πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῆς

ἑνώσεως ὅλων τῶν ἐθνῶν διὰ τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, τῆς συγκεντρώσεως τοῦ χρυσοῦ εἰς χεῖράς του καὶ τῆς δι' αὐτοῦ ἐπιβολῆς τῆς κοσμοκρατορίας τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὡς ἐκλεκτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ χαράξας τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἶναι ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Ὁ Ἡσαΐας θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ρητόρων τῆς ἐποχῆς του. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας νὰ μελετήσουν ὁλόκληρον τὸ Κεφ. ξ - ξα τοῦ Ἡσαΐου. Σχολίων τοῦτο ἀνάγκην δὲν ἔχει· εἶναι τόσον καθαρὸν καὶ ἐξηγεῖ ὅλην τὴν ἰδεολογίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, συνοψιζομένην εἰς τὸ ἑξῆς: Νὰ ἐπιδιώξουν ὅπως ὅλα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ στερηθοῦν τοῦ φωτός, τοὐτέστι τῆς ἀναπτύξεως. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀμορφώτους ἐργάτας. Καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη τὰ ἐν τῷ σκότει εὑρισκόμενα, προορίζονται νὰ κύψουν τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ φωτός, πρὸ τῆς λάμψεώς του, καὶ νὰ τὸ ὑπηρετοῦν. (Αὐτὸ ἀκριβῶς κηρύσσει καὶ ὁ Ἑβραῖος Γάλλος ὑπουργὸς Gremier, 2.500 χρόνια μετὰ τὸν Ἡσαΐαν. Κατωτέρω παρατίθενται λεπτομέρειαι τῆς προκηρύξεως τοῦ Γάλλου αὐτοῦ Ἑβραίου ὑπουργοῦ).

Καὶ προσθέτει ἐν τέλει ὁ Ἡσαΐας ὅτι: «Οἱ υἱοὶ τῶν ἀλλογενῶν θέλουσιν οἰκοδομήσει τὰ τείχη σου καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν θέλουσιν ὑπηρετήσει, διότι τὰ ἔθνη καὶ τὰ κράτη τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον δουλέψει, θὰ ἐξαφανισθοῦν τελείως, θὰ ἐρημωθοῦν, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι σὲ κατεφρόνησαν θὰ προσκυνήσουν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου».

Εἰς τὸ Κεφ. Β - 4 ἀναγράφει τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον θὰ διεγείρῃ τὸ ἀμόρφωτον πλῆθος ὅλων τῶν ἐθνῶν πρὸς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς καὶ πολέμους, ἀναφωνῶν: «Κάτω ὁ πόλεμος, κάτω τὰ φονικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταβληθοῦν εἰς δρέπανα αἱ λόγχαι καὶ εἰς ὑνία αἱ μάχαιραι». (Μὲ τὰ αὐτὰ ἀξιώματα ἤρχισεν καὶ ἡ Κομμουνιστικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1917: «Κάτω ὁ πόλεμος, κάτω τὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ τὸ σφυρὶ καὶ τὸ δρέπανον»).

Ὁ Ἡσαΐας ἦτο Πανεβραϊστής. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνεξαρτησίας του ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἐχώλαινεν ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως ὅσον ἀφορᾷ τὰς περὶ Ἰεχωβᾶ δοξασίας του, ἀποδεχόμενος μᾶλλον τὰς θεότητας τῶν Χαναναίων καὶ Χαλδαίων καὶ ἀνεμίγνυεν αὐτὰς μὲ ἄλλας ξενικὰς δοξασίας.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὅμως τῆς αἰχμαλωσίας, εἰς τὸ πνεῦμα

τοῦ Ἰσραὴλ τελεῖται ἀποτόμως στροφή. Ἀρχίζει νὰ μελετᾷ καὶ ἐπαναφέρῃ τὰς δοξασίας τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Καὶ βλέπομεν τοὺς ἐπιλέκτους τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Ἔθνους νὰ ὀργανοῦνται καὶ νὰ συσπειροῦνται πέριξ ὡρισμένων μελῶν τοῦ οἴκου τοῦ Δαυῒδ καὶ διὰ μυστικῶν ὀργανώσεων νὰ πράττωσι καὶ χαράσσωσι τὴν μέλλουσαν αὐτῶν πολιτικὴν δρᾶσιν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐγράφη καὶ ἡ Πεντάτευχος, ὡς καὶ ἄλλα τῆς παλαιᾶς γραφῆς βιβλία, στηριζόμενα εἰς παραδόσεις ἢ σκοπίμως δημιουργηθείσας τοιαύτας.

Οἱ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου δὲν κάμνουν διάκρισιν μεταξὺ τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ἰδέας. Ἔδωσαν κατ' οὐσίαν εἰκόνα πραγματοποιήσεως τοῦ θείου σχεδίου μὲ παραδείγματα εἰλημμένα ἐκ τῆς πραγματικῆς ἱστορίας.

Ὡς ἀρχικὸν σημεῖον διὰ τὴν σύλληψιν τῆς τοιαύτης θρησκευτικοϊστορικῆς ἀντιλήψεως, χρησιμεύει καὶ ἡ μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐγκαθίδρυσις τοῦ μονοθεϊσμοῦ τοῦ Ἰεχωβᾶ. Ἡ ἐργασία αὕτη τῶν ἐπιλέκτων ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν Ἰουδαίων καὶ ἀνεδείχθησαν ὑπέροχοι ὀργανωταὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν. Οἱ μεμυημένοι εἰς τὴν ἐθνικιστικὴν δρᾶσιν τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐμπνευσταὶ αὐτῶν, ἦσαν οἱ προφῆται, αὐτοὶ ἦσαν οἱ χειραγωγοῦντες αὐτούς, αὐτοὶ ἐκάλουν τεχνηέντως τὸν ἑβραϊκὸν λαὸν ν' ἀνανήψῃ καὶ ἐργασθῇ ἐθνικῶς, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτὸν ταχεῖαν καταστροφὴν τῆς Βαβυλῶνος καὶ τὴν μέλλουσαν κυριαρχίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Οἱ χειραγωγοῦντες τὴν ἐθνικὴν ἐργασίαν τῶν Ἰουδαίων κατηννόουν ὅτι αἱ ὑψηλαὶ θρησκευτικαὶ ἰδέαι ἐξεγείρουν καὶ ἀναγεννῶσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον μεγάλας ἠθικὰς δυνάμεις καὶ ἀκριβῶς ταύτας ἐξεμεταλλεύοντο ὅπως ἐμπνεύσουν καὶ ἐπιβάλουν τὴν ἰδέαν τῆς κοσμοκρατορίας.

Καὶ οὕτω, ἀπὸ τῆς συλλήψεως αὐτοῦ τοῦ παρατόλμου σχεδίου, ὁ Ἰουδαϊσμὸς μετὰ πείσματος χωρίζεται ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν καὶ ρίπτεται οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ἀπομόνωσιν καὶ μετ' ἀπιστεύτου ἐπιμονῆς ἐπαναλαμβάνει ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦ ἐγεννήθη οὕτω ἡ ἀθεράπευτος ψύχωσις περὶ τῆς μελλούσης κυριαρχίας του ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τοῦτο τῷ ὑποσχέθησαν οἱ μεγάλοι προφῆται του.

Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως ὅμως τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἠννόησεν ὅτι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ πνευματικῶς τίποτε ὑψηλότερον. Εἶδεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τι πλέον τοῦ ὅ,τι ἔδωσεν ὁ Χριστιανισμός. Καὶ οὕτω ὁ παγκόσμιος ρόλος τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ παίξῃ αὐτός, ἐπαίχθη ἄνευ

τῆς συμμετοχῆς του καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεώς του. Πολλὰ τὰ ὁποῖα ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας, ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς.

Ἐκ τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως, ἦτο ἑπόμενον νὰ προβάλλῃ πρὸ τοῦ ἑβραϊκοῦ λάου τὸ ἑξῆς δίλημμα : ἢ ν' ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμὸν ἢ νὰ κάμῃ νέας προσπαθείας ὅπως πραγματοποιήσῃ τὰς Μεσσιανιστικάς του ἐλπίδας.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπέδρασε καταστρεπτικώτατα εἰς τὴν τύχην καὶ τὰ κοσμοκρατορικὰ σχέδια τοῦ Ἰσραήλ. Διὰ τοῦτο τὸ Ἰσραὴλ ὤμωσε μῖσος καὶ ἐκδίκησιν κατὰ παντὸς χριστιανικοῦ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοῦ Ἑλληνο - Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐκδικητικοῦ του ἔργου ἐδημιούργησε καὶ ἀνέπτυξε τὰς πέντε φάλαγγας, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ αἱ ὑπ' αὐτοῦ ὀργανωθεῖσαι μυστικαὶ ἑταιρεῖαι πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος. Καὶ οὕτω ὑπεισῆλθεν εἰς ὅλους τοὺς κρατικούς, πνευματικοὺς καὶ κοινωνικοὺς ὀργανισμοὺς μὲ ἕνα ἀποκλειστικὸν σκοπόν : τὴν συσκότισιν τοῦ Ἑλληνο - Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης σατανικῆς δράσεως τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τὸ διαπιστώνομεν σήμερον εἰς ὅλα τὰ Κράτη καὶ τὰ ἔθνη τῆς Ὑδρογείου.

Τώρα θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις, ἐξ ἑβραϊκῶν καὶ μόνον πηγῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον πολλαὶ ὥστε ἠμποροῦν ν' ἀποτελέσουν ἕνα ὀγκωδέστατον τόμον. Θὰ ἀρκεσθῶμεν, ἐν τούτοις, νὰ παρουσιάσωμεν ἀποδείξεις ἐκ τοῦ 19ου καὶ 20οῦ αἰῶνος, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ Ἡσαΐου ἐφηρμόσθη καὶ ἐφαρμόζεται ἐπὶ 2.500 ἔτη.

Ἃς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τίνι τρόπῳ εἰργάσθησαν οἱ Ἰουδαῖοι διὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὸν Ἀγγλικὸν λαόν.

Πολλὰ ἐγράφησαν ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ Βήκονσφιλδ λόρδου Δισραέλι. Τὸν κατηγόρησαν ὅτι δὲν ἔκαμε διάκρισιν τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του. Ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν καὶ προσοχὴν τῶν ἐπικριτῶν του διέφυγε τὸ πραγματικὸν ἔργον τοῦ Βήκονσφιλδ, ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἐπεδίωξε καὶ τὸν ὁποῖον συνεκάλυψε τόσον ἐπιτηδείως ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους του.

Ὁ Γάλλος Roger Lambelin εἰς ἓν ἔργον του «Ἡ πολιτικὴ τοῦ θριάμβου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ», ἰδοὺ τί γράφει :

«Εἰσελθὼν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἑβραίων Ricardo καὶ Goschen, ἐξε-

μεταλλεύθη αὐτὴν περισσότερον τῶν ἄλλων, διὰ τὰ συμφέροντα τῶν Ἑβραίων. Ὅταν ἐγένετο ὑπουργός, δύναταί τις ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ εἴπῃ, ὅτι ὑψοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ ἑβραϊκὴ ἰδέα.

Ἤδη, ὡς συγγραφεὺς - μυθιστοριογράφος, ἐγένετο ὁ ἀπολογητής, ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς φυλῆς του, μ' ἕνα τάλαντον, μὲ μίαν ἐπιτηδειότητα, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν.

Εἰς τὴν πολιτικὴν βιογραφίαν τοῦ Μπέντικ ἀφιέρωσεν ἕνα κεφάλαιον πλῆρες εὐγλωττίας καὶ συγκινήσεως. Εἰς τὸ «Conmgsby» διὰ τοῦ ὀργάνου τοῦ τραπεζίτου Sidonia, ἑνὸς τῶν πλέον ἰσχυρῶν προσώπων τῶν μυθιστορημάτων του, ὑπεραμύνεται τῆς φυλῆς του, ἀφηγούμενος τὰς δυστυχίας αὐτῆς, προκαλῶν ὑπὲρ αὐτῆς συμπαθείας καὶ συγκίνησιν.

Ὁ Δισραέλι ἔκαμε κάτι περισσότερον. Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ κόμης Ἀρτοὺρ Ντὲ Γκομπινό, στηριζόμενος ἐπὶ ἐθνικῶν καὶ ἱστορικῶν θεωριῶν, ἀπεδείκνυε τὴν ὑπεροχὴν τῶν Γερμανῶν ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν, αὐτὸς ἐδημιούργησε μίαν θεωρίαν τῆς φυλῆς τὴν ὁποίαν ὠνόμασε «Κλεῖδα τῆς Ἱστορίας» καὶ ἥτις ἔτεινε ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἑβραίων ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς του ἐνέπνεεν ὅλας τὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας τοῦ πολιτικοῦ του βίου, εἶναι δὲ ἀξιοπερίεργον ὅτι κανεὶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ δὲν ἠννόησε καὶ δὲν ἐπρόλαβε τὰς συνεπείας (1).

Εἰς τὸ ἔργον του «Conmgsby» προεῖπε τρόπον τινὰ τὴν Ρωσσικὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐσημείωσε τὴν μυστηριώδη πολιτικήν, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσαν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἥτις εἰσέδυσεν εἰς τὸ Κράτος τῶν Τσάρων. Ὡς ὑπουργὸς κατηύθυνε τὰς βλέψεις τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ὁ ἀπώτερος μυστικὸς σκοπός του ἦτο νὰ ἐγείρῃ τοὺς ἑβραίους τῆς Ἀνατολῆς, τοὺς μέλλοντας κυρίους τοῦ κόσμου. Φανατικὸς σιωνιστής, ὑπέθαλψε τὸν Ἀγγλικὸν Ἰμπεριαλισμόν, τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἔνθερμος πρωταγωνιστής, διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ μίαν ἡμέραν τὸν Ἑβραϊκὸν Ἰμπεριαλισμόν, τὸν ὁποῖον δυστυχῶς σήμερον

---

(1) Ἰδοὺ μετὰ παρέλευσιν πλέον τοῦ αἰῶνος ὁποίαν δήλωσιν ἔκαμε εἰς τὸ περιοδικὸν «Τάϊμς» ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς τοῦ νέου ἑβραϊκοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Μπὲν Γκούριον καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν «ὑπῆρξαν μόνον δύο μεγάλοι λαοί, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑβραῖοι. Ἴσως οἱ Ἕλληνες νὰ ὑπῆρξαν μεγαλύτεροι τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ τώρα δὲν βλέπω σημεῖα τοῦ μεγαλείου των εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας. Ἴσως ὅταν ἡ σημερινὴ προσπάθεια τελειώσῃ, νὰ ἐκφυλισθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἑβραῖοι, ἀλλὰ σήμερον δὲν βλέπω παρόμοια σημεῖα ἐκφυλισμοῦ».

ἀρχίζει ὁ κόσμος νὰ αἰσθάνεται, οὐδ' αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας ἐξαιρουμένης, ἥτις ἀσυνειδήτως τὸν ὑπεβοήθησε. Ὁ μὲ ὀφθαλμοὺς περιπαθεῖς, λέγει πάντοτε ὁ Lambelin, μὲ χρῶμα ἀμαυρόν, κόμην μὲ βοστρύχους, μὲ νευρικὴν φωνήν, ἥτις ἐχλεύαζε καὶ ἐκολάκευε, μὲ ρωμαντικὸν βάδισμα καὶ τρόπους, ἐνδυόμενος ὡς Bruno ἢ Berlay Aureville, ὁ ὀνειρευόμενος δόξαν φιλολογικὴν καὶ κατακτήσεις πολιτικάς, περισσότερον φροντίζων νὰ φοιτᾷ εἰς τὰς Δουκίσσας ἢ νὰ ζῇ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὁμοεθνῶν του, ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν Τόρυ καὶ εὐτυχὴς ἀντίπαλος τοῦ Γλάδστωνος, κερδίσας καὶ τὴν εὔνοιαν τῆς βασιλίσσης. Τὸ στάδιόν του ἔφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον ὅταν ἡ βασίλισσα ἐδέχθη ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὸ στέμμα τὸ αὐτοκρατορικὸν τῶν Ἰνδιῶν».

Καὶ οὕτω μὲν περιέγραψε τὸν Βήκονσφιλδ ὁ Roger Lambelin. Ἄς ἴδωμεν τώρα τί ἔγραψεν ὁ Βήκονσφιλδ εἰς τὸ ἔργον του «Conmgsby», σελ. 183 - 184 (κατὰ τὸ γαλλικὸν κείμενον) καὶ πόσον αὐτὰ εἶναι ἀποκαλυπτικὰ διὰ τὸ ἔργον τῶν Ἑβραίων.

«...Ἰδοὺ ὡς ἀποτέλεσμα ἑνὸς μεγάλου ἀγῶνος τί ἐπεφυλάσσετο εἰς τὴν ἑβραϊκὴν φυλήν, ὁ ἀφόρητος ζυγὸς δεκαπέντε αἰώνων καὶ μία ἀπίστευτος καταπίεσις, φθάνουσα τὴν δουλείαν. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν μᾶς κατέπνιξε μὲ τὸ ἀσυνείδητον βάρος της, ὤ, ὄχι, ὄχι, καὶ ἡμεῖς ἁπλούστατα ἐνεπαίξαμεν τὴν ἀνθρωπίνην ἐπινοητικότητα, ἥτις ἐδοκίμασε νὰ μᾶς καταστρέψῃ... Ἑβραῖοι, ἑβραῖοι παντοῦ!!! Καὶ ὅμως ὑπῆρξέ ποτε ποιά τις κίνησις ἐν Εὐρώπῃ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σημαντική, ἡ ὁποία νὰ ἐγένετο ἄνευ τῆς ἰδικῆς μας συμμετοχῆς;

Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν Ρωσσικὴν πολιτικήν, ἥτις εἶναι τόσον μυστικὴ καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ὠχριᾶ ὁλόκληρος ἡ δυτικὴ Εὐρώπη. Ποῖος τὴν ἐμπνέει; ποῖος τὴν διοικεῖ; Οἱ Ἑβραῖοι.

Ἤδη εἰς τὴν Γερμανίαν ἑτοιμάζεται μεγάλη ἐπανάστασις παρομοία τῆς Ἀναγεννήσεως. Ὑπὸ τὴν σκέπην τίνος τελεῖται; Καὶ πάλιν ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἑβραίων.

Ποῖος κατέλαβε καὶ ἔχει μονοπωλήσει τὰς καθηγητικὰς ἕδρας τοῦ Γερμανικοῦ Πανεπιστημίου; Ὁ Νέανδρος ὁ ἱδρυτὴς τοῦ πνευματικοῦ καθολικισμοῦ καὶ ὁ Γέγιους, καθηγητὴς τῆς

θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου. Καὶ οἱ δύο μήπως δὲν εἶναι Ἑβραῖοι;

...Καὶ ὁ Μπενάρι, τὸ κάλλος αὐτὸ τοῦ Πανεπιστημίου, μήπως δὲν εἶναι καὶ αὐτὸς Ἑβραῖος; Ὁ Βέϊλ, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γκάϊδελμπεργ, μήπως δὲν εἶναι Ἑβραῖος; Ἐν μιᾷ λέξει, ἐὰν ἐρωτήσητε πόσα εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν Ἑβραίων Γερμανῶν καθηγητῶν, θὰ λάβητε τὴν ἀπάντησιν: Λεγεών! Ἰδοὺ ἐγὼ ἔφθασα εἰς Πετρούπολιν καὶ μ' ἐδέχθη ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὁ κόμης Κανκρίν, αὐτὸς εἶναι υἱὸς Λιθουανοῦ Ἑβραίου.

Εἰς τὴν Ἱσπανίαν μ' ἐδέχθη ὁ ὑπουργὸς Μαδιζαμπόλι. Αὐτὸς ἦτο, ὡς ἐγώ, υἱὸς Ἑβραίου τῆς Ἀραγωνίας.

Εἰς Παρισίους εἶχον ἀνάγκην νὰ γνωρίσω τὴν γνώμην τοῦ προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ εἰς τὰ μάτια μου παρουσιάσθη, ποῖος νομίζετε; Ὁ ἥρως, ὁ στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ὁ παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, ἐν ἑνὶ λόγῳ ὁ Soult, υἱὸς Γάλλου Ἑβραίου.

Ἐκπλήττεσθε πῶς ὁ Soult εἶναι Ἑβραῖος; Ἀναμφιβόλως Ἑβραῖος ὅπως καὶ μερικοὶ στρατάρχαι τοῦ Ναπολέοντος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Masseina, τὸν ὁποῖον οἱ ἰδικοί μας ὀνομάζουν Μανασίαν...

Ἐκ Παρισίων μετέβην εἰς Βερολῖνον ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα Πρῶσσον ὑπουργὸν καὶ αὐτὸς ἦτο Ἑβραῖος.

..."Οπως βλέπετε, ὁ κόσμος διοικεῖται ὄχι ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα φαίνονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰ παρασκήνια. Οἱ διοικοῦντες εἰς τὸν αἰῶνά μας δὲν ἔχουν νὰ κάμουν μόνον μὲ τὰς κυβερνήσεις, τοὺς αὐτοκράτορας, τοὺς βασιλεῖς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μὲ τὰς μυστικὰς ἑταιρείας (τὰς φάλαγγας ἐννοεῖ), τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ὑπολογίζουν. Τὴν τελευταίαν στιγμήν, αὗται ἐξουδετερώνουν ὅλας τὰς ἀποφάσεις των. Ἔχουν παντοῦ τοὺς πράκτοράς των, πράκτορας ἀσυνειδήτους, οἱ ὁποῖοι ὠθοῦν εἰς τὴν δολοφονίαν καὶ δύνανται, ἐὰν τὸ κρίνωσιν ἐπίκαιρον, νὰ προκαλέσουν καὶ σφαγάς.»

Καὶ προσθέτει: «Ὁ κόσμος διοικεῖται ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα παρὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα φαντάζονται, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐμβαθύνουν τὸ βλέμμα των εἰς τὸ παρασκήνιον.»

Αὐτὰ ἔγραφεν ὁ Βήκονσφιλδ τὸ 1842, ἀκριβῶς τὸ ἔτος

ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον ἄλλος σιωνιστής, ὁ Κισελὶ Μαρδοχαῖος, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μὰρξ ἐν Γερμανίᾳ, ἀνελάμβανε τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Γενικῆς Ἐφημερίδος» καὶ ὑπεστήριζε τόσον τὰς ριζοσπαστικὰς ἰδέας, ὥστε ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1843. Ὁ Μὰρξ μετέβη εἰς Λονδῖνον ὅπου, τῇ συναρωγῇ τοῦ Βήκονσφιλδ, εἰργάσθη πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Σιωνιστικοῦ προγράμματος. Καὶ τὸ 1847, ἐκπληρῶν τὰς ὑποδείξεις τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Σιωνισμοῦ, συνέταξε καὶ ἐδημοσίευσε τὸ περίφημον κομμουνιστικὸν μανιφέστον.

Εἰς τὸ ἔργον του ὁ Βήκονσφιλδ «Vie de Lord Bentniek» (κεφ. 24) σαφηνίζει ἀκριβῶς τὴν σκέψιν του: «Ἡ κατάργησις τῆς ἰδιοκτησίας, ἔγραφε, προεκηρύχθη παρὰ τῶν μυστικῶν ἑταιριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὰς προσωρινὰς κυβερνήσεις. Καὶ ἄνθρωποι τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς εὑρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς ἑκάστης ἐξ αὐτῶν. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ συνεργάζεται μὲ ἀθέους, μὲ τοὺς πλέον ἐπιτηδείους συμπυκνωτῆρας τοῦ χρυσοῦ, συμμαχεῖ μὲ τὸν κομμουνισμόν. Ἡ ἐκλεκτὴ φυλὴ δίδει χεῖρα καὶ εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς Εὐρώπης.»

Συνεπεῖς εἰς τὸ Σιωνιστικὸν πρόγραμμα καὶ στηριζόμενοι εἰς τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας καὶ τὴν εὐρεῖαν ὑποστήριξιν ἧς ἔτυχον παρὰ τοῦ πανισχύρου τότε Βήκονσφιλδ, ἀπεφάσισαν οἱ Ἑβραῖοι νὰ ἱδρύσουν τὴν Alliance Israélite Universelle (Παγκόσμιον ἑβραϊκὴν ἕνωσιν) μὲ πρόγραμμα κατ' ἐπιφάνειαν ἐκπαιδευτικόν, πράγματι δὲ ἐξυπηρετικὸν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἰδεώδους τῆς κοσμοκρατορίας. (Μία ἐκ τῶν πανισχύρων φαλάγγων καὶ ἡ ὁποία κατέκτησεν ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῶν Γαλλικῶν κυβερνήσεων).

Ὁ ἱδρυτὴς τῆς παγκοσμίου ταύτης ἑνώσεως εἶναι ὁ Ἑβραῖος Κρεμιέ, Γάλλος ὑπουργός. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς ὑφηλίου Ἑβραίους, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Ἕνωσις τὴν ὁποίαν θέλομεν νὰ δημιουργήσωμεν, δὲν εἶναι Γαλλική, Ἀγγλική, Γερμανικὴ ἢ Ἑλβετική. Εἶναι Ἰουδαϊκή, εἶναι παγκόσμιος. Ὁ Ἑβραῖος δὲν θὰ γίνῃ φίλος τοῦ Χριστιανοῦ ἢ τοῦ Μωαμεθανοῦ, παρὰ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ φῶς τῆς Ἰσραηλιτικῆς πίστεως, τῆς μόνης θρησκείας τοῦ λογικοῦ, θὰ φωτίζῃ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλας τὰς χώρας.



Ὁ (Ἑβραῖος Μπρονστέϊν) ΤΡΟΤΣΚΥ

ἐχθρὰς πρὸς τὰ δικαιώματα καὶ τὰ συμφέροντά μας. Ἡμεῖς πρωτίστως θέλομεν νὰ μείνωμεν Ἑβραῖοι. Ἡ ἐθνικότης ἡμῶν εἶναι ἡ θρησκεία τῶν πατέρων μας καὶ ἡμεῖς δὲν ἀναγνωρίζομεν καμμίαν Ἀρχήν. Αἱ ἑβραϊκαὶ δοξασίαι πρέπει νὰ γεμίσουν τὴν γῆν. Τὸ ἔργον μας εἶναι μέγα καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐξησφαλισμένη...»

Αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀρχὴ τοῦ μακροῦ μανιφέστου τοῦ Γάλλου Ἑβραίου ὑπουργοῦ Κρεμιὲ πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς του.

Τὴν σημασίαν αὐτοῦ πᾶς τις, ἔχων κοινὸν νοῦν, θὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ θὰ σχηματίσῃ μίαν θετικὴν ἰδέαν τοῦ συνδυασμένου ρόλου ἑνὸς Ἑβραίου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας μὲ ἕνα Ἑβραῖον ὑπουργὸν τῆς Γαλλίας καὶ μὲ πολλοὺς ἰσχυροὺς ἑβραϊκοὺς παράγοντας εἰς ὅλα τὰ Κράτη τῆς ὑφηλίου.

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἀνώτεροι κρατικοὶ ὑπάλληλοι, τοποθετημένοι εἰς τὰς μᾶλλον ἐπικαίρους θέσεις διὰ νὰ κατοπτεύουν καὶ καταλλήλως διαστρέφουν τὸ κρατικὸν πηδάλιον ὅλων τῶν Κρατῶν συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις μιᾶς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, ἥτις λέγεται «Ἀνώτατον Σιωνιστικὸν Συμβούλιον», ἀποτελοῦν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ παρακυβέρνησιν.

Τὸ ἀνώτατον αὐτὸ Συμβούλιον ἑδρεύει εἰς Τσάρλστον τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἔχει εἰς ὅλα τὰ Κράτη ἀντιπροσώπους συγκεντροῦντας τὴν προπαγανδιστικὴν ἐργασίαν, τὴν ἐκτελεστικὴν καὶ οἰκονομικήν. Τὰ ὄργανά των εἶναι τὰ μέλη τῶν μυστικῶν ἑταιριῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰς πέντε φάλαγγας.

Καὶ ἕτερος ὑπουργός, τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας τῆς Βεϊμάρης, ὁ Rathenau (Ἑβραῖος) μᾶς διαφωτίζει καλύτερον: «Τριακόσιοι ἄνθρωποι, ἔγραφεν εἰς τὴν «Wiener Preise Presse» (24-12-1912), ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος γνωρίζει τοὺς ἄλλους, διοικοῦν τὰς τύχας τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου καὶ ἐκλέγουν τοὺς διαδόχους των ἐκ τοῦ περιβάλλοντός των.»

Καὶ τὸν μὲν Rathenau οἱ Γερμανοὶ ἐξεγερθέντες, τὸν ἐφόνευσαν, ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι, ὡς ὑπνωτισμένοι, δὲν ἀντελαμβάνοντο τὸν κίνδυνον ὁ ὁποῖος τοὺς ἠπείλει ἔκπαλαι καὶ τοὺς ἀπειλεῖ καὶ σήμερον.

Εὐτυχῶς ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἤρχισε μία μελέτη καὶ ἔρευνα ἐπὶ τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα τὰ ἀφοροῦν καὶ ἡ τοιαύτη ἔρευνα συντελεῖ εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῶν λαῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Ἡ ρωσσικὴ ἐπανάστασις θεωρεῖται γενικῶς ὡς ἐπιστημονικὸν πείραμα πρὸς ἐφαρμογὴν ὡρισμένων κοινωνικῶν θεωριῶν, ἐστερημένον φυλετικοῦ χαρακτῆρος καὶ τεῖνον εἰς τὸν διεθνισμόν.

Πλάνη. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόσχημα. Εἶναι ἡ σειρὰ διαφόρων θεατρικῶν πράξεων ἐξελισσομένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, συμμετοχῇ μετημφιεσμένων ἠθοποιῶν.

Μόνον εἰς τὰ παρασκήνια, εἰς τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζομαι ὅτι εἰσέδυσα χάρις εἰς τὰς σχέσεις μου, φαίνεται ὁ πραγματικὸς χαρακτὴρ τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως. Καὶ ὁ χαρακτὴρ οὗτος εἶναι ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ νίκη τῶν ἰσραηλιτῶν τῆς Ρωσσίας, τόσον κατὰ τῆς ρωσσικῆς ἐθνότητος, ὅσον καὶ κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Γνωρίζω πόσον βαρὺς εἶναι ὁ ἀφορισμὸς οὗτος. Διὰ νὰ τὸν ἀποδείξω ὅμως μοῦ ἀρκεῖ ν' ἀνατρέξω εἰς τὸν ὀνομαστικὸν πίνακα τῶν 554 ἐπιτρόπων καὶ βοηθῶν των, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀκόμη εὑρισκόμην εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἐκυβέρνων, ἀλλὰ καὶ σήμερον κυβερνοῦν τὴν ἀτυχῆ Ρωσσίαν.

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου ἐξάγεται ὅτι ἐκ τῶν 554 ἰθυνόντων, εἶναι:

Ρῶσσοι μόνον ...	30
Ἑβραῖοι	447
Λιθουανοὶ	43
Γερμανοὶ	12
Ἀρμένιοι	13

Γεωργιανοὶ	2
Τσέχοι	1
Φιλλανδοὶ	3
Πολωνοὶ	2
Οὖγγροι	1
Τὸ ὅλον	554

Ὁ Ι. Σοφιανόπουλος καὶ ἡ φιλοξενήσασα πρὸ ἐτῶν τὰ ἄρθρα του ἐφημερὶς ἀπέφυγαν τότε περιέργως νὰ τονίσουν τὴν παρουσίαν τόσων Ἑβραίων, καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων, κρυπτομένων συνήθως ὑπὸ ρωσσικὰ ψευδώνυμα καὶ οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ρωσσικῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σημειῶ ὅτι καὶ ὁ κ. Οὐστίνωφ, ὁ ἄλοτε ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς τῶν Σοβιέτ, εἶναι ἐπίσης Ἰσραηλίτης, καλούμενος πράγματι Ζαρμπίνοβιτς. Παρεμπιπτόντως δὲ ἀναφέρω ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ἀρμενικὸν ὄνομα Μακαριὰν ἐμφανιζόμενος τότε «διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Τύπου» τῆς ἐν Ἀθήναις Ρωσσικῆς πρεσβείας εἶναι ΕΛΛΗΝ ἀρνησίπατρις, γνωστὸς εἰς πλείστους ἐκ Ρωσσίας πρόσφυγας ὡς Ἰωαννίδης.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ εἰς χεῖρας σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἑβραϊκὰς εὑρισκομένη διακυβέρνησις τῆς ἀτυχοῦς χώρας, ἡ μόνη ἀπόδειξις τῶν ἰσχυρισμῶν μου. Ὑπάρχουν καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας ὁ Σοφιανόπουλος, παραμείνας ἄλλοτε ἐν Ρωσσίᾳ, δὲν ἠδύνατο νὰ περισυλλέξῃ, ἀκόμη καὶ ἂν ἤθελε. Καὶ λόγου γενομένου ἐνταῦθα περὶ Ἰωάννου Σοφιανοπούλου, δὲν βλάπτει ἂν ὑπομνήσω τὰ ἄρθρα του ἐκεῖνα καὶ τὰς ὑπηρεσίας ἃς προσέφερεν εἰς τὴν Ρωσσίαν κατὰ τὴν βραχεῖαν πρὸ τριετίας παραμονήν του εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ 1925, λοιπόν, ἄρτι ἀφιχθεὶς ἐκ Μόσχας, ὡς ἐδήλωσεν, ἐδημοσίευεν 6 ἄρθρα, ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα», μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐνημερώσῃ τὴν Δημοσίαν γνώμην τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Παραδείσου. Τότε, εἰς ἀπάντησιν, ἐδημοσίευσα 32 ἄρθρα εἰς τὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» καὶ τὰ ὁποῖα ἔκαμαν κρότον, ἀμέσως δὲ κατόπιν τὰ ἐξέδωσα εἰς ἕνα τόμον, ὁ ὁποῖος μετεφράσθη εἰς τὴν Γαλλικήν, Ρουμανικὴν καὶ ἐν περιλήψει εἰς Βουλγαρικήν, καθὼς καὶ Ἀγγλιστὶ εἰς Αὐστραλίαν παρὰ τοῦ συμπατριώτου μου κ. Φριλίγκου, προξένου τῆς Ἑλλάδος. Οὐδεμία ἀπάντησις μοὶ ἐγένετο.

Ἐγκαταλείπων τὸν Σοφιανόπουλον, μὲ τὴν ποικίλην ἔκτοτε δρᾶσιν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἣν συνεχίζει σήμερον εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ χαράξω ὀλίγα τινὰ ἀλλ' ἀπιστεύτως ἀποκαλυπτικὰ διὰ τὴν δρᾶσίν του ὅταν ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπιέζετο τότε ἐκ Μόσχας ὡς καὶ παρὰ τῆς Βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἄρῃ τὸ Βουλγαρικὸν σχίσμα μὲ τὸν πρόδηλον σκοπὸν νὰ κατορθώσουν οἱ Ρῶσσοι νὰ διεισδύσουν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Κατὰ τὴν κρίσιμον λοιπὸν ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν ἐπιέζετο τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναθέσει τὸ ζήτημα πρὸς μελέτην εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως, συνέρχεται ἐκτάκτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Σοφιανοπούλου καὶ αἴρει τὸ Βουλγαρικὸν σχῖσμα χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ μελέτη τῆς αἰτήσεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἄρσις τοῦ σχίσματος εἶχεν ὡς ἀπώτερον σκοπὸν τὴν διὰ τοῦ Πατριαρχείου διείσδυσιν εἰς τὰ Στενὰ τῶν Δαρδανελλίων, τῆς Μόσχας. Αἱ δὲ μετέπειτα πιέσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῆς Μόσχας ὅπως ἱδρύσῃ μίαν βάσιν εἰς τὰ Στενά, ἀποδεικνύουν περιτράνως τὸν σκοπὸν τῆς ἄρσεως τοῦ σχίσματος τῆς Βουλγαρίας. Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἕνα ἔγκλημα διαπραχθὲν εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς Ἀνωτάτης Πνευματικῆς Ἀρχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο, ὁ Σοφιανόπουλος διέπραξε καὶ δεύτερον μεγάλο ἔγκλημα τότε, τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι ὑπῆρξαν ἀπιστεύτως καταστρεπτικαὶ διὰ τὴν πατρίδα μας. Εὑρισκόμενος ἐν Ἀμερικῇ, ἐδήλωσεν ἐπισήμως, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ὅτι: «ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει καμμίαν ἐδαφικὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν». Ἐπακόλουθον τοῦ ἑτέρου τούτου ἐγκλήματος τοῦ Σοφιανοπούλου εἶναι ὅτι τόσον ἐπηρέασαν αἱ ἐπίσημοι καὶ ὑπεύθυνοι ἐκεῖναι δηλώσεις του τὴν κοινὴν γνώμην ἐν Ἀμερικῇ, ὥστε τώρα μόλις, μετὰ παρέλευσιν δύο καὶ πλέον ἐτῶν, νὰ πεισθοῦν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι τὰ τραγικὰ ἐπακόλουθα τοῦ δῆθεν «ἐμφυλίου» πολέμου εἶναι ἔργον τῶν κομμουνιστῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Μόσχαν.

Ἐπανέρχομαι εἰς τὸ θέμα.

Ὁ συνεργάτης τῆς πρωϊνῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος ἔγραψε τότε, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι οἱ Ρῶσσοι κομμουνισταὶ

εἶναι ἄθεοι καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐκριζώσουν κάθε θρησκευτικὸν αἴσθημα. Δὲν θὰ θελήσω νὰ στηριχθῶ εἰς τὴν βεβαίωσιν ταύτην καὶ νὰ δημοκοπήσω εἰς βάρος τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐκμεταλλευόμενος τὴν βαθεῖαν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τῶν Ἑλλήνων. Σημειῶ μόνον ὅτι ἡ σοβαρωτάτη διὰ τὸν ἑλληνικὸν κόσμον ὁμολογία αὕτη δὲν διεψεύσθη ποτὲ οὔτε ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, οὔτε ὑπὸ τῆς μπολσεβικικῆς πρεσβείας.

Οὔτε θέλω νὰ ἐπιμείνω εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, διότι καὶ ἂν οὗτος ἀληθεύῃ τυχὸν διὰ τοὺς ἐλαχίστους (τριάκοντα, ὡς εἶπον) Ρώσσους ἐπιτρόπους, δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς 447 Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ἄθεοι ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἐδείκνυον διόλου ὅτι εἶναι ἄθεοι, ἀλλὰ περιωρίζοντο εἰς τὴν λυσσώδη, ἀγρίαν, αἱμοσταγῆ ἐξόντωσιν τῶν χριστιανῶν, εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὅλων τῶν δογμάτων, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἔθιξαν ποσῶς τὰς ἄλλας θρησκείας, ἑβραϊκήν, μουσουλμανικήν, βουδδικὴν καὶ βραχμανικήν. Οὐδεμία συναγωγή, οὐδὲν τέμενος ἐθίγη. Μάλιστα δὲ προστατεύουν κατὰ τρόπον μεροληπτικώτατον καὶ προκλητικώτατον τὴν ἑβραϊκὴν θρησκείαν.

Θὰ ἐπεθύμουν μόνον νὰ τονίσω ὅτι:

1) Οἱ ἑβραῖοι προτιμῶνται σήμερον τῶν χριστιανῶν εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας, δημοσίας ἢ ἰδιωτικάς, προμηθείας, ἐργασίας παντὸς εἴδους κ.τ.λ.

2) Οἱ μπολσεβῖκοι ἐξηφάνισαν ἐξ ὅλων τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ρωσσίας ὅλα τὰ συγγράμματα, εἰς οἱανδήποτε γλῶσσαν καὶ ἂν ἐγράφησαν, τὰ θίγοντα ἐμμέσως ἢ ἀμέσως τοὺς ἑβραίους καὶ τὴν θρησκείαν των. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον εἰς τὰς λαϊκὰς βιβλιοθήκας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Πανεπιστημίων. Ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἰθύνοντες σήμερον τὴν Ρωσσίαν ἑβραῖοι στεροῦνται καὶ τῆς στοιχειώδους εὐλαβείας παντὸς διανοουμένου πρὸς τὴν ἀμεροληψίαν καὶ ἀντικειμενικότητα τῆς ἐπιστήμης καὶ ὅτι διαπνέονται ὑπὸ τοῦ πλέον στενοῦ ἑβραϊκοῦ φανατισμοῦ.

3) Οἱ μπολσεβῖκοι ἐτυφέκισαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τυφεκίζουν ἄνευ διαδικασίας οἱονδήποτε, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἤθελεν εὑρεθῇ ἓν ἐκ τῶν ὡς ἄνω συγγραμμάτων καὶ μάλιστα τὸ πολύκροτον βιβλίον τοῦ Γάλλου ἐπισκόπου Ζουὲν μὲ ἐπιστολὴν



ΜΠΕΛΑ - ΚΟΥΝ

Ὁ Ἑβραῖος Πρόεδρος τῶν Κομισσαρίων τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἀργότερον Πρόεδρος τῆς Τσέκας εἰς τὴν Οὐκρανίαν.

τοῦ καρδιναλίου Γασπάρι, «ὁ ἑβραιομασωνικὸς κίνδυνος», τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται, ὡς γνωστόν, ὅτι ὁ μασωνισμὸς εἶναι δῆθεν ὀργάνωσις ἑβραϊκὴ τείνουσα σκοπίμως εἰς τὴν ἔντασιν τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων, εἰς τὸν ἐμφύλιον ἀλληλοσπαραγμὸν τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν, εἰς τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅστις, ἀποσυνθέτων τὰ Κράτη λόγῳ τῆς οὐτοπιστικῆς ἰδεολογίας του, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἑβραίους νὰ κυριαρχήσουν εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς.

4) Ἡ ὅλη ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῶν Ρώσσων μπολσεβίκων καὶ μάλιστα ἀποφάσεις κομμουνιστικῶν διασκέψεων, τῶν ὁποίων θὰ παραθέσω τὰ κείμενα εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον, ἐμπνέεται ἀπὸ πνεῦμα γνησίως ἑβραϊκόν.

5) Ἰδιαιτέρως ὅμως ὀφείλω νὰ τονίσω ὅτι τὰ ἀπιστεύτως ἄγρια, τυραννικὰ καὶ γενικὰ ἐξοντωτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ Χριστιανικοῦ Κλήρου καὶ τῶν Χριστιανῶν, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἐφαρμογὴ ἑνὸς τρομοκρατικοῦ συστήματος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐφήρμοσαν διάφοροι ἐπαναστάσεις. Πρόκειται περὶ ἀθρόων καὶ τελείως περιττῶν διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ Κομμουνισμοῦ θανατικῶν ἐκτελέσεων, σφαγῶν, μαρτυρίων, θανατώσεων διὰ πείνης, τυφεκισμῶν χάριν διασκεδάσεως.

Πράγματι, ὡς ἀποδεικνύει ὁ κατωτέρω πίναξ, τὰ 85 % τῶν ἰθυνόντων τότε, ἀλλὰ καὶ σήμερον τὴν Ρωσσίαν, εἶναι ἑβραῖοι.

Ὁ πίναξ οὗτος, καταρτισθεὶς πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Ρωσσικοῦ Ἀντικομμουνιστικοῦ Συνδέσμου «Ἐδίνστβο Ρούς», ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ (ΥΠΟΥΡΓΩΝ)

Πρῶτος πρόεδρος τοῦ Σοβιέτ, Λενὶν (ἐκ μητρὸς ἑβραῖος), ρῶσσος.

Ἐπίτροπος τῶν Ἐξωτερικῶν Τσιτσερίν, ρῶσσος.

Ἐπίτροπος τῶν ἐθνικοτήτων Δζουγκασφίλι, ἀρμένιος.

Πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου οἰκονομικοῦ σοβιὲτ Λουριὲ (Λάριν), ἑβραῖος.

Ἐπίτροπος ἀποκαταστάσεως (Βοστανοβλένιου) Σλίχτερ, ἑβραῖος.

Ἐπίτροπος τῆς γεωργίας Προτιάν, ἀρμένιος.

Ἐπίτροπος στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν (Μπρονστεῖν), Τρότσκυ, ἑβραῖος.

Ἐπίτροπος τῶν γαιῶν τοῦ Κράτους Κάουφμαν, ἑβραῖος.

'Επίτροπος δημοσίων ἔργων Σμίθ, ἑβραῖος.
'Επίτροπος τοῦ ἐπισιτισμοῦ Ε. Λίλινα (Κνίγκισεν), ἑβραία.
'Επίτροπος θρησκευμάτων Σπίτσπεργ, ἑβραῖος.
'Επίτροπος δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Λουνατσάρσκι, ρῶσσος.
'Επίτροπος ἐσωτερικῶν καὶ πρόεδρος τῆς Γ' Διεθνοῦς ('Απφελμπάουμ) Ζηνόβιεφ, ἑβραῖος.
'Επίτροπος ὑγιεινῆς Σιμάσκο, ρῶσσος.
'Επίτροπος τῶν οἰκονομικῶν Κουκόρσκι, ἑβραῖος.
'Επίτροπος τοῦ Τύπου (Κοὲν) Βολοδάρσκι, ἑβραῖος.
'Επίτροπος τῶν ἐκλογῶν Ραδομισλίσκι (Οὐρίσκι), ἑβραῖος.
'Επίτροπος δικαιοσύνης Στέμπεργκ, ἑβραῖος.
'Επίτροπος τῆς ἐκκενώσεως τῶν προσφύγων Φενιστάϊν, ἑβραῖος.
Βοηθοὶ αὐτοῦ Ράβιτς καὶ Ζασλάφσκι, ἑβραῖοι. Τὸ ὅλον 22 μέλη, ὧν: Ρῶσσοι 3. 'Αρμένιοι 2. 'Εβραῖοι 17.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

'Αρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τῆς Βορείου στρατιᾶς, Φίσμαν, ἑβραῖος.
Δικαστικὸς ἐπίτροπος τῆς στρατιᾶς, Λίβενσον, ἑβραῖος.
Πρόεδρος τῶν σοβιὲτ τοῦ δυτικοῦ μετώπου, Ποζέρν, ἑβραῖος.
Πολιτικὸς ἐπίτροπος τῆς στρατιωτικῆς περιφερείας Μόσχας, Γκούμπελμαν, ἑβραῖος.
Πολιτικὸς ἐπίτροπος τῆς στρατιωτικῆς περιφερείας τοῦ Βίτεπσκ, Ντέϊς, ἑβραῖος.
'Επίτροπος στρατιωτικῶν ἐπιτάξεων τῆς πόλεως Σλούσκ, Καλμανόβιτς, λιθουανός.
Πολιτικὸς ἐπίτροπος τῆς ταξιαρχίας τῆς Σαμάρας, Μπέκμαν, ἑβραῖος.
Στρατιωτικὸς ἐπίτροπος τῆς αὐτῆς ταξιαρχίας, Γκλούσμαν, ἑβραῖος.
'Επίτροπος τῆς περιφερείας τῆς Μόσχας, Ζουζμάνοβιτς, ἑβραῖος.
Α' βοηθὸς τοῦ Τρότσκυ, Γίρσφιλδ, ἑβραῖος.
Β' βοηθὸς τοῦ Τρότσκυ, Σκλάνσκι, ἑβραῖος.
Μέλη τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου, Σοροδὰκ καὶ Πέτς, ἑβραῖοι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΕΙΟΥ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Στέϊνγαρ, γερμανός. Ντούλις, λιθουανός. 'Επίτροπος τῆς

σχολῆς τῆς παραμεθορίου φρουρᾶς, Γκλέϊζερ, λιθουανός. Πολιτικὸς ἐπίτροπος τῆς 15ης ταξιαρχίας, Δζένις, ἑβραῖος. Πολιτικὸς τῆς 16ης ταξιαρχίας, Πολόνσκεϊ, λιθουανός. Ἐπίτροπος τοῦ στρατιωτικοῦ συμβουλίου τῆς στρατιᾶς τοῦ Καυκάσου, Λέχτινερ, ἑβραῖος. Ἔκτακτοι ἐπίτροποι τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου, Μπροῦνο καὶ Σιούλμα, ἑβραῖοι. Μέλη τοῦ στρατιωτικοῦ συμβουλίου τοῦ Καζάν, Ρόζενγκολτς, Μέϊγκοφ καὶ Νάζενγκολτς, ἑβραῖοι. Διοικητὴς τῆς ἐρυθρᾶς στρατιᾶς Γιεροσλάβ, Γκέκερ, ἑβραῖος. Ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν γραφείων τῆς Πετρουπόλεως, Τσέϊγκερ, ἑβραῖος. Πολιτικὸς ἐπίτροπος τῆς στρατιωτικῆς περιφερείας Πετρουπόλεως, Γκίτης, ἑβραῖος. Διοικητὴς τοῦ δυτικοῦ μετώπου ἐναντίον τῶν Τσεχοσλάβων, Βατσέτης, λιθουανός. Ἀρχηγὸς τῆς στρατιωτικῆς κομμούνας, Κόλμαν (πρώην ἀξιωματικὸς τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ), ἑβραῖος. Μέλος τῆς στρατιωτικῆς κομμούνας, Λαζημίρ, ἑβραῖος. Ἀρχηγὸς τῆς στρατιωτικῆς περιφερείας τῆς Μόσχας, Μπίτσις, λιθουανός. Στρατ. ἐπίτροπος τῆς περιφερείας τῆς Μόσχας, Μιτκάζ, ἑβραῖος. Ἀρχηγοὶ τῆς ἀμύνης τῆς Κριμαίας, 1) Ζάκ, ἑβραῖος, 2) Σνεσούρ, λιθουανός, 3) Σμιδόβιτς, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 41 μέλη: Ρῶσσοι 0, Λιθουανοὶ 8, Γερμανοὶ 1, Ἑβραῖοι 32.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἀρχηγὸς τῆς προπαγάνδας, Γκολδενροῦδιν, ἑβραῖος. Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς κομμούνας Πετρουπόλεως, Ἔδερ, ἑβραῖος. Ἀντιπρόεδρος ἐπιτροπῆς ὑγιεινῆς, Ρουδνίκ, ἑβραῖος. Βοηθὸς ἐπίτροπος ἐπὶ τῆς ἐκκενώσεως τῶν προσφύγων, Ἀβραὰμ Κραχμάλ, ἑβραῖος. Πολιτικὸς διοικητὴς Πετρουπόλεως, Σνάϊδερ, ἑβραῖος. Πολιτικὸς διοικητὴς Μόσχας, Μινόρ, ἑβραῖος. Ἐπίτροπος τοῦ Τύπου Μόσχας, Κράσικοφ, ἑβραῖος. Ἐπίτροπος τῆς ἀστυνομίας Πετρουπόλεως, Φέϊερμαν, ἑβραῖος. Διευθυντὴς τοῦ γραφείου τοῦ Τύπου, Μαρτενσόν, ἑβραῖος. Ἐπίτροπος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας τῆς Μόσχας, Ροζεντάλ, ἑβραῖος.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ (ΤΣΕΚΑ)

Μέϊνκμαν, ἑβραῖος, Γίλλερ, ἑβραῖος, Κοσλοβόσκι, πολωνός, Μοδέλ, ἑβραῖος, Ι. Ροζμίροβιτς, ἑβραία. Διεσπέροφ, ἀρμένιος, Ἰσίλεβιτς, ἑβραῖος, Κρασίκοφ, ἑβραῖος, Μπουχάν, ἀρμένιος, Μέρμπης, λιθουανός, Παΐκης, λιθουανός, Ἄνβελτ, γερμανός.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ζόρκα, ἑβραῖος, Ροδομίλσκι, ἑβραῖος.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ (ΤΣΕΚΑ)

Πρόεδρος, Δερζίνσκι, Πολωνός, ἀντιπρόεδρος, Πέτερς, Λιθουανός, Σκλόφσκι, ἑβραῖος, Κνέϊφις, ἑβραῖος, Τσέϊστιν, ἑβραῖος, Ραζμίροβιτς, ἑβραῖος, Κρόμπεργ, ἑβραῖος, Χαΐκινα, ἑβραία, Κάρλσον, Λιθουανός, Λέντοβιτς, ἑβραῖος, Ρίφκιν, ἑβραῖος, Ἀντώνωφ, ἑβραῖος, Δελαφάβωφ, ἑβραῖος, Τσίτκιν, ἑβραῖος, Ροζμίροβιτς, ἑβραῖος, Σφέρδλωφ, ἑβραῖος, Μπιζένσκι, ἑβραῖος, Μπλοῦμκιν (ὁ φονεὺς τοῦ κόμητος Μίρμπαχ), ἑβραῖος, Ἀλεξάνδροβιτς, Ρῶσσος, Ρέϊτενμπεργκ, ἑβραῖος, Φίνες, ἑβραῖος, Ζάκς, ἑβραῖος, Ἰακὼβ Γκόλδεν, ἑβραῖος, Γκὰλ Περστέϊν, ἑβραῖος, Κνιγκισέν, ἑβραῖος, Λάτσης, Λιθουανός, Δέϊμπαλ, Λιθουανός, Σεϊζάν, Ἀρμένιος, Δέϊπκιν, Λιθουανός, διοικητὴς τῆς φυλακῆς «Ταγκάνσκι», Λίμπερτ, ἑβραῖος, Φόγκελ, Γερμανός, Ζάκις, Λιθουανός, Σιλένκους, ἑβραῖος, Γιάνσον, Λιθουανός, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ φρουρίου Πέτρου καὶ Παύλου, Μοδέλ, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 60 μέλη : Ρῶσσοι 2, Πολωνοὶ 2, Ἀρμένιοι 3, Γερμανοὶ 2, Λιθουανοὶ 10, ἑβραῖοι 41.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ὑπουργός, Καραχὰν (ἀργότερα πρέσβυς ἐν Κίνᾳ), Ἀρμένιος, Διευθυντής, Φρίτσι, Λιθουανός, πρεσβευτὴς ἐν Βερολίνῳ, Ἰόφφε, ἑβραῖος, διευθυντὴς ἐπὶ τῶν διαβατηρίων, Μαργκόλιν, ἑβραῖος, Α΄ γραμματεὺς πρεσβείας Βερολίνου, Λέβιν ἑβραῖος, Διευθυντὴς γραφείου Τύπου καὶ πληροφοριῶν παρὰ τῇ πρεσβείᾳ Βερολίνου, Ἄκσερλοτ, ἑβραῖος, ἔκτακτος ἀπεσταλμένος εἰς Παρισίους καὶ Λονδῖνον, Μπέκ, ἑβραῖος, Πρεσβευτὴς ἐν Βιέννῃ, Ρόζενφελδ (Κάμενεφ), ἑβραῖος, Πρεσβευτὴς ἐν Χριστιανίᾳ, Μπέϊτλερ, ἑβραῖος, Πρόξενος εἰς Γλασκόβην, Μάλκιν, ἑβραῖος, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς εἰρήνης εἰς Κίεβον, Κάϊν Ρακόφσκυ, ἑβραῖος, βοηθός του, Μανουέλσκυ, ἑβραῖος, νομικὸς σύμβουλος, Ἀστσοὺμπ (Ἴλσεν), ἑβραῖος, γενικὸς πρόξενος εἰς τὸ Κίεβον, Γρούντμπαουμ (Κσεβήνσκυ), ἑβραῖος, Πρεσβευτὴς εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, Μάρτινς, Γερμανός, γενικὸς πρόξενος εἰς Ὀδησσόν, Α. Μπέκ, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 17 μέλη, ἐξ ὧν :

Ρῶσσοι 1, Ἀρμένιοι 1, Λιθουανοὶ 1, Γερμανοὶ 1, ἑβραῖοι 13.

Ὀφείλω νὰ τονίσω, διὰ τὴν ἱστορίαν ὅτι τὸ πρῶτον Στρα-

τιωτικὸν Σοβιέτ, τὸ ὁποῖον συνεκροτήθη τῷ 1917, δῆθεν διὰ νὰ ἐκπροσωπήσῃ τὸν ρωσσικὸν στρατόν, δὲν περιελάμβανεν οὔτε ἕνα Ρῶσσον χριστιανόν. Δηλαδὴ ἐπὶ 14 περίπου ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, εὑρισκομένων τότε ὑπὸ τὰ ὅπλα, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ δὲν εὗρον οὔτε ἕνα Ρῶσσον χριστιανόν, ἐμπνέοντα εἰς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην καὶ διατεθειμένον νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἑβραϊκόν των πρόγραμμα !

Ἰδοὺ καὶ οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῶν ἄλλων ὑπουργείων τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσσίας :

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Α΄ κομμισάριος, Μερζβίνσκι, Πολωνός, βοηθὸς αὐτοῦ Δὸν Σολοβέϊ, ἑβραῖος, Β΄ κομμισάριος, Ἰσιδὸρ Γκουκόφσκιϊ, ἑβραῖος, βοηθὸς αὐτοῦ, Ζὰκς (Γκλάδνεφ), ἑβραῖος, Διευθυντὴς τοῦ γραφείου, Ἀκσέλροδ, ἑβραῖος, βοηθὸς τοῦ γραφείου, Μπογκολέποφ, Ρῶσσος, Γενικὸς γραμματεύς, Χάσκιν ἑβραῖος, ἡ βοηθὸς αὐτοῦ Μπέρτα Χινέβιτς, ἑβραία, Πρόεδρος οἰκονομικοῦ συμβουλίου, Λάτσις, Λιθουανός, βοηθὸς αὐτοῦ, Βεϊσμάν, ἑβραῖος, Κομμισάριος πρὸς διακανονισμὸν τῶν Ρωσσο-Γερμανικῶν λογαριασμῶν, Φούρστενμπεργκ (Γκανέσκιο), ἑβραῖος, πρῶτος γραμματεὺς αὐτοῦ Κογκάν, ἑβραῖος, Ἐπίτροποι τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης, Μιχίλσον, ἑβραῖος, Ζάκς, ἑβραῖος, Ἄκσελροδ, ἑβραῖος, Σάδνικωφ, Ρῶσσος.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ

Εἰς Βερολῖνον, Λανδάου, ἑβραῖος. Εἰς Κοπεγχάγην, Βορόφσκι, ἑβραῖος. Εἰς Στοκχόλμην, Ἀβραὰμ Σέκμαν, ἑβραῖος, Γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ λαϊκοῦ ταμιευτηρίου, Κάν, ἑβραῖος, βοηθὸς αὐτοῦ, Γκορεστέϊν, ἑβραῖος, Ἀνώτατος ἐπίτροπος πρὸς ἐκποίησιν τῶν ἰδιωτικῶν τραπεζῶν, Ἄνρικ, ἑβραῖος, βοηθὸς αὐτοῦ, Μωϋσῆς Κόβς, ἑβραῖος.

ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΠΟΙΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Ἐλιασέβιτς, ἑβραῖος, Γ. Γκίφλιχ, ἑβραῖος, Α. Ρόγκεφ, ἑβραῖος, Λ. Λέμεριχ, ἑβραῖος, Α. Ροζενστέϊν, ἑβραῖος, Α. Πλάτ, Λιθουανός, Ἐλιασέβιτς, ἑβραία.

Ἐν ὅλῳ 30 μέλη ἐξ ὧν :

Ρῶσσοι 2, Λιθουανοὶ 2, Πολωνοὶ 1, ἑβραῖοι 24.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Λαϊκὸς Κομμισάριος, Ι. Στέϊνμπεργκ, ἑβραῖος, Κομμισάριος τοῦ Ἐφετείου, Σρέδερ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου τῆς Μόσχας, Ι. Μπέρμαν, ἑβραῖος, Δικαστικὸς Κομμισάριος Πετρουπόλεως, Μπέργκ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τῆς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς, Γκλάουσμαν, ἑβραῖος, ἀνακριτὴς τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου, Λέγκενδορφ, ἑβραῖος, ἀνακριτὴς τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου, Σλοόσκι, ἑβραῖος, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ τμήματος τῆς Κωδικοποιήσεως, Γκόϊνμπαρκ, ἑβραῖος, πρῶτος γραμματεὺς τῆς λαϊκῆς Κομμούνας, Σέρβιν, ἑβραῖος, Κομμισάριος τῆς λαϊκῆς ἀμύνης, Λουσκίϊ, ἑβραῖος.

ΛΑΪΚΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Γ. Ἀντοκόλσκι, ἑβραῖος, Β. Ἀρανόβιτς, ἑβραῖος, Ι. Μπέϊερ, ἑβραῖος, Ρ. Μπίσκ, ἑβραῖος, Α. Γκούνδαρ, ἑβραῖος, Γ. Δαβίδωφ, ἑβραῖος, Κασταριάντς, Ἀρμένιος.

Τὸ ὅλον 19 μέλη. Ἐξ ὧν: Ρῶσσοι 0, Ἀρμένιος 1, ἑβραῖοι 18.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Κομμισάριος Δαούγκε, Γερμανός, Διευθυντὴς τοῦ φαρμακευτικοῦ τμήματος, Ράποπορτ, ἑβραῖος, βοηθὸς αὐτοῦ Φούκς, ἑβραῖος, Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀφροδισίων, Βέμπερ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν μολυσματικῶν νόσων, Μπόλσον, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 5 μέλη. Ἐξ ὧν: Ρῶσσοι 0, Γερμανὸς 1, ἑβραῖοι 4.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Λαϊκὸς Κομμισάριος, Λουνατσάρσκι, Ρῶσσος, Κομμισάριος τῆς Βορείου περιφερείας Γκρούνμπεργκ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰνστιτούτου ἀνατροφῶν, Γ. Ζολοτίνσκι, ἑβραῖος, Διευθυντὴς τοῦ δημοτικοῦ τμήματος, Λουριέ, ἑβραῖος, Διευθυντὴς τῆς πλαστικῆς καλλιτεχνίας, Στέρνμπεργκ, ἑβραῖος, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ Κομμισαριάτου, Μ. Ἀϊχενγκόλτες, ἑβραῖος, Διευθύντρια τοῦ θεατρικοῦ τμήματος, Λ. Ζ. Ρόζενφελδ (σύζυγος τοῦ Κάμενεφ), ἑβραία, ἡ βοηθὸς αὐτῆς, Ζάτς, ἑβραία, Κομμισάριος τῆς Νοτίου περιφερείας Γκρόϊνιμ, ἑβραῖος.

ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ, ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ράϊσνερ, Γερμανός, Φρίτσε, Λιθουανός, Γκοϊχμπόργκ, ἑβραῖος, Μ. Ποκρόβσκυ, Ρῶσσος, Βέλτμαν, ἑβραῖος, Σόμπελσον (Ράδεκ), ἑβραῖος, Κρουσπσκάϊ, ἑβραία, Ναχαμκές, (Στεγκλώφ), ἑβραῖος, Στούτσκα, ἑβραία, Νεμιρόβσκι, ἑβραῖος, Ι. Ροκόβσκι, ἑβραῖος, Κ. Ρ. Λεβίν, ἑβραῖος, Μ. Σ. Ὀλσάνσκυ, ἑβραῖος, Ζ. Ρ. Σέτενμπεργκ, ἑβραῖος, Γκούρβιτς, ἑβραῖος, Λούδμπεργκ, ἑβραῖος, Ἔρπεργ, ἑβραῖος, Κέλτσμλων, Οὖγγρος, Γκρόσμαν, ἑβραῖος, Κρασκόβσκο, ἑβραῖος, Οὐρσίνεφ, Φιλλανδός, Κουσίνεν, Φιλλανδός, Τόνο Συρόλλα, Φιλλανδός, Ρόζιν, ἑβραῖος, Δαντσέφσκι, ἑβραῖος, Γκλέϊτσερ, ἑβραῖος, Γκόλδενροῦδεν, ἑβραῖος, Μπούδιν, ἑβραῖος, Ρότσταϊν, ἑβραῖος, Κάρολος Ραππορόρτ, ἑβραῖος, Λουριέ, ἑβραῖος.

ΕΠΙΤΙΜΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἀϊχενγκόλτς, Γερμανός, Γκάξε, ἑβραῖος, Ρόζα Λούξενμπούργ, ἑβραία, Κλάρα Τσέτκινα, ἑβραία.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Ἀϊχενγκόλτς, ἑβραῖος, Πολιάνσκι (Λεμπέδεφ), ἑβραῖος, Χερσονσκάϊ, ἑβραία, Β. Ζαΐτσεφ, ἑβραῖος, Μπρένδερ, ἑβραῖος, Χοδάσεβιτς, ἑβραῖος, Σβάρτς, ἑβραῖος, Πόζνεε, ἑβραῖος, Ἄλτε, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 53 μέλη, ἐξ ὧν : Ρῶσσοι 2, Λιθουανὸὶ 1, Φιλανδοὶ 3, Οὖγγροι 1, Γερμανοὶ 2, ἑβραῖοι 44.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ

Λαϊκὸς Κομμισάριος, Ε. Λίληνα (Κνήγκισεν), ἑβραία, Διευθυντὴς Παούζνερ, ἑβραῖος, πρῶτος γραμματεύς, Ε. Γκέλφμαν, ἑβραῖος, ἡ βοηθὸς αὐτοῦ, Ρόζα Γκαούφμαν, ἑβραία, Διευθυντὴς τοῦ γραφείου. Κ. Φ. Ρόζενταλ, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον μέλη πέντε, ἅπαντα ἑβραῖοι.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Λαϊκὸς Κομμισάριος, Β. Σμίθ, ἑβραῖος, βοηθὸς αὐτοῦ, Ράδους (Ζένκοβιτς), ἑβραῖος, Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν δημοσίων ἔργων, Γκόλμπαρκ, ἑβραῖος, Κομμισάριος Δημοσίων

Ἔργων, Μ. Βίλτμαν, ἑβραῖος, βοηθὸς αὐτοῦ, Κάουφμαν, Γερμανός, μέλος τοῦ κομμισαριάτου, Κοῦσνερ, ἑβραῖος, Γενικὸς γραμματεύς, Ράσκιν, ἑβραῖος, Διευθυντὴς τοῦ τμήματος ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, Ζάρχ, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 8 μέλη, ἐξ ὧν : Ρῶσσοι 0, Γερμανοὶ 1, ἑβραῖοι 7.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΗΣ «ΙΣΒΕΣΤΙΑΣ», ΤΗΣ «ΠΡΑΒΔΑΣ» ΚΑΙ ΤΗΣ «ΕΚΟΝΟΜΙΤΣΕΤΣΚΑΓΙΑ ΖΙΖΝΙ»

Δήν, ἑβραῖος, Μπέργμαν, ἑβραῖος, Κούν, ἑβραῖος, Δουαμάν, ἑβραῖος, Α. Μπράμσον, ἑβραῖος, Α. Τόρμπερτ, ἑβραῖος, Ι. Β. Γκόλιν, ἑβραῖος, Μπίτνερ, ἑβραῖος, Ε. Ἀλπέροβιτς, ἑβραῖος, Κλόϊζνερ, ἑβραῖος, Ναχαμκὲς (Στεκλώφ), ἑβραῖος, Τσίγερ (Ἴλιν), ἑβραῖος, Γρόσμαν (Ρόζιν), ἑβραῖος, Λουριὲ (Ρουμιαντσέφ), ἑβραῖος, Γκόρκυ, Ρῶσσος.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡ. «ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Στέϊνμπεργκ, ἑβραῖος, Λάνδερ, ἑβραῖος, Σουμάχερ, ἑβραῖος, Λέβιν, ἑβραῖος, Γιαροσλάσβκυ, ἑβραῖος, Ἐφρόν, ἑβραῖος, Μπιλίν, ἑβραῖος. Δαβίδοβιτς, ἑβραῖος.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡ. «ΒΟΛΑ-ΤΡΟΥΒΑ»

Ζάκς, ἑβραῖος, Πολιάνσκυ, ἑβραῖος, Ε. Κάτς, ἑβραῖος.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΗΣ «ΤΟΡΓΚΟΒΟ-ΠΡΟΜΙΣΛΕΝΟΪ ΓΚΑΖΕΤΗ» (ἐμποροβιομηχανικὴ ἐφημερὶς)

Μπέρστεϊν, ἑβραῖος, Γκογκάν, ἑβραῖος, Γκόλδμπεργκ, ἑβραῖος, Γκολμάν, ἑβραῖος, Β. Ρόζεμπεργ, ἑβραῖος, Ραφάλοβιτς, ἑβραῖος, Γκρόμαν, ἑβραῖος, Κούλισεφ, ἑβραῖος, Σλάβενσον, ἑβραῖος, Ι. Γκίλλεφ, ἑβραῖος, Γκάχμαν, ἑβραῖος, Σούμαν, ἑβραῖος, Π. Μπαστέλ, ἑβραῖος, Α. Πρές, ἑβραῖος, Α. Μόχ, ἑβραῖος, Α. Σ. Ἔμανσον, ἑβραῖος.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Εἰς Βερολῖνον, Σόμπελσον, ἑβραῖος, (Ράδεκ). Ἔλαβε μέρος εἰς τὸ κίνημα τῶν Σπαρτακιστῶν ὅτε μὲ ἄλλους ὀγδοήκοντα ἑβραίους ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

Εἰς Βιέννην, Μπέρμαν, ἑβραῖος (προφυλακισθεὶς καὶ ἀπελαθεὶς μαζὺ μὲ 30 ἄλλους ἑβραίους ὡς μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Κατὰ τὴν σύλληψίν του εὑρέθησαν εἰς τὴν κατοχήν του 2½ ἑκατομμύρια χρυσῶν κορωνῶν).

Εἰς Βαρσοβίαν, Α. Κλότσμαν, Ἄλτερ, Βασιλόφσκυ, ἑβραῖοι. (Ἀπηλάθη ὁ τελευταῖος μὲ πέντε ἄλλους ἑβραίους· κατὰ τὴν σύλληψίν του εὑρέθησαν εἰς τὴν κατοχήν του 3 ἑκατομμύρια χρυσᾶ ρούβλια).

Εἰς Βουκουρέστιον, Νάϊνσενμπάουν, ἑβραῖος. (Ἐταξείδευσε μὲ πλαστὸν διαβατήριον τοῦ Βέλγου πολίτου Γκιλμπέρτ).

Εἰς Κοπεγχάγην, Α. Μπάουμ, ἑβραῖος, πρόεδρος τοῦ κεντρικοῦ τάγματος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς Μόσχας, Βενιαμὴν Μωϋσήεβιτς, Σβερδλώφ, τὸ ὅλον 3 μέλη, ὅλοι ἑβραῖοι.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΙ ΚΟΜΜΙΣΑΡΙΟΙ

Κομμισάριος διὰ τὴν Σιβηρίαν, Χαΐτης, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Σιζράν, Μπερλίνσκυ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Καζάν, Σέϊνκμαν, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Δόν, Λίβινσον, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ Νάρβσκυ, Δάουμαν, Λιθουανός, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Γιαροσλάβ, Ζάκχεϊμ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Τσαρίνσκυ, Ἕρμαν, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Ὄνρεμπουργκ, Βίλλιγκ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τῆς Πένζας, Λίμπερζον, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τῆς Ταυρίδος, Α. Σλούτσκυ, ἑβραῖος, Κομμισάριος τῶν Οἰκονομικῶν, Σάμορεβ, ἑβραῖος, Κομμισάριος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Δόν, Ἰσαὰκ Λάσυκ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Κιέβου, Δρέτλιγκ, ἑβραῖος, Βοηθὸς αὐτοῦ, Γκιούμπεργκερ, ἑβραῖος, Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τοῦ Μπιλοτσέρκοφσκ, Ρουτγκάουζεν, ἑβραῖος, Βοηθός του, Λεμπέργκ, ἑβραῖος, λαϊκὸς κομμισάριος τῆς δημοκρατίας τοῦ Δόν, Ράϊχενστάϊν, ἑβραῖος, Βοηθός του, Σμοῦκλερ, ἑβραῖος.

Νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μου ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου γεγονότος καθ' ὃ ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσσίας εἶναι ἑβραῖοι. Ἐκ τῶν Ρώσσων δὲ συγγραφέων μόνον ὁ Γκόρκυ συνειργάσθη (τὰ πρῶτα ἔτη) εἰς τὰς μπολσεβικικὰς ἐφημερίδας.

Ἐπίσης εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἰθύνοντες τὴν ἐκπαίδευσιν εἶναι ἐπίσης σχεδὸν ὅλοι ἑβραῖοι. Ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπίδρασις τοῦ Τύπου καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῶν λαῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ὀξυτάτην ἄλλως τε διορατικότητα τῶν ἑβραίων τυράννων τῆς Μόσχας.

Ὅπως ἦτο ἑπόμενον, ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσσίας, περιῆλθε, περισσότερον πάσης ἄλλης ὑπηρεσίας, εἰς χεῖρας ἑβραϊκάς. Ἰδοὺ μερικὰ ὀνόματα :

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΣΟΒΙΕΤ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τῆς Μόσχας, Κάμενεφ (Ρόζενφελδ), ἑβραῖος, πρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τῆς Πετρουπόλεως Ἔϊσμοντ, ἑβραῖος, ἀντιπρόεδρος Λάνδεμαν, ἑβραῖος, διευθυντὴς τοῦ Σοβιὲτ Πετρουπόλεως, Κρέϊνις, ἑβραῖος, ἀντιπρόεδρος τοῦ Σοβιὲτ τῆς Μόσχας, Κρασικώφ, ἑβραῖος, διευθυντὴς τοῦ Σοβιὲτ τῆς Μόσχας, Α. Σότμαν, ἑβραῖος, βοηθός του ἡ συντρόφισσα Χαϊκίνα, ἑβραία, διευθυντὴς τοῦ τμήματος ἐπανορθώσεων Κίσβαλτερ, ἑβραῖος, ἐπιθεωρητὴς αὐτοῦ, Ν. Α. Ρόζενμπεργκ, ἑβραῖος, βοηθός, Σάντιτς, ἑβραῖος, πρόεδρος τοῦ κομμιτάτου τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐλαίου, Ταβρίδ, ἑβραῖος, κομμισάριος ἐπὶ τῆς ἰχθυοπαραγωγῆς, Κλάμμερ, ἑβραῖος, κομμισάριος ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, Ρότενμπεργκ, ἑβραῖος, κομμισάριος ἐπὶ τῆς μεταφορᾶς, Χερζάν, Ἀρμένιος, βοηθὸς αὐτοῦ, Σλίμον, ἑβραῖος, κομμισάριος τοῦ μεταλλουργικοῦ τμήματος, Α. Ἀλπέροβιτς, ἑβραῖος.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΣΟΒΙΕΤ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Κρέϊτμαν, ἑβραῖος, Κράσιν, Ρῶσσος, Λουριὲ (Λάριν), ἑβραῖος, Τσοῦμπερ, ἑβραῖος, Βέϊνμπεργκ, ἑβραῖος, Γκολάτ, ἑβραῖος, Λόμωφ, Ρῶσσος, Ἀλπέροβιτς, ἑβραῖος, Ραμπίνοβιτς, ἑβραῖος.

ΣΟΒΙΕΤ ΤΟΥ ΚΟΜΙΤΑΤΟΥ ΤΟΥ ΔΟΝ

Κόγκαν (Μπερνστάϊν), ἑβραῖος, Α. Ι. Ὄτσκις, ἑβραῖος, Πολόνσκι, ἑβραῖος, Μπίσκ, Λιθουανός, Κλάσιν, Λιθουανός, Λίβσιτς, Λιθουανός, Κίρς, Γερμανός, Κροῦζε, Γερμανός, Βίχτερ, ἑβραῖος, Ρόζενταλ, ἑβραῖος, Σιμάνοβιτς, ἑβραῖος.

ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΩΝ

Λουμπομίρσκυ, ἑβραῖος, Κινστούκ, ἑβραῖος, Σίδελγκεμ, ἑβραῖος, Τάγγερ, ἑβραῖος, Χεῖκιν, ἑβραῖος, Κριζέφσκυ, ἑβραῖος.

ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Κασιόρ, ἑβραῖος, Γκόλδμαν, ἑβραῖος, Σμίθ, ἑβραῖος, Σμὶθ Φάλκπερ, ἑβραῖος, Ρουτσιτάκ, ἑβραῖος, Σορτιέλ, ἑβραῖος, Μπλούμ, ἑβραῖος, Κάτσελ, ἑβραῖος, Σούλ, ἑβραῖος, Τσερκώφ, Ρῶσσος.

Τὸ ὅλον 54, ἐξ ὧν: Ρῶσσοι 5, Ἀρμένιοι 1, Λιθουανοὶ 2, Γερμανοὶ 3, ἑβραῖοι 43.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Ράφες, ἑβραῖος, Δαβίτσον, ἑβραῖος, Γκίτσμπεργκ, ἑβραῖος, Μπριλιάντ, ἑβραῖος, Σμύρνωφ (καθηγητής), Ρῶσσος.

Τὸ ὅλον 5 μέλη, ἐξ ὧν: Ρῶσσοι 1, ἑβραῖοι 4.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣ ΕΞΕΛΕΓΞΙΝ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΤΩΝ ΔΡΑΣΑΝΤΩΝ ΕΠΙ ΤΣΑΡΙΣΜΟΥ

Πρόεδρος Μουράβιωφ, Ρῶσσος, μέλη Σακαλώφ, Ρῶσσος, Ἰδελσόν, ἑβραῖος, Γκρούζενμπεργκ, ἑβραῖος, Σολωμόν, ἑβραῖος, Γκολστάϊν, ἑβραῖος, Τάγγερ, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 7 μέλη: Ρῶσσοι 2, ἑβραῖοι 5.

Οἱ ἀναγνῶσται πρέπει νὰ προσέξουν ἐπίσης εἰς τοὺς κάτωθι ὀνομαστικοὺς πίνακας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀληθῶς ἱστορικὴν σημασίαν:

ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΣΟΒΙΕΤ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ (1917)

Πρόεδρος τῶν ἀντιπροσώπων τῶν στρατιωτῶν, Λέϊμπα Κούντις, ἑβραῖος, πρόεδρος τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργατῶν, Σμίδοβιτς, ἑβραῖος, πρόεδρος τοῦ 1ου Σοβιὲτ τῶν ἀντιπροσώπων στρατιωτῶν καὶ ἐργατῶν, Μοδέλ, ἑβραῖος. Μέλη: Σάρχ, ἑβραῖος, Κλάμερ, ἑβραῖος, Γρόμπεργ, ἑβραῖος, Σεΐκιμαν, ἑβραῖος, Ροτστάϊν, ἑβραῖος, Λέβινσον, ἑβραῖος, Κρανόπολσκι, ἑβραῖος, Τσεντερμπάουμ (Μάρτωφ), ἑβραῖος, Ρίφκιν, ἑβραῖος, Σίμσον, ἑβραῖος, Τάπκιν, ἑβραῖος, Σίκ, ἑβραῖος, Φαλήν, ἑβραῖος, Ἄνδερσον, λιθουανός, Βίμπα, Λιθουανός, Σόλο, Λιθουανός, Μέχελσον, ἑβραῖος, Τερμιντσάν, Ἀρμένιος, Κλάουζνερ, ἑβραῖος, Ρόζενκολτς, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 23, ἐξ ὧν: Ρῶσσοι 0, Ἀρμένιοι 1, Λιθουανοὶ 3, ἑβραῖοι 19.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ ΤΟΥ 4ου ΡΩΣΣΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΧΩΡΙΚΩΝ

Πρόεδρος, Σβέρδλωφ, ἑβραῖος, Ἄμπελμαν, ἑβραῖος, Βίλτμαν, ἑβραῖος, Ἄξελροδ, ἑβραῖος, Τσεδερμπάουμ, ἑβραῖος, Κράσικοφ, ἑβραῖος, Λούνμπεργκ, ἑβραῖος, Τσεδερμπάουμ, ἑβραῖος, Λεβίσκυ, Ροδομίσλισκυ (Οὐρίσκυ), ἑβραῖοι, Οὐλιάνωφ, Ρῶσσος, Ζηνόβιεφ, ἑβραῖος, Τρότσκυ (Μπρονστάϊν), ἑβραῖος, Σιροτά, ἑβραῖος, Γκέμμερ (Σουχάνωφ), ἑβραῖος, Ρίφ-

κιν, ἑβραῖος, Τσέϊμπους, ἑβραῖος, Ράτνερ, ἑβραῖος, Μπλέϊχμαν, ἑβραῖος, Γκολντεροῦδεν, ἑβραῖος, Χάσκιν, ἑβραῖος, Λάντσερ, ἑβραῖος, Ἀρανόβιτς, ἑβραῖος, Κάτς, ἑβραῖος, Φίσμαν, ἑβραῖος, Ἀβράμοβιτς, ἑβραῖος, Φρίχ, ἑβραῖος, Γκολστάϊν, ἑβραῖος, Λιχάτς, ἑβραῖος, Κνιτσούνκ, ἑβραῖος, Τσερνιλόβσκυ, ἑβραῖος, Β. Σμίδοβιτς, ἑβραῖος.

Τὸ ὅλον 34 μέλη, ἐξ ὧν : Ρῶσσοι 1, ἑβραῖοι 33.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ ΤΟΥ 5ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Μπρουνό, Λιθουανός, Μπρεσλάου, Λιθουανός, Μπαπτσίνσκυ, ἑβραῖος, Μπουχάριν, Ρῶσσος, Βέϊνμπεργκ, ἑβραῖος, Γκάιιλες, ἑβραῖος, Γκάνιτσμπερ, ἑβραῖος, Δανισέφσκυ, Γερμανός, Στάρκ, ἑβραῖος, Ζάκς, ἑβραῖος, Στέϊμαν, ἑβραῖος, Ἔρτλινγκ, ἑβραῖος, Λανγκέβρ, ἑβραῖος, Λόνγκερ, ἑβραῖος, Βόλαχ, Τσέχος, Διμανστέϊν, ἑβραῖος, Λέβιν, ἑβραῖος, Ἕρμαν, ἑβραῖος, Ἰώφφε, ἑβραῖος, Χάρκλιν, ἑβραῖος, Κνίγκισεν, ἑβραία, Ρόζενφελδ, ἑβραῖος, Ἀπφελμπάουμ, ἑβραῖος, Κριλένκο, Ρῶσσος, Κρασικώφ, ἑβραῖος, Καπνίγκ, ἑβραῖος, Καούλ, Λιθουανός, Οὐλιάνωφ (Λενίν), Ρῶσσος, Λακσίς, ἑβραῖος, Κνιτσούκ, ἑβραῖος, Λουνατσάρσκυ, Ρῶσσος, Πέτερσον, Λιθουανός, Πέτερς, Λιθουανός, Ρουδζουπτάς, Λιθουανός, Ρόζιν, ἑβραῖος, Σμίδοβιτς, ἑβραῖος, Στούτσκα, ἑβραῖος, Σβέρδλωφ, ἑβραῖος, Σμίλγκα, ἑβραῖος, Ναχαμκές, ἑβραῖος, Σασνόφσκι, ἑβραῖος, Σκρίπνικ, ἑβραῖος, Μπρονστάϊν, ἑβραῖος, Θεοδώροβιτς, ἑβραῖος, Τεριάν, Ἀρμένιος, Ραδομσλίσκι (Οὐρίσκι), ἑβραῖος, Τεγκελέζκι, Ρῶσσος, Φέλδμαν, ἑβραῖος, Φροῦμκιν, ἑβραῖος, Τσουροῦπα, ρῶσσος, Τσιρτσιβάδζε, Γεωργιανός, Σέϊκμαν, ἑβραῖος, Ρόζενταλ, ἑβραῖος, Ἀσκινάζι, ἑβραῖος, Καραχάν, Ἀρμένιος, Ρόζιν, ἑβραῖος, Ράδικ (Σόμπελσον), ἑβραῖος, Σλίχτερ, ἑβραῖος, Τσιζουλίνι, ἑβραῖος, Σιάνσκι, ἑβραῖος, Ἀβανέσωφ, Ἀρμένιος.

Τὸ ὅλον 62 μέλη, ἐξ ὧν : Ρῶσσοι 6, Λιθουανοὶ 6, Γερμανοὶ 1, Τσέχοι 1, Ἀρμένιοι 2, Γεωργιανοὶ 1, ἑβραῖοι 43.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ράποπορτ, ἑβραῖος, Γρέμπνερ, ἑβραῖος, Βήλκεν, ἑβραῖος, Διάμαντ, ἑβραῖος, Καούσνερ, ἑβραῖος, Σιάτροφ, Ρῶσσος.

Τὸ ὅλον 6 μέλη, ἐξ ὧν : Ρῶσσοι 1, ἑβραῖοι 5.

Ἦτοι ἐκ τῶν 554 σημειωθέντων ὀνομάτων τῶν διοικούντων τὴν Ρωσσίαν, εἶναι :

Πολωνοὶ 2, Τσέχοι 1, Λιθουανοὶ 43, Φιλλανδοὶ 3, Ρῶσσοι 30, Ἀρμένιοι 13, Γεωργιανοὶ 2, Οὖγγροι 1, Γερμανοὶ 12, ἑβραῖοι 447

Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ὅτι ἐκ τῶν 447 τούτων κορυφαίων ἰσραηλιτῶν, μόλις πεντήκοντα περίπου ἦσαν οἱ πραγματικῶς μεμυημένοι εἰς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τοῦ κομμουνισμοῦ, τείνοντα εἰς τὴν οἰκονομικήν, ἠθικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ἀποσύνθεσιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Εἶναι γνωστὴ ἄλλως τε ἡ πολύκροτος δήλωσις τοῦ Λενίν, ἡ οὐδέποτε διαψευσθεῖσα, καθ' ἣν «ἐπὶ 100 μπολσεβίκων 1 μόνον πιστεύει, 39 εἶναι ἀγύρται καὶ 60 ἠλίθιοι».



ΜΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αὔτη ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ κόσμου εἰς διαφόρους ἐφημερίδας πρὸ ἐτῶν μὲ τὴν ὑποσημείωσιν: «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφωσύνη εἰς τὴν σημερινὴν Ρωσσίαν». Τὸ ζεῦγος τῶν χρυσοκανθάρων καὶ ὁ ἁμαξᾶς ποὺ μαστιγώνει τοὺς εἵλωτας Ρώσσους, εἶναι καὶ οἱ τρεῖς Ἑβραϊκαὶ φυσιογνωμίαι, ἐν ᾧ τὸ δρέπανον τοῦ Χάρου, θερίζει τὸν λαὸν καὶ τὸ ἔδαφος εἶναι σπαρμένο μὲ κόκκαλα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΔΙΩΓΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος δὲν γνωρίζει ἄλλην περίοδον καταδιώξεως ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἰ μὴ τὴν τελουμένην, οὐχὶ ὑπὸ ἑνὸς αὐτοκράτορος Νέρωνος, ἀλλὰ ὑπὸ σπείρας διεθνῶν συνωμοτῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καθ' ὃ αὕτη κυριαρχεῖ ἐν Ρωσσίᾳ, τίποτε τὸ κοινὸν μὴ ἔχουσα μὲ τὸν Ρωσσικὸν Χριστιανικὸν λαὸν ἐν τῷ συνόλῳ. Διότι ὁ Ρωσσικὸς λαός, μ' ὅλα τὰ μέσα τῆς τρομοκρατίας τὰ ὁποῖα ἐφήρμοσε καὶ ἐφαρμόζει ἐναντίον του καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς θρησκείας του ἡ ὡς ἄνω σπεῖρα, μετὰ ἀξιοθαυμάστου ὑπομονῆς ἀνέχεται τὴν ἀπηνῆ καταδίωξιν, ἀντιδρῶν σιωπηλῶς διὰ τῆς τακτικῆς φοιτήσεως εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ ἐκπληρῶν ἀνελλιπῶς τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα. Εἶναι πράγματι συγκινητικώτατον τὸ θέαμα νὰ βλέπῃ τις κατακλυζομένας τὰς ἐκκλησίας παρὰ τῶν πιστῶν οὕτως ὥστε πολλάκις καὶ ὁ δρόμος νὰ καθίσταται ἀδιάβατος.

Ὅλα τὰ σατανικὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐν τῷ συνόλῳ των ἀπέτυχον. Καὶ ἐφ' ὅσον ἀποτυγχάνουσιν οἱ συνωμόται αὐτοὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπὶ τοσοῦντον γίνονται λυσσωδέστεροι.

Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ βεβηλώσουν τὰς ἐκκλησίας, ὧν πολλὰς μετέβαλον εἰς κινηματογράφους καὶ ἀποθήκας καὶ σταύλους. Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ διασπάσουν τὸν ὅλον ὀργανισμὸν τῆς ἐκκλησίας διὰ τῆς αὐτοτελείας ἑκάστου ναοῦ καὶ τῆς διοικήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν. Δὲν ἠρκέσθησαν νὰ διαρπάξουν τὰ ἱερὰ ἄμφια, τὰς ἁγίας εἰκόνας. Δὲν ἠρκέσθησαν ν' ἀναγράφουν εἰς τοὺς τοίχους ὅτι «ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιον διὰ τὸν λαόν». Δὲν ἠρκέσθησαν νὰ ρίψουν εἰς τὰς φοβερωτέρας τῶν φυλακῶν πολλοὺς χριστιανοὺς καὶ ἐντίμους πολίτας.

Δὲν ἠρκέσθησαν νὰ βασανίσουν καὶ καταδικάσουν εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα σεβασμίους γέροντας ἱερεῖς καὶ ἀρχιε-

ρεῖς. Δὲν ἠρκέσθησαν νὰ ρίψουν εἰς τὰς φυλακὰς αὐτὸν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσσικῆς ἐκκλησίας, τὸν ἀγαθώτατον πρεσβύτην Τύχωνα. Δὲν ἠρκέσθησαν νὰ ἐμπαίξουν ὅλας τὰς ἱεροτελεστίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐνδύοντες ἀνδρείκελλα μὲ ἱερὰ ἄμφια καὶ μεταφέροντες αὐτὰ εἰς τὰς πλατείας καὶ τοὺς κήπους μὲ προπηλακισμούς, χλευασμοὺς καὶ ὕβρεις, ὅπου τὰ παρέδιδον εἰς τὸ πῦρ ἀνακράζοντες : «Ἰδού, λάβε αὐτὴν τὴν θυσίαν σὺ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Θεὸς τῶν Χριστιανῶν». Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ στρατολογήσουν χαμίνια τῶν δρόμων, νὰ τὰ μισθοδοτοῦν καὶ νὰ τὰ διατρέφουν διὰ νὰ τὰ μεταχειρίζωνται ὡς ὄργανα ἐξυβρίσεως κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τοὺς ὁμίολυς τοὺς καλουμένους «Κόμσομολ», τοὐτέστι «Κομμουνιστικὸς Σύνδεσμος Νεολαίας». Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ ὠθοῦν τὰ χαμίνια ταῦτα νὰ τελοῦν διαφόρους ἱεροτελεστίας τοῦ σατανᾶ ἔξωθεν τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν Μεγάλην καὶ ἱερὰν ἑβδομάδα, φθάνοντα μέχρι τοῦ σημείου νὰ συνουσιάζωνται δημοσίᾳ. Τί πρῶτον καὶ τί δεύτερον πρέπει ν' ἀναφέρῃ τις ἀπὸ τὰ ἄπειρα μέσα τὰ ὁποῖα ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν ὅπως καταδιώξουν, προπηλακίσουν, βεβηλώσουν πᾶν ὅ,τι ὁ Χριστιανικὸς Ρωσσικὸς λαὸς θεωρεῖ ἱερὸν καὶ ὅσιον. Οἱ τυφεκισθέντες ἱερεῖς διαταγῇ τῆς Τσέκας, ἀνήρχοντο μέχρι τοῦ 1925 εἰς πλέον τῶν ὀκτὼ χιλιάδων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 28 ἀρχιερεῖς καὶ ἐπίσκοποι. Ἔκτοτε δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐπολλαπλασιάσθη.

Ἀφοῦ μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς τρομοκρατίας ἐναντίον τῶν Ρώσσων χριστιανῶν καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ κλήρου του καὶ εἶδον αὐτὰ ἀποτυγχάνοντα, ἐπεχείρησαν νὰ διασπάσουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ παραπλανήσουν τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς δημιουργίας νέας δῆθεν «ζωντανῆς», ὡς τὴν ἀπεκάλεσαν, ἐκκλησίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εὗρον κατ' ἀρχὰς ἕνα ἐπίσκοπον ὀνομαζόμενον Ἀντωνῖνον, ὁ ὁποῖος πρὸ 10 ἐτῶν ἐθεραπεύετο εἰς ἕνα ἐκ τῶν Φρενοκομείων τῆς Μόσχας καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπηγορεύθη τὸ δικαίωμα τοῦ λειτουργεῖν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, ὀλίγον μετὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς Πατριάρχου. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀντωνῖνος αὐτοεχειροτονήθη ὡς Μητροπολίτης τῆς Μόσχας, παρέλαβε συνεργάτας δύο ἱερεῖς τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης, τὸν Κρασίνσκι καὶ τὸν Βεδένσκι, οἵτινες, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς Τσέκας, ἐπί τινα χρόνον ἐτρομοκράτησαν τὸν κλῆρον τὸν ἐπαρχιακόν. Κατόπιν προέβησαν εἰς τὴν σύγκλη-

σιν συνόδου, εἰς ἣν τὰ κληρικὰ ὄργανα τῆς Τσέκας μὲ τὸν Ἀντωνῖνον ἐπὶ κεφαλῆς, καθήρεσαν τὸν Πατριάρχην Τύχωνα καὶ ἀνηγόρευσαν τὸν Ἀντωνῖνον πρόεδρον τῆς συνόδου τῆς νεο-ἱδρυθείσης Ζωντανῆς Ἐκκλησίας καὶ Μητροπολίτην Μόσχας.

Μετ᾿ οὐ πολὺ ὁ Ἀντωνῖνος ἔδωσε δείγματα τῆς ἀνικανότητός του ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἐκπονηθὲν σχέδιον ὑπὸ τῆς Τσέκας, καὶ μίαν ἡμέραν ὁ Ἀντωνῖνος καθῃρέθη ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Μόσχας ὑπὸ τῆς μικρᾶς ὁμάδος τοῦ Κρασίνσκι καὶ Βεδένσκι τῇ διαταγῇ τῆς Τσέκας· αὕτη ἀπετάθη τότε πρὸς τὸν Μητροπολίτην τῆς Ὀδησσοῦ Εὐδόκιμον, ὅστις ἀπεδέχθη τὰς προτάσεις τῆς Τσέκας καὶ γενόμενος Μητροπολίτης Μόσχας, κατήρτισε σύνοδον ἀπὸ ἐπισκόπους, οἵτινες διετέλουν ἐν ἀργίᾳ διὰ διάφορα ἠθικὰ παραπτώματα καὶ ἐγκλήματα.

Μὲ ὅλην τὴν βοήθειαν καὶ τὰ μέσα τῆς Τσέκας, ἡ σύνοδος αὕτη τῆς νέας ζωντανῆς ἐκκλησίας, δὲν κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ ἐν Μόσχᾳ πλέον τῶν τεσσάρων ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν ἑπτακοσίων, αἵτινες ἐλειτούργουν ἀναγνωρίζουσαι μόνον τὸν Πατριάρχην Τύχωνα. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς πρὸς παράλυσιν τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἐξακολουθεῖ ὀξύτατος, ἀλλὰ μ᾿ ὅλας τὰς ἀπειλὰς τῆς διαδόχου τῆς Τσέκα Νικαβεδέ, δὲν ἔχει εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα, τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ καρτερικῶς ὑπομένοντος ὅλας τὰς πιέσεις, ἠθικὰς καὶ ὑλικάς, διότι αἱ ἐκκλησίαι αἱ ἀναγνωρίσασαι τὸν Τύχωνα, φορολογοῦνται ἀπηνέστατα. Ἂν ἐμβαθύνωμεν περισσότερον εἰς τὴν τελουμένην συστηματικὴν καταδίωξιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἐν Ρωσσίᾳ, θὰ φθάσωμεν εἰς συμπεράσματα πολὺ θλιβερὰ καὶ θὰ πεισθῶμεν ὅτι ὁ διωγμὸς αὐτὸς ἔχει βαθύτερα τὰ αἴτια καὶ στρέφεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφοῦ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς Ραβῖνος ἔπαθέ τι, οὐδεμία συναγωγὴ ἐβεβηλώθη, οὐδεὶς ἑβραῖος πιστὸς ἐπιέσθη ἢ κατεδιώχθη, οὔτε καὶ λειτουργοὶ ἄλλων θρησκευμάτων, ὡς τῶν Μωαμεθανῶν, τῶν Βουδιστῶν κλπ.

Οἱ δολοφονηθέντες μέχρι τοῦ 1925 ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων ἐπίσκοποι εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Μητροπολίτης Κιέβου Βλαδίμηρος, ἐτυφεκίσθη, 2) Ἀρχιεπίσκοπος Πέρμης Ἀνδρόνικος, ἐτάφη ζωντανός. Προτοῦ τὸν θάψουν τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμούς, 3) Ἐπίσκοπος Τομπόλ-

σκι Ἑρμογένης, ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν ἀφοῦ ἐπὶ δύο μῆνας ἦτο εἰς ἀναγκαστικὰ ἔργα, 4) Ἀρχιεπίσκοπος Τσερνίγκοφσκι Βασίλειος, μὲ τὸ ξῖφος τὸν ἐτεμάχισαν, 5) Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Αἰκατεριμπούργκ Γρηγόριος, 6) ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Βιάτσκ Ἀμβρόσιος, 7) ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Νοβγκόροδ Γρηγόριος, 8) ὁ Βικάριος τοῦ Νοβγκόροδ Ἰσίδωρος, 9) Ἐπίσκοπος Βλαδιβοστοκίου Ἐφρέμ, 10) Ἐπίσκοπος τοῦ Πολοσκὶ Παντελεήμων, 11) Ἐπίσκοπος τοῦ Νιζεγκορότσκι Λαυρέντιος, 12) Ἐπίσκοπος τοῦ Τουρκεστὰν Ποίμην, 13) Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀρχαγγέλου Λεόντιος, 14) Ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Μητροφάνης, 15) Ἐπίσκοπος τοῦ Ὀρλόφσκι Μακάριος· τοὺς ἄνω Ἐπισκόπους, ἀφοῦ τοὺς ἐβασάνισαν, τοὺς ἔσφαξαν. 16) Τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Γιουρέβου, ἀφοῦ τὸν ἥρπασαν ἀπὸ τὴν κλίνην του γυμνόν, τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ ὑπόγειον μὲ 17 προκρίτους καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὴν ρίνα, τὸν κατετρύπησαν μὲ τὰς λόγχας, 17) Ἐπίσκοπος τοῦ Μπιλογκοροτσκίϊ Νικόδημος, κατόπιν πολλῶν βασάνων τὸν ἐκάλυψαν μὲ ἄσβεστον, 18) τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Τύχωνα τοῦ Βαρόνες, ἀφοῦ τὸν ἐνέπαιξαν καὶ τὸν ὕβρισαν, τὸν ἐκρέμασαν εἰς τὴν Ἁγίαν Πύλην τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Μητροφάνους.

Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ τονισθῇ τὸ μαρτύριον τοῦ μητροπολίτου Πετρουπόλεως γηραιοῦ Βενιαμίν. Φοβούμενοι τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ, ὅστις βεβαίως τὸν ἐθεώρει ἅγιον ἄνδρα, οἱ μπολσεβῖκοι, ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν ἐξύρισαν, ἔκειραν τὴν κόμην του καὶ ἡμίγυμνον τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισε τυφεκιζόμενον. Αἱ λεπτομέρειαι αὗται ἐγνώσθησαν βραδύτερον.

Ὁ πρωθιερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ καλουμένου «Καζάνσκιϊ σαμπόρ», εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον μορφωμένων ἱερέων, Ὀρνάτσκι, ἐτυφεκίσθη μαζὺ μὲ τοὺς δύο υἱούς του· τὸν ἠρώτησαν ποῖον πρῶτον νὰ τυφεκίσουν, αὐτόν, ἢ τοὺς υἱούς του ; Κατὰ τὸν τυφεκισμὸν τῶν υἱῶν του, γονατίσας ὁ γέρων, προσηύχετο. Διὰ τὸν πρωθιερέα ἐκλήθη διμοιρία ἐρυθροῦ στρατοῦ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἠρνήθησαν νὰ τὸν τυφεκίσουν. Ἐκλήθησαν οἱ Κινέζοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοί, βλέποντες τὸν γέροντα προσευχόμενον, ἠρνήθησαν. Τότε κομμισάριος ἑβραῖος πλησιάσας, τὸν ἐπυροβόλησε μὲ τὸ περίστροφον.

Κατὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Τσαριτσὶν συνέλαβον τὸν ἱερέα Κουτούροβ, ἔσχισαν τὰ φορέματά του καὶ γυμνὸν ὄντα μὲ ψῦχος 28° ὑπὸ τὸ μηδέν, τὸν ἔβρεχον διαρκῶς μὲ τὸ νερό, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐπάγωνεν. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἱερεὺς μετεβλήθη εἰς παγωμένον ἄγαλμα. Εἶναι τόσοι πολλοὶ οἱ τρόποι τῶν

βασάνων τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ κληρικοὶ τῆς Ρωσσίας, ὥστε εἰς τὸ μέλλον θ' ἀποτελέσουν ἀσφαλῶς ἴδιον ὀγκωδέστατον μαρτυρολόγιον ἐκ δεκάδων χιλιάδων μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ

Ἂς ἴδωμεν τώρα ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐξέλιξις τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ 1925 μέχρι σήμερον.

Ἡ Τσέκα, ἀπηνῶς κατεδίωξε τὸν κλῆρον, τὰ θύματα τοῦ ὁποίου ἀνέρχονται εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιάδας. Ἐν τέλει ἀπεφάσισε ν' ἀναδείξῃ Πατριάρχην τὸν Εὐδόκιμον. Συνεκρότησε σύνοδον ὡς ὄργανον πολιτικόν, διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς Τσέκα καὶ μετέπειτα ὑπὸ τῆς Γκεπεοῦ καὶ τώρα ὑπὸ τῆς Νικαβεδέ.

Ἀφοῦ κατεδάφισαν πλέον τῶν 50.000 χιλιάδων ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων, μετεχειρίσθησαν καὶ μεταχειρίζονται τὴν δῆθεν ὀρθόδοξον σύνοδον ὡς πολιτικὸν ὄργανον πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ. Τὰ ὀλίγα δημοσιογραφικὰ ὄργανα θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος, εἶναι καθαρῶς προπαγανδιστικά, ἀποσκοποῦντα εἰς ἕνα καὶ μόνον σκοπόν : τὸ πῶς νὰ πείσουν τὸν Ρωσσικὸν λαὸν νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον πίστιν καὶ πειθαρχίαν εἰς τοὺς διοικοῦντας τὴν Ρωσσίαν. Μέχρι τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, ἡ δῆθεν Ρωσσικὴ Ἐκκλησία διεκρίνετο διὰ τῆς ἀφανείας της. Τίποτε σχεδὸν δὲν ἐγράφη οὔτε ἔγινε γνωστόν. Ἀπὸ ὅλας τὰς μεγάλας τελετὰς ἢ ἑορτασμοὺς τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀπουσίαζε τελείως ὁ κλῆρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅ,τι συνήθως γίνεται εἰς ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως, καθ' ἣν ἐκηρύχθη ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, οἱ ἰθύνοντες ἑβραῖοι ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ προπαγανδίζουν δύο τινά: τὴν θρησκείαν καὶ τὸν πατριωτισμόν, αὐτὰ δηλαδὴ τὰ ὁποῖα εἶχον καταπολεμήσει τόσον ἀγρίως, μὴ ἀναγνωρίζοντες πατρίδα καὶ θρησκείαν. Ἡ προπαγανδιστικὴ αὐτὴ κίνησις εἶχε βαθύτερα ψυχολογικὰ αἴτια, διότι οἱ ἰθύνοντες ἐγνώριζον ὅτι αἱ δύο αὗται λέξεις : «θρησκεία» καὶ «πατρίς», ἠλεκτρίζουν τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς ὠθοῦν εἰς αὐτοθυσίας καὶ τονώνουν τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατιώτου. Καὶ ἡ προπαγάνδα αὐτὴ ἐπέτυχε διότι ὁ Ρωσσικὸς λαὸς ἐνόμισεν ὅτι ἐπῆλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀπολυτρώσεώς του ἀπὸ τὴν τρομοκρατίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζῃ. Δυστυχῶς ἐξηπατήθη καὶ ὁ Ρωσσικὸς λαὸς καὶ ὁ στρατὸς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ. Τοῦτο

ἀπεδείχθη ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπογραφεῖσαν ἀνακωχὴν ἐν Βερολίνῳ. Ἀποτόμως ἤρχισε τότε μία ἔντονος δίωξις τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἠμποροῦσαν τώρα πλέον ὡς νικηταὶ αὐτοί, νὰ ἀποκτήσουν ἐλευθερίαν λόγου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ δεκαετηρίδας εἶχον ἀπολέσει.

Πόσα νομίζετε ὅτι εἶναι τὰ θύματα τῶν οὕτω ἐξαπατηθέντων στρατιωτικῶν καὶ Ρώσσων χωρικῶν ; Ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς μέχρι σήμερον ἐτυφεκίσθησαν πλέον τῶν 50.000 ἀξιωματικῶν, πλέον δὲ τῶν 20.000.000 χωρικῶν στενάζουν καὶ ἀποθνήσκουν εἰς τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ εἰς διάφορα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Καὶ ἐνῷ αὐτὴ ἡ ἀπαισία τρομοκρατία ἐπικρατεῖ εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ρωσσίας, οἱ ἰθύνοντες ἑβραῖοι δὲν ἐλησμόνησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν δῆθεν ὑφισταμένην Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ μίσθαρνα ὄργανα αὐτῆς πρὸς σκοποὺς καταχθονίους.

Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἑξῆς : α) Νὰ θορυβήσουν καὶ νὰ προπαγανδίσουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι ἡ Ρωσσικὴ κυβέρνησις δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας δρᾷ ἐλευθέρως πρὸς συνένωσιν καὶ συντονισμὸν τῶν χριστιανικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ πατριαρχείων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεχείρησεν ὁ δῆθεν Πατριάρχης τῆς Μόσχας ταξείδιον εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ μετέπειτα εἰς Ἱεροσόλυμα κλπ.

Διὰ τοῦ ταξειδίου του τούτου τί ἐπεδίωξεν ; Οὐδὲν ἄλλο παρὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Νικαβεδέ, τὴν τρομερὰν αὐτὴν μυστικὴν τρομοκρατικὴν ὀργάνωσιν τῶν Σοβιέτ. Μετὰ τὸ ταξείδιον αὐτὸ τοῦ Πατριάρχου Μόσχας, ἐπηκολούθησεν ἡ πρόσκλησις τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων, νὰ προσέλθουν εἰς Μόσχαν ὅπου θὰ ἐλάμβανε χώραν Σύνοδος πρὸς ρύθμισιν τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τῆς συγκλήσεως Συνόδου ἐν Μόσχᾳ, ἐφρόντισαν νὰ προλειάνουν διὰ τοῦ περιφήμου φαλαγγίτου τῆς Μόσχας Σοφιανοπούλου, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος τότε, τὸ 1945. Εἰς στιγμὰς λοιπὸν καθ' ἃς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Πατριαρχείων εὑρίσκετο εἰς δύσκολον θέσιν, ὡς εἴπομεν, λόγῳ τῶν πιέσεων τῆς Μόσχας καὶ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, ἀπαιτουσῶν τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος καὶ εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Συνοδικὸν Σεβασμιώ-

τατον Ἡλιουπόλεως νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ εἰσηγηθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ὑποδεικνύων τὴν δυνατὴν διέξοδον ἐκ τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως, ὁ Σοφιανόπουλος, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπίεσε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅπως συνέλθῃ καὶ ἄρῃ τὸ Βουλγαρικὸν Σχῖσμα. Καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὅλως ἀπερισκέπτως, καλεῖ ἔκτακτον συνεδρίασιν καὶ πρὶν ἢ λάβῃ τὰ πορίσματα τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἡλιουπόλεως, προέβη εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος. Ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Σοφιανοπούλου δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἄλλως, παρὰ ὡς ἔγκλημα κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι οὕτω ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τοὺς Σλαύους. Ἡ ἐνέργεια αὕτη κατετάραξε τὴν Τουρκικὴν κυβέρνησιν διότι διὰ τῆς πράξεώς της ταύτης προώθει τοὺς Σλαύους πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ Στενὰ τῶν Δαρδανελλίων. Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις, καὶ πολὺ δικαίως, ἐθεώρησε τὸν Πατριάρχην ὡς ὑπαίτιον καὶ ἀπῄτησε τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁπότε ἐπηκολούθησεν ἡ δῆθεν ἀσθένεια αὐτοῦ καὶ ἡ ἔλευσίς του εἰς Ἀθήνας. Ἐπηκολούθησαν πολλαὶ διαπραγματεύσεις, ἐδόθησαν πολλαὶ ἐξηγήσεις, ἐν τέλει δέ, τοῦ ἐπεβλήθη ἡ παραίτησις ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, τώρα ποὺ ἀναγράφω ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ τὸ διαπραχθὲν ὑπὸ τοῦ Σοφιανοπούλου ἔγκλημα, ἔρχεται ἡ ἰδία ἡ Μόσχα νὰ διαπιστώσῃ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ὑπ' ἐμοῦ, δι' ἐκπομπῆς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ της, δημοσιευθείσης ὡς ἑξῆς εἰς τὴν «Καθημερινήν», τῆς 4 - 11 - 48 : «Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Μόσχας, σχολιάζων σήμερον τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ἀνέφερε τὰ ἑξῆς :

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας ἐξελέγη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πατριάρχου Μαξίμου, ὁ ὁποῖος παρῃτήθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὡς λέγουν τὰ τηλεγραφήματα, ἀλλ' ὅστις, εἰς τὴν πραγματικότητα, ἐξεβιάσθη εἰς παραίτησιν. Πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους τὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἤρχισε νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Πατριάρχου Μαξίμου, διὰ νὰ τοποθετήσῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸν πράκτορά του, τὸν Ἀθηναγόραν, ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ν. Ὑόρκης. Ταυτοχρόνως καὶ ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἤρχισε νὰ ἐκβιάζῃ τὸν Πατριάρχην Μάξιμον εἰς παραίτησιν, βοηθοῦντος πρὸς τοῦτο καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἀντιδραστικοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου. Τότε, ὁ Πατριάρχης Μάξιμος, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ τουρκικοῦ περιβάλλοντος, ἦλθε νὰ ἀναπαυ-

θῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου καὶ ἐξέδωκε τὸ πλῆρες χριστιανικῆς ἀγάπης διάγγελμα πρὸς συμφιλίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἰς τὸ μεταδεκεμβριανὸν ὅμως καθεστὼς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Μάξιμος εὗρεν ἀτμόσφαιραν ἀκόμη χειροτέραν. Ὡς εἶναι γνωστόν, οὗτος ἀπεμονώθη εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ, ὅστις ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ κάθε δυνατὴν πίεσιν διὰ νὰ παραιτηθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ πίεσις αὐτὴ δὲν ἤρκεσε, κατέφθασε καὶ ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας Χριστόφορος, ἡ ἄλλη «περσόνα γκράτα» τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἐν σχέσει μὲ τὸ ποιὸν τοῦ Χριστοφόρου ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν λησμονεῖ τὸν ἀρχιφασισμόν του, ὅταν οὗτος ἀνήγγειλε μέσῳ τοῦ Τύπου τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι εἶδεν ὄνειρον συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο τὸ θαῦμα τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀνταρτῶν. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀθηναγόρα εἶναι ἀντικανονική, διότι ὁ Ἀθηναγόρας εἶναι ἐξωκλιματικός. Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις τὸν ὑπεστήριξε (παραβλέπουσα καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας δὲν ἔχει τουρκικὴν ὑπηκοότητα), διότι ἤθελεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νὰ μὴ διάκειται φιλικῶς πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν».

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Μόσχας μᾶς διαφωτίζει δύο τινά. Πρῶτον, ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρσεως τοῦ σχίσματος τῆς Βουλγαρίας, ἡ Μόσχα εὑρίσκετο εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τὸν παραιτηθέντα Πατριάρχην Μάξιμον, καὶ δεύτερον, μᾶς παρέχει τὴν ἐξήγησιν τῆς τόσον ἐπιμόνου ἀρνήσεώς του νὰ παραιτηθῇ ἐνῷ, εὑρισκόμενος εἰς Ἀθήνας, ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὑπεσχέθη τοῦτο.

Ποῖον συμπέρασμα νὰ ἐξαγάγῃ τις διὰ τὴν στάσιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ τέως Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μαξίμου καὶ διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος τῆς Βουλγαρίας, καθὼς καὶ διὰ τὴν μετέπειτα ἐπιμονήν του νὰ μὴ παραιτηθῇ;

Τὸ συμπέρασμα εἶναι καὶ εὔκολον καὶ δύσκολον. Διότι εὔκολον μὲν εἶναι ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μάξιμος, ἐπιλήσμων τῶν μεγάλων παραδόσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐδέχθη, ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει, νὰ ἄρῃ τὸ σχῖσμα, ἐνῷ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐγνώριζεν ὅτι τοιουτοτρόπως ἔδιδε τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Μόσχαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι κεκηρυγμένοι ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι δύσκολον δὲ τὸ συμπέρασμα διότι τότε δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καταδικάσωμεν τὸν τέως Πατριάρχην Μάξιμον ὡς συνένοχον μιᾶς ἀντιχριστιανικῆς καὶ ἀντεθνικῆς δράσεως. Δὲν τολμῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόν-

τος νὰ ἐκφέρωμεν τὴν γνώμην καὶ ν' ἀναγράψωμεν ὅτι πράγματι ὁ Πατριάρχης Μάξιμος ὑπῆρξεν ἐπιλήσμων τῶν παραδόσεων καὶ τῶν σκληρῶν ἀγώνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ μέλλον καὶ ἡ βαθυτέρα μελέτη τῆς δράσεώς του, θὰ διασαφίσῃ τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν.



ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐκυκλοφόρησε εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων μὲ τὴν ὑποσημείωσιν: «Ἀκόμη ὑπάρχουν τέτοιοι τυφλοὶ ποὺ πιστεύουν τοὺς παπάδες».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΑΙ ΣΦΑΓΑΙ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1917 (π. ἡ.) ἐδόθησαν εἰς τὸν κόσμον τὰ πρῶτα δείγματα τῆς θηριωδίας τῶν μπολσεβίκων. Ἡ σύγκρουσίς των μὲ τοὺς Ρώσσους εὐέλπιδας, ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς φρικώδεις σκηνάς. Τὴν μεθεπομένην ἐρρίπτοντο ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ Χειμερινοῦ ἀνακτόρου τῆς Πετρουπόλεως εἰς τὸ λιθόστρωτον, αἱ γυναῖκες αἵτινες ἀπετέλουν ἐπὶ Κερένσκυ τοὺς γυναικείους λόχους, ἂν καὶ αὐταὶ εἶχον παραδοθῆ ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ὡς αἰχμάλωτοι ἦσαν ἱερὰ πρόσωπα. Τὸ πεζοδρόμιον τοῦ Ἀνακτόρου βάφεται μὲ τὸ ἀθῶον αἷμα τῶν δυστυχῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐξ ὧν ἄλλαι μὲν ριπτόμεναι εὕρισκον ἀκαριαῖον τὸν θάνατον, ἄλλαι δὲ μὲ τεθραυσμένον κρανίον ἢ κατάγματα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, ἐξέπεμπον οἰμωγὰς καὶ κατάρας κατὰ τῶν μπολσεβίκων.

Ρῖγος ἀπιστεύτου φρίκης καταλαμβάνει τὸν ἀναπολοῦντα τὸ ἀνατριχιαστικὸν θέαμα.

Τὴν 29ην Ὀκτωβρίου οἱ κομμουνισταὶ ἐγένοντο κύριοι τῆς καταστάσεως. Ἀμέσως ἐπιλαμβάνονται ἑνὸς ἔργου, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα καθ' ὃ ἄρχουν.

Τὸ ἔργον τοῦτο λέγεται κατ' εὐφημισμὸν ἔρευνα κατ' οἶκον. Τὸ ἄσυλον τῆς κατοικίας, ἓν ἐκ τῶν ἱερωτέρων ἀτομικῶν δικαιωμάτων, καταργεῖται. Διὰ πρώτην φορὰν ὁ κόσμος εἶδε συμμορίας κ ρ α τ ι κ ά ς, ὡ π λ ι σ μ έ ν α ς ἀ π ὸ κ ε φ α λ ῆ ς μ έ χ ρ ι π ο δ ῶ ν μὲ δ ά δ α ς ἀ ν ὰ χ ε ῖ ρ α ς, ν ὰ ε ἰ σ έ ρ χ ω ν τ α ι τ ὴ ν ν ύ κ τ α ε ἰ ς ὅ λ α ς τ ὰ ς ο ἰ κ ί α ς κ α ὶ ν ὰ δ ι α ρ π ά ζ ο υ ν ὅ, τ ι π ο λ υ τ ι μ ώ τ ε ρ ο ν ε ὕ ρ ι σ κ ο ν καὶ νὰ ὁδηγοῦν τοὺς ἐνοίκους ἐντὸς φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἢ πεζῆ καθ' ὁμάδας εἰς τὰς φυλακάς. Ἐ κ τ ῶ ν σ υ λ λ α μ β α ν ο μ έ ν ω ν 60% ἐ τ υ φ ε κ ί ζ ο ν τ ο τ ὴ ν α ὐ τ ὴ ν ν ύ κ τ α. Οἱ λοιποὶ μετὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου ἀπελύοντο, ὄχι πλέον ὡς ἄνθρωποι, ἀλλ' ὡς σκιαὶ ἀνθρώπιναι. Ἔβλεπε κανεὶς νέους ἄνδρας μὲ κόμην λευκήν, λευκανθεῖσαν ἐκ τῶν βασανιστηρίων τῆς ἐν τῇ φυλακῇ διαμονῆς των.

Καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου 1917 ἱδρύθη ἡ περίφημος Τσέκα, ὑπὸ τοῦ Πολωνοῦ Δερζίνσκι καὶ τοῦ ἑβραίου Οὐρίσκι, ἐγκατασταθεῖσα εἰς τὸ πρώην Διοικητήριον, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γκαροχοβάϊ ἀριθ. 2.

Ὁ οἶκος οὗτος θὰ μείνῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, τραγικῶς ἀλησμόνητος, διότι ἐν αὐτῷ ἔλαβον πάντοτε χώραν τὰ ἀπαισιώτερα καὶ τὰ τερατωδέστερα κακουργήματα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐξεγείρουν ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἐπὶ μακρὰς γενεὰς ἡ ἀνθρωπότης μετὰ βδελυγμίας θὰ προφέρῃ τὴν λέξιν Γκαροχοβάϊ - Τσεκά.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἀνεδείχθησαν οἱ αἱμοβορώτεροι τῶν δημίων οὓς ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία. Ἐκεῖ ἐγκαθιδρύθησαν τὰ γραφεῖα τῶν ἀνακριτῶν, νέων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ παρελθὸν ἐγκληματικώτατον. Ἰδοὺ μερικαὶ φρικιαστικαὶ λεπτομέρειαι τοῦ τρόπου, καθ' ὃν διεξήγοντο αἱ ἀνακρίσεις ὑπὸ τῆς Τσέκας. Αἱ ἀνακρίσεις διεξήγοντο πάντοτε μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Δωμάτιον σκοτεινόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίπλωσις ὑπερβάλλει ὅλας τὰς περιγραφὰς τῶν τοιούτων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Εἰς τὸν τοῖχον ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ δωματίου, ἐπὶ ὑψηλῆς τραπέζης, δύο κρανία, φωτιζόμενα ἐσωτερικῶς μὲ μικροὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρας χρώματος ἐρυθροῦ ἢ πρασίνου, τὸ φῶς τῶν ὁποίων στρέφεται πρὸς τὸν ἀνακρινόμενον. Ὄπισθεν τῶν κρανίων ἵσταται ὁ ἀνακριτής, ὅστις δυσκόλως διακρίνεται ὑπὸ τοῦ ἀνακρινομένου, ἀκούοντος μόνον τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ φωνὴν καὶ βλέποντος τὸ προβαλλόμενον μεταξὺ τῶν δύο κρανίων περίστροφον. Τὰ 99% τῶν ἀνακρινομένων εἶναι πάντοτε ἀθῶοι πάσης κατηγορίας, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι ἢ διανοούμενοι ἢ ἀστοὶ ἢ ἔμποροι ἢ ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων ἢ κληρικοὶ ἢ συγγενεῖς τούτων. Τὰς καταθέσεις τῶν ἀνακρινομένων γράφει μόνος ὁ ἀνακριτής, συντάσσων μόνος, κατὰ βούλησιν, τὰς ἐρωταποκρίσεις καὶ ἐξαναγκάζει τὸν ἀνακρινόμενον νὰ ὑπογράψῃ μὲ ἀπειλὴν θανάτου.

Ἐκείνους οἵτινες ἠρνοῦντο νὰ ὑπογράφουν, τοὺς μετέφερον εἰς ἄλλα, κατ' εὐφημισμὸν μόνον δυνάμενα νὰ ὀνομασθοῦν, δωμάτια, διότι εἶναι τόσον μικρὰ ὥστε ν' ἀσφυκτιᾷ ὁ εἰσερχόμενος εἰς αὐτά. Τὰ δωμάτια ταῦτα ἔχουν πλάτος ἑνὸς πήχεως καὶ μῆκος 2½, ὕψος δὲ 5 - 6. Οἱ τοῖχοι εἶναι ἀπὸ φελλόν, ἄνευ παραθύρων. Ὁ ἐγκλειόμενος μένει ἀκίνητος καὶ

εἶναι ἠναγκασμένος νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ διαμονὴ εἰς τὰ κελλία ταῦτα εἶναι βασανιστικωτάτη, ὡς μετὰ φρίκης ἤκουσα νὰ τὴν περιγράφουν πολλοί, οἵτινες εἶχον τὴν δυστυχίαν νὰ ἐγκλεισθοῦν εἰς αὐτά.

Φυλακαί. Κατ' ἀρχὰς ὡς φυλακὴ ἐχρησίμευε τὸ φρούριον τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, ἐπὶ μιᾶς τῶν ὀχθῶν τοῦ Νέβα καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ Γολγοθᾶ τῶν Ρώσσων Χριστιανῶν.

Εἰς τὸ φρούριον τοῦτο εὗρον τὸν ἀγριώτερον θάνατον πλέον τῶν 150.000 Χριστιανῶν Ρώσσων, ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μὴ ἀποκλειομένων καὶ τῶν ἐργατῶν.

Ἡ Τσέκα δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν ἐπικινδύνων μελῶν τῶν ἀστικῶν κομμάτων. Ἐξώντωσε κατὰ μυριάδας ἀθώους καὶ ἀκινδύνους πολίτας καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον θηριωδέστατον.

Εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ Παύλου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ὡς μαυσωλεῖον τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρωσσίας, ἔλαβον καὶ λαμβάνουν ἀκόμη χώραν αἱ ἀνατριχιαστικώτεραι ὁμαδικαὶ ἐκτελέσεις, λαμβάνουσαι χαρακτῆρα ἀληθῶν σφαγῶν. Εἷς ἐκ τῶν συνήθων τρόπων, καθ' οὓς ἐνεργοῦνται αὗται εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς :

Οἱ κατάδικοι φέρονται εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ φρουρίου. Συγκεντροῦνται εἰς μίαν ὁμάδα, ἡ ὁποία δέχεται πυρὰ πολυβόλων. Ὁ ὄγκος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πίπτει χάμω. Οἱ πλεῖστοι δὲν ἔχουν ἐκπνεύσει ἢ ἔχουν τὰς αἰσθήσεις των. Οἱ δήμιοι ἐπιχύνουν τότε ἐπ' αὐτῶν διαλελυμένην ἄσβεστον καὶ κατόπιν τοὺς καλύπτουν μὲ τσιμέντον. Ἑκάστην πρωΐαν ἐμφανίζεται οὕτω τὸ ἑξῆς φρικῶδες θέαμα: Μικρὸς λοφίσκος, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου προβάλλουν χεῖρες καὶ πόδες, τεταμένοι λόγῳ τῆς τελευταίας ἀγωνίας τῶν ἡμιθανῶν, οἵτινες διὰ τῶν χειρῶν των κατώρθωσαν νὰ διαρρήξουν τὸ καλῦπτον αὐτοὺς στρῶμα τσιμέντου.

Τὴν ἐπιοῦσαν οἱ δήμιοι διέρχονται ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο καὶ κόπτουν διὰ τοῦ ξίφους, χάριν παιδιᾶς, τὰς ἐξεχούσας χεῖρας καὶ πόδας.

Εἰς τὸ φρούριον τοῦτο ἐτυφεκίσθησαν καὶ 12 Μεγάλοι Δοῦκες καὶ Δούκισσαι.

Ὡς δευτέρα φυλακὴ ἐχρησίμευεν ἐπὶ πολὺ τὸ πολύγωνον

τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν, ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπέχον ἀπὸ τῆς Πετρουπόλεως.

Ἓν ἐκ τῶν σπαρακτικωτέρων θεαμάτων, τὰ ὁποῖα εἴχομεν τὸ δυστύχημα νὰ παρακολουθήσωμεν ἦτο ἡ μεταφορὰ διὰ φορτηγίδων καθ' ὁμάδας 200—300 ἀξιωματικῶν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέβα ἐπὶ τοῦ Φιννικοῦ κόλπου. Προσδενόμενοι εἰς ὀγκώδεις λίθους, ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου εὕρισκον τὸν σκληρότερον θάνατον.

Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς διεκρίνοντο εἰς μικρὸν βάθος πτώματα ἀνθρώπινα μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ πυθμένος καὶ τοὺς πόδας αἰωρουμένους ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Πρέπει βεβαίως νὰ παραδοθοῦν εἰς τὴν ἀθανασίαν οἱ συνεργάται τῶν ἑβραίων Τρότσκυ (Μπρονστέϊν), τοῦ Ζηνόβιεφ (Ἀπφελμπάουμ) καὶ τοῦ Κάμενεφ (Ρόζενφελδ) καὶ λοιπῶν κορυφαίων ὀργανωτῶν τῆς ἀνηκούστου τρομοκρατίας.

Ὡμίλησα ἤδη περὶ τοῦ διασήμου Πολωνοῦ Δζερτζίνσκι καὶ τοῦ ἑβραίου Οὐρίσκι, τῶν πρώτων ἱδρυτῶν τῆς Τσέκας.

Τούτους διεδέχθη ὁ Γκλὲβ Ἰβάνοβιτς Μπόϊκη, μηχανικὸς τὸ ἐπάγγελμα, αἱμοχαρέστατος, καὶ κατόπιν ἡ διάσημος κομμουνίστρια Γιακόβλεβα, τῆς ὁποίας τὰ κυνικὰ ὄργια μὲ τὸν ἀνακριτὴν Γκέλερ, προὐκάλεσαν βδελυγμίαν.

Ἐπὶ τῆς ἀρχηγίας αὐτῆς ἐτυφεκίσθησαν καὶ οἱ μεγάλοι Δοῦκες καὶ Δούκισσαι.

Ταύτην διεδέχθη ἡ νεαρὰ Λιθουανὴ Ἀζολίνα, ἥτις καὶ μόνη ἐτυφέκιζε πολλάκις τοὺς φυλακισμένους Χριστιανούς, χάριν παιδιᾶς.

Ταύτην διεδέχθη εἷς ἐκ τῶν αἱμοβορωτέρων ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία, ὁ Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς Μπόζε, Λιθουανὸς ὑπαξιωματικός, τοῦ ὁποίου μόνη ἡ ἐμφάνισις εἰς τὰς φυλακὰς προὐκάλεσε πολλάκις συγκοπὴν καρδίας εἴς τινας κρατουμένους.

Ὁ Μπόζε εἶχεν ὡς βοηθοὺς τὸν Τραγιάνωφ, Φρολώφ, Εὐγένιεφ, Σίστρωφ, καὶ ἄλλους τινας καὶ οἱ ὁποῖοι φέρουν μὲν ὀνόματα Ρωσσικὰ ἀλλὰ δὲν εἶναι Ρῶσσοι. Τὸ διαρκὲς θέαμα τοῦ αἵματος, τὸ ἀκατάπαυστον ἄκουσμα τῶν οἰμωγῶν, ἐκλόνισαν τόσον τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ αἱμοσταγοῦς Μπόζε, ὥστε ἔπαθεν οὗτος ἀπὸ μανίαν καταδιώξεως, βλέπων πάντοτε ἑαυτὸν καταδιωκόμενον ἀπὸ τὰς σκιὰς τῶν θυμάτων του. Ἀ-

πομακρυνθεὶς τῆς θέσεώς του, ἐτοποθετήθη βραδύτερον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Λαϊκῆς Οἰκονομίας ὡς ἀργόμισθος.

Τόσον μεγάλος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑβραίων κομμουνιστῶν, οἵτινες ἔπαθον τὰ νεῦρα καὶ τὰς φρένας, ὥστε ὁ κομμισάριος τῆς Ὑγιεινῆς Σεμάσκο ἐπισήμως ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Ἐκτελεστικόν, πίστωσιν διὰ τὴν ἵδρυσιν εἰδικοῦ θεραπευτηρίου ψυχιατρικοῦ, ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι οἱ ἡγέται τοῦ μπολσεβικισμοῦ ἐτυφέκισαν πολλὰς χιλιάδας Ρώσσων χριστιανῶν ὅλων τῶν τάξεων, ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τῆς Ρόζας Λούξεμπουργ καὶ τοῦ Καρόλου Λίπκνεχτ πρὸς ἀντεκδίκησιν. Ἐρυθρᾶ θυσία τοῦ ἐρυθροῦ κομμουνισμοῦ! Ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ τὰς φρικαλεότητας, αἵτινες διαπράττονται ἐπὶ 30 ὁλόκληρα ἔτη, ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι. Καὶ διερωτῶνται οἱ Ρῶσσοι χριστιανοί, πότε θὰ συγκινηθῇ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὸ κακοῦργον ἔργον τῶν διεθνῶν αὐτῶν συνωμοτῶν;

Μὲ μίαν λέξιν οὐδὲν τυραννικὸν καθεστώς, οὐδεμιᾶς ἐποχῆς, οὐδενὸς λαοῦ, προὐκάλεσε ποτὲ τόσον ἐντατικόν, τόσον ἰσχυρόν, τόσον βαθὺ τὸ αἴσθημα τοῦ τρόμου, τῆς φρίκης καὶ τοῦ φόβου, τὸ ὁποῖον κατέχει ἔκτοτε τὸν ὄγκον τῶν ρωσσικῶν μαζῶν.

Καὶ ἀντὶ τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς, πηγῆς τῆς πλέον γονίμου δραστηριότητος, ἀντὶ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὁ μπολσεβικισμὸς εἰς τὸν ρωσσικὸν λαόν, ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν ἕνα ἀπέραντον, ἕνα ἀδιαπέραστον, ἕνα ἀκατανίκητον αἴσθημα τρόμου, τὸ ὁποῖον δεσπόζει σήμερον πάσης σκέψεως, πάσης ἐνεργείας, παντὸς Ρώσσου Χριστιανοῦ, ζῶντος εἰς τὴν σοβιετικὴν Ρωσσίαν. Ἀλλὰ πῶς δύναται, ὄχι νὰ εὐημερήσῃ, ἀλλ᾽ ἁπλῶς νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατεχόμενος διαρκῶς ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως κανὲν ὄργανον τῆς Τσέκα τότε, τῆς Γκεπεοῦ ἀργότερον, τῆς Νικαβεδὲ σήμερον, παρεξηγήσῃ μίαν ἀκίνδυνον λέξιν ἢ πρᾶξίν του, ἢ μήπως τὸν συκοφαντήσῃ διότι ἐποφθαλμιᾷ τὴν σύζυγον ἢ τὴν κόρην του ἢ τὴν ἐναπομένουσαν τυχὸν ἐλαχίστην περιουσίαν του;

Τὸ μῖσος καὶ ἡ βδελυγμία ὅλου τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ πρὸς

τὴν λέξιν Τσέκα, ἔφθασεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν. Καὶ μετεβάπτισαν ἀργότερα τὴν αἱμοσταγῆ των φρουρὰν εἰς Γ κ ε - π ε - ο ῦ ἐκ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῆς φράσεως Γ κ ο σ ο υ δ ά ρ σ θ φ ε ν α γ ι α - Π ο λ ι τ ί τ σ ε σ κ α γ ι α - Ο ὐ π ρ α β λ έ ν ι α (δηλαδὴ Κυβερνητικὴ Πολιτικὴ Διοίκησις).

Ἡ λέξις Τσέκα προήρχετο, ὡς γνωρίζουν ἴσως τινὲς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου, ἐκ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῆς φράσεως Τ σ ε ρ ι ζ β ι τ σ ά ϊ ν α - Κ κ ο μ ί σ ι ε ("Εκτακτος Ἐπιτροπή), ὅπως ἐλέγετο προηγουμένως ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀσφαλείας τοῦ μπολσεβικικοῦ καθεστῶτος.

Χάρις εἰς τὴν Γκεπεοῦ (μετονομασθεῖσαν καὶ αὐτὴν σήμερον εἰς Νικαβεδέ), ἡ ὁποία περιλαμβάνει κυρίως ἑβραίους, Κινέζους, μουσουλμάνους, Λιθουανοὺς καὶ ἐλαχίστους ρώσσους κακούργους, ὡς ἔγραψα ἤδη, ὁ μπολσεβικισμὸς ἵσταται ἀκόμη εἰς τὴν Ἀρχήν. Πάντως ἡ Ρωσσία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκληθῇ ἡ χ ώ ρ α τ ο ῦ τ ρ ό μ ο υ κ α ὶ τ ο ῦ α ἵ μ α τ ο ς.

Ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Τσέκας καθ' ὅλον τὸ Κράτος, συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς πλέον τῶν 100.000 ἐγκληματιῶν κοινοῦ δικαίου, οἵτινες ἀφέθησαν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ κάτεργα τῆς Σιβηρίας καὶ οἱ ὁποῖοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνέλαβον ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τσέκας, ἥτις συνίστατο εἰς τὴν συστηματικὴν ἐξολόθρευσιν ὅλων τῶν διανοουμένων, ὑπαλλήλων, ἀξιωματικῶν καὶ ἐκείνων ἐκ τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον μᾶλλον μορφωμένους καὶ ἑπομένως ἐπικινδύνους.

Τὰ κακοῦργα αὐτὰ στοιχεῖα δὲν ἀφῆκαν τίποτε, τὸ ὁποῖον ἦτο δυνατὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλα τὰ βδελυρά των ἔνστικτα. Καὶ εἶδεν ὁ δυστυχισμένος ρωσσικὸς λαὸς τὰς θυγατέρας του συρομένας εἰς τὰς εἱρκτὰς καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ τὰς ἐβίαζον οἱ «ἰδεολόγοι κομμουνισταί», διατελοῦντες ἐν κραιπάλῃ (καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἐπὶ θανατικῇ ποινῇ ἀπηγορεύοντο), τὰς ὑπέβαλλον εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων, μέχρι τοῦ νὰ παρορμῶσι πειναλέους των σκύλλους ἐναντίον τῶν θυμάτων των τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὰ ὄμματά των, σπαρασσόμενα, εὕρισκον τὸν τραγικώτερον τῶν θανάτων.

Δ ὲ ν θ ὰ λ η σ μ ο ν ή σ ω μ ί α ν τ ο ι α ύ τ η ν φ ρ ι κ ι α σ τ ι κ ὴ ν σ κ η ν ὴ ν ε ἰ ς ἕ ν α ἐ κ τ ῶ ν γ υ ν α ι κ ε ί ω ν Μ ο ν α σ τ η ρ ί ω ν τ ῆ ς Μ ό σ χ α ς, ὅ π ο υ μ' ἐ φ υ λ ά κ ι σ α ν ἐ μ έ, ὡ ς δ ι ε υ θ υ ν τ ὴ ν τ ο ῦ ἐ ν Π ε τ ρ ο υ π ό λ ε ι Γ ε ν. Ἑ λ λ η ν ι κ ο ῦ Π ρ ο ξ ε ν ε ί ο υ, κ α ὶ 145 Ε ὐ ρ ω-

παίους διαφόρων ἐθνικοτήτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ἐν Πετρουπόλει ἀντιπρόσωποι Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ὀλλανδίας, Βελγίου, Ἑλβετίας, Σουηδίας, Ἱσπανίας, Ἰταλίας καὶ ἄλλων κρατῶν. Εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ μοναστηρίου συνήντησα κυρίαν γνωστήν μου, ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν τῆς Πετρουπόλεως καὶ ἥτις, ἅμα μὲ εἶδε, προσέτρεξε καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα, μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν. Κατόπιν μερικῶν παρηγορητικῶν μου λέξεων, ἡσύχασεν ὀλίγον καὶ δεικνύουσα ἕνα ὅμιλον γυναικῶν, πλέον τῶν 200, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ μοναστηρίου, μοῦ εἶπε: «Βλέπετε τὰς κυρίας αὐτάς; εἶναι αἱ γυναῖκες τῶν ἀξιωματικῶν μας, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν βιάζουν καὶ τοῖς ἔχουν μεταδώσει ὅλας τὰς ἀσθενείας. Αἱ δυστυχεῖς δὲν εὑρίσκουν μέσον ν' αὐτοκτονήσουν. Ἐάν, ἰατρέ μου, ἠμπορεῖς νὰ μᾶς προμηθεύσῃς δηλητήριον, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε· θὰ σώσετε ἀπὸ τὰ βάσανα τόσα δυστυχῆ πλάσματα.»

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μᾶς μετέφερον ἡμᾶς τοὺς ξένους εἰς ἕνα στρατῶνα, ὅπου καθ' ἑκάστην νύκτα ἐτυφεκίζοντο πολλαὶ δεκάδες ρώσσων χριστιανῶν, ἀφοῦ προηγουμένως εἰς τὰ ὑπόγεια ὑφίσταντο ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα μία ἔκφυλος καὶ ἀλκοολικὴ φαντασία ἑνὸς ἐγκληματίου «κομμισάρου» ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφεύρῃ. Π. χ., εἰς τὰ ὑπόγεια ἐτοποθέτουν τοὺς καταδικασθέντας εἰς θάνατον καὶ τοὺς ἠνάγκαζον νὰ ἐξαπλωθοῦν εἰς τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας τεταμένους πρὸς τὸν τοῖχον. Τότε ἤρχιζε μία ἀπεχθὴς καὶ αἱμοβόρος ἐργασία τοῦ καρφώματος τῶν ποδῶν εἰς τὸν τοῖχον καὶ τῶν χειρῶν εἰς τὸ ἔδαφος.

Κατόπιν, ἐνεπήγνυον αἰχμηρὰν ράβδον εἰς τὸ στῆθος καὶ ὑπὸ τὴν σιαγόνα, οὕτως ὥστε εἰς πᾶσαν κίνησιν τοῦ στήθους ἢ τῆς κεφαλῆς νὰ αἰσθάνεται ὁ μάρτυς φρικώδεις πόνους. Ἄλλους περιέλουον μὲ βραστὸν ὕδωρ καὶ ἐν μέσῳ φρικτῶν πόνων, τοὺς ἤλειφον μὲ νάφθην καὶ τοὺς ἔκαιον ζωντανούς.

Τοὺς πολίτας καὶ στρατιωτικούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἐζήτουν ν' ἀποσπάσουν πληροφορίας, τοὺς ἐκάθιζον εἰς τὸ ἠλεκτρικὸν λεγόμενον κάθισμα καὶ ἑνοῦντες τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα,

προεκάλουν δονήσεις φρικτάς ἀλλ' οὐχὶ θανατηφόρους καὶ οὕτω, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ πείραμα, ἐξηνάγκαζον καὶ τοὺς μεγίστην ἔχοντας ἀντοχὴν καὶ θέλησιν ἰσχυράν, νὰ δίδουν τὰς



Ὁ (Ἑβραῖος Τσιρδεμπάουμ) ΜΑΡΤΩΦ
Μέλος τοῦ Κεντρ. Ἐκτελεστικοῦ Κομιτάτου.

ζητουμένας πληροφορίας, ἔστω καὶ ἀνυπάρκτους. Τόσα πολλὰ καὶ ποικίλα ἦσαν τὰ μέσα τῶν βασανιστηρίων τῶν Ρώσσων χριστιανῶν, ὥστε θ' ἀπετέλουν ἕνα ὀγκώδη τόμον, ὠχριοῦν δὲ πρὸ αὐτῶν οἱ ρωμαϊκοὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Ἀλλὰ τὸ γενικὸν μαρτύριον, τὸ ὁποῖον ἐφηρμόσθη ἐπὶ ὅλου σχεδὸν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ εἶναι ἡ τεχνητὴ πεῖνα, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν οἱ «κομμουνισταὶ» κατὰ τὸ 1918 - 20 διὰ νὰ δαμάσουν τὴν παθητικὴν ἀντίδρασιν τῶν τε ἐργατῶν καὶ χωρικῶν. Μόνον ἡ πεῖνα τοῦ 1920 - 21 τῆς περιφερείας τοῦ Βόλγα καὶ τῆς Νοτίου Ρωσσίας, ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ξηρασίας. Ἡ πεῖνα τοῦ Βόλγα, ὅπως τὴν ὠνόμαζον, θὰ ἀφήσῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀνεξάλειπτον μνήμην. Αἱ φρικώδεις σκηναὶ τῆς ἀνθρωποφαγίας συνεπληρώθησαν μὲ τὰ ἀπάνθρωπα μέτρα τῶν σημερινῶν συνωμοτῶν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος «Κομμουνιστῶν». Οἱ κάτοικοι τοῦ Βόλγα, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, διέτρεχον τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις, ζητοῦντες σωτηρίαν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἦσαν σκιαὶ ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ ἄνθρωποι. Καὶ τί νομίζετε ὅτι ἔπραξαν αὐτοὶ οἱ δῆθεν προστάται τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν χωρικῶν; Περιεκύκλωσαν ὅλην τὴν περιοχὴν τοῦ Βόλγα μὲ ἀποσπάσματα τῆς Τσέκας καὶ ἀπηγόρευον πᾶσαν προέλασιν, καταδικάζοντες τοὺς χωρικοὺς καὶ ἐργάτας νὰ ὑποστοῦν τὸν φοβερώτερον τῶν θανάτων, τὸν τῆς πείνης. Πᾶς ἐπιχειρῶν νὰ διέλθῃ τὴν ζώνην, ἔπιπτε ὑπὸ τὰ βλήματα τῶν κακούργων τῆς Τσέκας. Πολλοὶ νέοι σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες εἶδον τὸ σπαραξικάρδιον αὐτὸ θέαμα, ἐπέστρεψαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας κατάλευκοι ἐκ τῆς προξενηθείσης εἰς αὐτοὺς φρίκης, ἄλλοι δὲ παρεφρόνησαν.

Σήμερον οἱ τρομοκρατούμενοι ἐργάται καὶ χωρικοὶ τῆς Ρωσσίας, μίαν κρυφὴν δέησιν νυχθημερὸν ἐπαναλαμβάνουν: Ἐκλιπαροῦν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦ ξενικοῦ ἀπεχθοῦς ζυγοῦ. Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ κομμουνίζοντες ἐργάται τῆς Πετρουπόλεως καὶ Μόσχας, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατάπνιξιν τῆς γνωστῆς στάσεως τῆς Κροστάνδης, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρύψουν τὴν φρίκην ἣν ἠσθάνθησαν διὰ τὰ κακουργήματα τῶν ἑβραίων, τῶν ὁποίων αὐτοὶ ὑπῆρξαν αὐτόπται μάρτυρες. Ἐκ τῶν 840 ἐργατῶν τοῦ Κρέμλ, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὰ γεγονότα τῆς Κροστάνδης, ἐπέστρεψαν μόνον 350. Ἐπειδὴ ὅμως οὗτοι ἀφηγοῦντο ἀφελῶς τὰς φρικτὰς σκηνάς, ἐτιμωρήθησαν σκληρῶς. Ἐξ αὐτῶν 210 ἐτυφεκίσθησαν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐν Μόσχᾳ, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν των πρὸς τοὺς ἰθύνοντας ἑβραίους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐστάλησαν μὲ τὸν ἀρχηγόν των Πάντσενκο εἰς Ἀρχάγγελον, ὅπου ἐκ τῶν κακουχιῶν ἀπέθανον ἅπαντες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ο ΜΑΡΞ ΗΤΟ ΕΒΡΑΙΟΣ

Ἐπειδὴ ἴσως θὰ εὑρίσκωνται καλῆς πίστεως συζητηταί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀντιτάξουν ὅτι δέχονται μὲν ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πράγματι ἑβραϊκὴ σύλληψις, ἀλλ' ἀδιαφοροῦντες πρὸς τοῦτο, ἐξετάζουν τὸ ζήτημα μόνον ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀνατρέξω συντόμως εἰς τὰ πραγματικὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν τὴν πρώτην Διεθνῆ (1847) καὶ τὸ περίφημον μανιφέστον τοῦ Μάρξ. Μόνον βαθεῖα μελέτη τῶν γεγονότων ἐκείνων δύναται νὰ χύσῃ φῶς εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς τρίτης Διεθνοῦς, τῆς ὁποίας σημαιοφόρος καὶ πιστὸς ἐκτελεστὴς εἶναι ὁ ρωσσικὸς μπολσεβικισμός.

Παραπέμπω τοὺς ἀναγνώστας μου καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἀμφιβάλλοντας εἰς ἔργα ἑβραϊκά, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ἡ πηγὴ τῶν πληροφοριῶν μου ὡς ὕποπτος.

Ἡ δωδεκάτομος «Ἑβραϊκὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», ἡ ὁποία ἐξεδόθη ρωσσιστὶ ἐν Πετρουπόλει ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ πολυεκατομμυριούχου βαρώνου Γκίνσβουργ, τονίζει, ὡς γνωστόν, ὅτι «πᾶν ὅ,τι διακρίνει τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, ὀφείλεται εἰς τὸν ἑβραϊσμόν». Ὁ τρίτος τόμος τοῦ ὀγκώδους τούτου συγγράμματος ἀφιεροῦται ἐν γένει εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν ἑβραίων διανοουμένων τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Ὁ Μὰρξ ἦτο ἑβραῖος ὀνομαζόμενος πραγματικῶς Κεσιλὲ Μαρδοχαῖος.

«Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, γράφει ἡ «Ἑβραϊκὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», ὅλοι οἱ νέοι ἑβραῖοι, ὄχι μόνον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Γαλλίας, ὑπεστήριζον τὴν γνώμην ὅτι μετὰ τὴν παροχὴν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς τοὺς ἑβραίους, ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, — ἀποτέλεσμα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 — ἦτο καιρὸς νὰ παύσῃ ἡ μυστική, ἡ σκοτεινὴ καὶ ἡ μυστικοπαθὴς ἐργασία εἰς τὰς ἑβραϊκὰς μασωνικὰς στοὰς καὶ ὅτι ἔπρεπεν ἡ ἐργασία αὕτη νὰ λάβῃ τοῦ λοιποῦ τὸν χαρακτῆρα τῆς δημοσιότητος. Ὁ Μάρξ, δαιμονίως εὐφυής, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κινήσεως ταύτης τῶν νέων ἑβραίων μασώνων». Ἀνα-

λαβὼν τῷ 1842 εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν καθήκοντα ἀρχισυντάκτου τῆς «Ρηνικῆς Ἐφημερίδος», ὑπεστήριξεν ἀρχὰς τόσον ριζοσπαστικάς, ὥστε ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς τῇ 1 Ἰανουαρίου 1843.

Ὁ Μὰρξ μετέβη βραδύτερον εἰς Παρισίους καὶ κατόπιν εἰς Λονδῖνον, ὅπου ἐβοήθησεν αὐτὸν χρηματικῶς ὁ κεφαλαιοῦχος βαρῶνος Ρότσχιλδ, ἑβραῖος Ἄγγλος, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός του. Καὶ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1847 συνεκλήθη εἰς Λονδῖνον ἡ Πρώτη Διεθνής, ἡ ὁποία ἀνέθεσεν εἰς τὸν Μὰρξ καὶ τὸν Ἔνγκελς νὰ συντάξουν τὸ περίφημον κομμουνιστικὸν μανιφέστον. Ἐφηρμόζετο οὕτω τὸ σχέδιον τῶν νέων ἑβραίων μασώνων περὶ φανερᾶς δράσεως πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, ἐνῷ οἱ γέροντες ἑβραῖοι παρέμενον συνησπισμένοι εἰς τὰς μυστικὰς ἑβραϊκὰς στοάς των.

Μόλις τῷ 1867 ἀπεφάσιζον νὰ τολμήσουν, συγκροτοῦντες τὴν Alliance Israélite Universelle (Παγκόσμιον Ἑβραϊκὴν Ἕνωσιν), μὲ πρόγραμμα κατ' ἐπίφασιν μὲν ἐκπαιδευτικόν, πράγματι δὲ ἐξυπηρετοῦν τὸ ἑβραϊκὸν ἰδεῶδες τῆς κοσμοκρατορίας. Τῷ δὲ 1897 συνήρχοντο εἰς Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας ἀντιπρόσωποι τῶν ἑβραϊκῶν ὀργανώσεων ὅλης τῆς γῆς, πρὸς συντονισμὸν τῶν προσπαθειῶν των.

Δι' ἐκείνους οἵτινες ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκδηλώνουν περιέργως, ἀφ' ἑνὸς μὲν συμπάθειαν πρὸς αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Μάρξ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἱκανοποίησιν ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐφαρμογῆς των ἐν Ρωσσίᾳ, θὰ ἀποδείξω ἀμέσως ὅτι εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς ἀληθείας καὶ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον καὶ ὡς πρὸς τὸ δεύτερον.

Καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ὀφείλω νὰ στιγματίσω κατὰ τὸν ἐντονώτερον τρόπον τὴν ἀνήθικον τακτικὴν τῶν κομμουνιστῶν ὅλων τῶν χωρῶν, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσαν μὲ ἰδιαιτέραν προσπάθειαν οἱ Ρῶσσοι κομμουνισταὶ καὶ τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἀκολουθοῦν οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ — καθ' ἣν κομμουνισμὸς εἶναι δῆθεν ἁρπαγὴ τῶν περιουσιῶν τῶν πλουσίων ὑπὸ τῶν πτωχῶν. Οὔτε ἐπιτρέπεται εἰς τιμίους διανοουμένους, ἂν εἶναι τοιοῦτοι οἱ κομμουνισταί, νὰ διακηρύττουν ὅτι ὁ μαρξισμὸς εἶναι μία οἰκονόμικὴ μόνον θεωρία, ἓν οἰκονομικὸν ἁπλῶς σύστημα. Ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς προσβάλλει μόνον τὸ κεφάλαιον καὶ ἐπιζητεῖ τὴν δικαίαν κατανομὴν τοῦ πλούτου. Ὁ κομμουνισμὸς - μαρξισμὸς ἀποτελεῖ ὁλόκληρον ἰδιαίτερον σύ-

στημα, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὑλισμοῦ καὶ θῖγον *ὄχι μόνον τὴν οἰκονομικὴν ζωήν, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκογένειαν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑλιστικῶν ἀντιλήψεων*. Ἐνῷ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀπόλυτον εἰς τὴν γῆν μας, ἐκεῖνος λαμβάνει ὡς ἀπολύτως ὀρθὴν τὴν θεωρίαν τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, καθ' ἣν τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν λαῶν γράφει δῆθεν πάντοτε τὸ οἰκονομικὸν συμφέρον των. Ἀποκρύπτει — διότι θέλει νὰ τὸ ἀποκρύψῃ — ὅτι τὸ *αἴσθημα* ὡδήγησε καὶ ὁδηγεῖ ἀκόμη τὰ ἔθνη καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἂν ὄχι εἰς ὅλας, τοὐλάχιστον εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν πράξεών των. Αὐτὴ εἶναι ἡ *θεμελιώδης πλάνη* καὶ πλάνη ὄχι ἀκουσία, ἀλλὰ *κακόβουλος*, τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ τυχὸν ἀμφιβάλλοντες περὶ αὐτοῦ, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ διαβάσουν τὰ πολύκροτα τρία ἄρθρα τοῦ Λένιν περὶ Μαρξισμοῦ, δημοσιευθέντα τῷ 1918 εἰς τὴν ἐφημερίδα «Προσβεστένιε». Ἐκεῖ ὁ Λένιν λέγει ρητῶς ὅτι: «*ἡ φιλοσοφία τοῦ μαρξισμοῦ εἶναι ὁ ὑλισμός*», δηλαδὴ ἡ ἄρνησις ὄχι μόνον τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος, ἡ ἄρνησις ὅλων τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζωῆς ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Καὶ ἐγείρεται ἀμέσως τὸ ἐρώτημα:

Διατί οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ρωσσικοῦ μπολσεβικισμοῦ ἀπέκρυψαν ἀπὸ τὸν ρωσσικὸν λαὸν τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ μαρξισμοῦ, προτοῦ κατακτήσουν τὴν Ἀρχήν;

Διατί κάμνουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί;

Διατί οἱ πρῶτοι διετυμπάνιζον πρὸ τῆς ἐκπορθήσεως τῆς ἐξουσίας καὶ διατί οἱ δεύτεροι διατυμπανίζουν ἀκόμη σήμερον, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἁρπαγὴ τῶν περιουσιῶν τῶν πλουσίων ὑπὸ τῶν πτωχῶν;

Μία εἶναι ἡ ἐπιτρεπομένη ἀπάντησις εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα: Διότι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ δὲν ἦσαν ἀνιδιοτελεῖς ἰδεολόγοι, πραγματικῶς ὀνειρευόμενοι νὰ καταστήσουν εὐτυχῆ τὸν ρωσσικὸν λαόν. Ἦσαν ἑβραῖοι — κατὰ τὸ πλεῖστον — ὑπηρετοῦντες τὸ ἰδεῶδες τῆς ἑβραϊκῆς κοσμοκρατορίας, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν Ἀρχήν, ἔπρεπε νὰ κολακεύσουν κατὰ τὸν ἀνηθικώτερον δημοκοπικὸν τρόπον τὰ ἐγωϊστικά, τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ πλήθους, ἵνα διαλύσουν μίαν μεγάλην χριστιανικὴν χώραν.

Ἐὰν εἰς τοὺς 447 ἑβραίους κομμισαρίους, προσετέθησαν καὶ 30 Ρῶσσοι χριστιανοί, ἐὰν οἱ περισσότεροι τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι Ἕλληνες τὴν ἐθνικότητα,

τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ γενικοῦ φαινομένου, τοῦ παρατηρουμένου πανταχοῦ τῆς γῆς, καθ' ὃ εὑρίσκονται πάντοτε ἄνθρωποι πλανώμενοι ἢ ἀσυνείδητοι, οἱ ὁποῖοι γίνονται ὄργανα τῶν πλέον ἐγκληματικῶν πράξεων.

Ὀφείλω νὰ τονίσω μίαν σπουδαιοτάτην ἀντίφασιν μεταξὺ τῆς θεωρίας τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, τὴν ὁποίαν ὑποστηρίζει ὁ ἑβραϊκὸς μαρξισμός, καὶ τοῦ κυριωτέρου γνωρίσματος τῆς ἱστορίας τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ. Εἰς τὴν ὀγκώδη «Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ» ὁ Δυκουδραί, ἐξετάζων τὴν ὅλην δρᾶσιν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, τονίζει ὅτι «ὁ βαθὺς σεβασμός του πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἰδιοκτησίας, ὁ ἀνθρωπισμός του, ἡ πνευματικὴ πίστις του, ἡ προσήλωσίς του πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς ἠθικῆς, ἀπετέλεσαν διὰ τὸν λαὸν τοῦτον μίαν τοιαύτην δύναμιν, ἡ ὁποία τῷ ἐξησφάλισε τὴν αἰωνιότητα καὶ ἡ ἱστορία του συνεχίζεται σήμερον ἐν μέσῳ τῶν ἱστοριῶν ὅλων τῶν ἐθνῶν».

Τετάρτην καὶ κυριωτάτην ἀπόδειξιν ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμός, ἐφαρμοσθεὶς ἐν Ρωσσίᾳ, ὡδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν φρικωδεστέραν δυστυχίαν καὶ ἀποσύνθεσιν, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων θιασωτῶν του ρωσσοεβραίων, εὐθὺς μόλις οὗτοι διὰ τῆς πλέον αἱμοσταγοῦς τρομοκρατήσεως, ἐστερεώθησαν ἐπὶ τῆς Ἀρχῆς. Ἄρα, σκοπὸς τοῦ ρωσσικοῦ μπολσεβικισμοῦ δὲν ἦτο οὔτε ἡ εὐτυχία τῶν ρώσσων ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, ἡ ὁποία συγκινεῖ τοὺς ἑβραίους ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου, οὔτε ἡ εὐημερία τοῦ ὅλου ρωσσικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἡ ἐκπόρθησις τῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τῶν ἑβραίων, ἡ ἀποσύνθεσις ἑνὸς μεγάλου χριστιανικοῦ λαοῦ, ἡ διὰ τῆς πλέον ψευδολόγου προπαγάνδας ὑπονόμευσις τῶν ἄλλων ἀστικῶν κρατῶν καὶ ἐν γένει ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ ἑβραϊκοῦ ἰδεώδους τῆς κοσμοκρατορίας ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας, ἐνῷ οἱ ἴδιοι — ὅπως ὅλοι οἱ ἑβραῖοι — ἀποφεύγουν τὴν ἐπιμιξίαν μετὰ ἀλλοφύλων, ἐνῷ εἰς τὰς ἀτομικὰς σχέσεις των σέβονται τὸ κεφάλαιον ὅσον οὐδείς, ἐν τούτοις εἰργάσθησαν λυσσωδῶς διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ρωσσικῆς παραγωγῆς, διὰ τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογενείας, διὰ τὴν διαπόμπευσιν καὶ τὴν ἐξόντωσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, διὰ τὴν ἐξαφάνισιν παντὸς πατριωτικοῦ αἰσθήματος. Κατελύθησαν οὕτω οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ καὶ διαφθορὰ ἀπίστευτος κατέκλυσεν ὅλην τὴν Ρωσσίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΠΩΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ

Διὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὸν ρωσσικὸν λαὸν καὶ νὰ κερδίσουν τὴν συμπάθειάν του, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ ὡμίλησαν κατ' ἀρχὰς περὶ διανομῆς τῶν μεγάλων κτημάτων εἰς τοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι οὕτω θὰ ἐγίνοντο ἰδιοκτῆται. Παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν τόσον ἑλκυστικὴν ὑπόσχεσιν οἱ ἀθῷοι ρῶσσοι χωρικοί, ἐγκατέλειψαν τὸ μέτωπον—πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Κάϊζερ—καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ χωρία των, διὰ νὰ γίνουν κύριοι τῶν γαιῶν, σφάζοντες ἢ καίοντες ζωντανοὺς ἢ ὑποβάλλοντες εἰς φρικώδη μαρτύρια τοὺς τέως κυρίους των. Οὐδέποτε οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ εἶπον, πρὸ τῆς ἐκπορθήσεως τῆς Ἀρχῆς, τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν λαόν. Οὐδέποτε ἐδήλωσαν ὅτι ὁ κομμουνισμὸς καταργεῖ πᾶσαν ἰδιοκτησίαν καὶ ὅτι αἱ γαῖαι θὰ ἦσαν τοῦ λοιποῦ κοιναί. Οὐδέποτε διεκήρυξαν τὴν γενικὴν ἀρχὴν τῆς κοινοκτημοσύνης, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει κομμουνισμός.

Εὐκόλως ὅθεν ἐννοεῖται ἡ ἀγανάκτησις, ἡ ὁποία κατέλαβε καὶ κατέχει ἀκόμη τοὺς Ρώσσους χωρικούς, ὅταν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ ὡμίλησαν περὶ καταργήσεως τῆς ἰδιοκτησίας. Τὸ ὅλον μπολσεβικικὸν οἰκοδόμημα ἠπειλήθη δι' ἀμέσου καταρρεύσεως. Εὐφυέστατοι ὅμως οἱ ρωσσο-ἑβραῖοι δικτάτορες ἐσιώπησαν, ὠργάνωσαν τὴν περίφημον διὰ τὰς θηριωδίας της φρουρὰν τῶν Κινέζων μισθοφόρων καὶ κατόπιν τὴν αἱμοσταγῆ στρατιὰν τῆς Τσέκα ἐκ τῶν Ρώσσων βαρυποινιτῶν. Ἤρχισαν ταχὺν καὶ συστηματικὸν ἀφοπλισμόν, ἐπειδὴ δέ, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, συνήντων μεγάλην ἀντίδρασιν, ἐπανέφερον ἐν ἰσχύϊ τὴν θανατικὴν ποινήν. Ὀφείλω μάλιστα νὰ τονίσω ὅτι τὸ πρῶτον Διάταγμα τοῦ μπολσεβικικοῦ κράτους δὲν ἀφεώρα τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν οὔτε τῶν χωρικῶν. Ἦτο τὸ Διάταγμα τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τὸ μέτρον τοῦτο ἔχει τόσον μεγάλην σημασίαν, καθόσον οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ

μπολσεβικισμοῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον ἄλλοτε ζητήσει λυσσωδῶς καὶ ἐπιτύχει, τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Πόσον δὲ ὀλίγη φειδὼ ἐπεκράτησε κατὰ τὴν χρῆσιν του, πόσον ἄφθονον ἐχύθη τὸ χριστιανικὸν αἷμα, ἀνέπτυξα εἰς προηγούμενα κεφάλαια. Εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀνέρχονται οἱ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐτυφεκίσθησαν διότι ἠρνοῦντο νὰ παραχωρήσουν τὰ προϊόντα των εἰς τὸ Κράτος τῆς κοινοκτημοσύνης. Ἀδυνατοῦντες δὲ νὰ ἐννοήσουν τὴν σημασίαν αὐτῆς, ἠρκέσθησαν νὰ περιορίσουν τὴν καλλιέργειάν των τόσον, ὥστε νὰ θεραπεύουν μόνον τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας των.

Ἐξ οὗ ἡ τεραστία ἐλάττωσις τῆς σιτοπαραγωγῆς, ἀναγκάσασα τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν ν' ἀγοράσῃ τὸ 1924 ἄλευρα καὶ ἐκ Πειραιῶς ἀκόμη! Μόνον τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας χωρικοὺς ποῦ ὁδηγεῖ ὁ μπολσεβικισμός. Ἡ Ρωσσία, ἡ ἀχανὴς Ρωσσία, ἡ κατ' ἐξοχὴν σιτοπαραγωγὸς χώρα, ἀγοράζει (καὶ σήμερον ἁρπάζει) ἄλευρα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ αὐτὴ τραγικὴ κατάστασις ἐνεφανίσθη καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν. Οἱ ἐργάται τῶν διαφόρων ἐργοστασίων, ἀφοῦ ἔγιναν κύριοι αὐτῶν, ἠρκοῦντο εἰς τόσην παραγωγήν, ὅσην θὰ ἤρκει διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν οἰκογενειῶν των. Αἱ ἀνάγκαι τῆς ὅλης χώρας καὶ τῶν πελατῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὰς ὁποίας ἐγνώριζον καὶ ἱκανοποίουν προηγουμένως οἱ Ρῶσσοι βιομήχανοι, δὲν ἐνδιέφερον οὔτε συνεκίνουν τὰ Συμβούλια τῶν Ἐργατῶν· ταῦτα δὲν ἔβλεπον πέραν τῆς ρινός των καὶ δὲν ἐδέχοντο νὰ ἐξυπηρετοῦν ἀνάγκας, μὴ ὑποπιπτούσας εἰς τὴν ἄμεσον ἀντίληψίν των. Ἐξ οὗ: ἀποσύνθεσις τῆς ρωσσικῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς.

Ἡ ἀρχὴ τῆς κοινοκτημοσύνης, ἐφαρμοσθεῖσα εἰς τὴν «Ἕνωσιν τῶν Σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν», ὅπως ἀπεκλήθη ἡ Ρωσσία, προὐκάλεσεν ἀνεργίαν ἀπίστευτον, ἀπείρως τραγικωτέραν ἐκείνης ἡ ὁποία ἐσημειώθη εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικήν. Ἀνεργίαν εἰς Κράτος κυβερνώμενον ὑπὸ ἐργατῶν! Ἰδοὺ ἓν ἄλλο ὀξύμωρον, τραγικῶς κωμικόν, ὅπως ἡ προμήθεια ἀλεύρων ὑπὸ τῆς Ρωσσίας ἐξ Ἑλλάδος. Μόνον εἰς τοιαῦτα ὀξύμωρα ὁδηγεῖ ἡ οὐτοπία τοῦ κομμουνισμοῦ, ἡ ὁποία ἐπενοήθη ὑπὸ τῶν ἑβραίων πρὸς χρῆσιν ὄχι τῶν ἰδίων, ἀλλὰ τῶν χριστιανικῶν λαῶν! Θὰ

ἐχρειαζόμην ἡμέρας καὶ μῆνας διὰ νὰ περιγράψω τὴν φρικώδη κατάστασιν, εἰς ἣν εὑρίσκονται αἱ μυριάδες τῶν Ρώσσων ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν ἐργασίαν καὶ δὲν εὑρίσκουν. Οἱ ἄνεργοι εἶναι τοὐλάχιστον διπλάσιοι τῶν ἐργαζομένων. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲν ἀμείβονται οὐδὲ μὲ τὸ πολλοστημόριον τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν εἰς ἄλλας χώρας. Μία ὑπόκωφος ἀγανάκτησις, ὑπόκωφος διὰ τὸν φόβον τῆς σατανικῆς κατασκοπείας καὶ τῆς ἀγρίας τρομοκρατίας, βασιλεύει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ρωσσίας. Ψυχολογικῶς τὰ θεμέλια τοῦ μπολσεβικισμοῦ ἔχουν ὑπονομευθῆ πρὸ πολλοῦ. Ἡ ἐξόντωσις ὅλων τῶν διανοουμένων, ὅσοι θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἀγανάκτησιν αὐτήν, δὲν ἐπέτρεψε μέχρι σήμερον τὴν ἐμφάνισιν ἀρχηγοῦ ἱκανοῦ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν λαϊκὴν ἀγανάκτησιν. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐκδήλωσις αὐτῆς, γίνεται ἀμέσως γνωστὴ εἰς τὰ κατὰ τόπους Σοβιέτ, τὰ ὁποῖα, ἄνευ διαδικασίας, τυφεκίζουν τοὺς διατυπώνοντας καὶ τὴν πλέον ἀκίνδυνον μεμψιμοιρίαν. Εἶναι ἀπιστεύτως τεράστια τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα διατίθενται διὰ κατασκοπείαν καὶ προπαγάνδαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Ἰδοὺ διατί πᾶσα ἀπόπειρα — καὶ ἔγιναν ἀπόπειραι τοιαῦται — ἐξεγέρσεως τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν, συντρίβεται πρὸ τῆς ἐκδηλώσεώς της. Τὸ δῆθεν Κράτος τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν, κατασκοπεύει αὐτοὺς μὲ χαφιεδικὸν σύστημα, πρὸ τοῦ ὁποίου ὠχριᾷ ὁ περίφημος χαφιεδισμὸς τοῦ σουλτάνου Χαμίτ.

Ἐξ ἄλλου, διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν λαϊκὴν ἀγανάκτησιν τὰ Σοβιέτ, ἐφρόντισαν νὰ ποδοπατήσουν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἠθικοῦ ἢ ἐπιστημονικοῦ δισταγμοῦ, τὴν ἱερωτέραν ἀρχὴν τοῦ κομμουνισμοῦ, δηλαδὴ τὴν κατάργησιν τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμβάσεων. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς μικρᾶς ἰδιοκτησίας καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ χρήματος μαρτυροῦν ἀδιασείστως ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κομμουνισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ. Ὑπάρχει μόνον μία ἑβραϊκὴ δικτατορία. Καὶ ὅμως ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς ἀγωνίζεται διὰ τὴν... ἐπέκτασιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ ρωσσικοῦ αὐτοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἀπὸ ἀπόψεως διοικήσεως, τὸ Μπολσεβικικὸν Κράτος, παρὰ τὰς ἀντιθέτους διαβεβαιώσεις τῶν προπαγανδιστῶν του, παρουσίασε θέαμα οἰκτρότατον.

Ἐκυβερνήθη καὶ κυβερνᾶται μὲ διατάγματα, καθ' ἑκά-

στην τροποποιούμενα καὶ διαρκῶς ἀλληλοσυγκρουόμενα. Ἤκουσα ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Πετρουπόλεως καὶ τῆς Μόσχας νὰ ἐκφράζωνται μὲ ἀηδίαν καὶ ἀγανάκτησιν διὰ τὴν ἀφάνταστον αὐτὴν π ο λ υ ν ο μ ί α ν, ἡ ὁποία ἐγέννησε λαβύρινθον ἄγνωστον εἰς τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν λαῶν. Κατ᾽ ἀρχάς, ἦτο ἡ περίοδος τῶν «δοκιμῶν», τὰς ὁποίας ἔκαμνον οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ρωσσικοῦ κομμουνισμοῦ ἐπὶ τῆς ράχεως ἑνὸς μεγάλου χριστιανικοῦ λαοῦ. Μόνον μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς κοινοκτημοσύνης καὶ δὴ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1922, ἤρχισε μία σχετικῶς συστηματικὴ ἐργασία πρὸς ψήφισιν σοβαρῶν νόμων καὶ τάσις πρὸς κωδικοποίησιν αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὸ 1923 συνετελέσθη ἡ τελικὴ κωδικοποίησις τοῦ ἀστικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαίου.

Ἡ ἀστικὴ νομοθεσία ὁμολογουμένως ἔχει ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ ὅλας ἐκείνας τὰς πολυπλόκους διατυπώσεις τῆς πρώην Ρωσσικῆς ἀστικῆς νομοθεσίας.

Ἡ ποινικὴ ὅμως νομοθεσία ἐ π ι β ά λ λ ε ι τ ό σ ο ν ἀ γ ρ ί α ς π ο ι ν ά ς, ὥ σ τ ε ἐ ὰ ν ἄ λ λ ο κ ρ ά τ ο ς ἐ π ε χ ε ί ρ ε ι ν ὰ τ ὴ ν ἐ φ α ρ μ ό σ ῃ, ἀ σ φ α λ ῶ ς θ ὰ π ρ ο ε κ ά λ ε ι γ ε ν ι κ ὴ ν ἐ ξ έ γ ε ρ σ ι ν. Τοιαύτη δρακόντειος νομοθεσία δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνον πρὸς δ ο υ λ ο π α ρ ο ί κ ο υ ς, οἵους θεωροῦν τοὺς Ρώσσους χριστιανοὺς οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες.

Καὶ ἡ μὲν νέα ἀστικὴ νομοθεσία ὑπάρχει ἤδη, ἀ λ λ ὰ ο ὐ δ α μ ο ῦ ἐ φ α ρ μ ό ζ ε τ α ι ἀφοῦ οἱ δικασταὶ στηρίζονται πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀξιώματος ὅτι πᾶς δικαζόμενος καὶ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστικὴν τάξιν, εὑρίσκεται ἐν τῷ ἀδίκῳ. Ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης βασίζεται καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. Ἡ δὲ ἀνήκουστος αὐστηρότης τῆς ποινικῆς νομοθεσίας ἐφαρμόζεται μὲ ὅλην τὴν ἀγριότητά της εἰς β ά ρ ο ς μ ό ν ο ν τ ῶ ν ἀ σ τ ῶ ν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ τρομοκρατία ἔχει ἑνώσει ὅλας τὰς ἄλλας τάξεις ἐκτὸς τῶν κομμουνιστῶν, ὅλη ἡ αὐστηρότης τοῦ νόμου πίπτει ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον κατὰ δυστυχίαν των πατέρα ἢ πάππον ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν διανοουμένων, τῶν ἱερέων, τῶν ἐμπόρων καὶ ἐν γένει τῶν ἀστῶν.

Ἐ ν τ ῇ π ρ ά ξ ε ι ἀ μ φ ό τ ε ρ α ι, ἥ τ ε ἀ σ τ ι κ ὴ κ α ὶ ἡ π ο ι ν ι κ ὴ ν ο μ ο θ ε σ ί α, ὑ φ ί σ τ α ν τ α ι μ ό ν ο ν ἐ π ὶ τ ο ῦ χ ά ρ τ ο υ κ α ὶ δ ι᾽ ἐ π ί δ ε ι ξ ι ν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον.

.Ο κώδηξ τῶν νόμων, εἴτε ὑφίσταται εἴτε μή, εἶναι τελείως

ἄχρηστος διὰ τὸν Ρῶσσον πολίτην, ἀφοῦ ἐφαρμόζεται ἀποκλειστικῶς πρὸς ὄφελος μιᾶς τάξεως. Οὐδέποτε οὐδὲν κράτος, εἰς οὐδεμίαν ἐποχήν, ἠδίκησε καὶ ἐξηπάτησε τοὺς ἰδίους του πολίτας κατὰ τοιοῦτον τρόπον. Ὁ νόμος περὶ ἐργασίας π.χ. ὁρίζει ὀκτάωρον διὰ τοὺς ἐνηλίκους καὶ ἑξάωρον διὰ τοὺς ἀνηλίκους, κάτω τοῦ 18ου ἔτους. Συγχρόνως ὅμως λέγει ὅτι ὅστις ἐργάζεται περισσότερον τῶν ὀκτὼ ὡρῶν, ἀμείβεται ἀναλόγως τῆς προσθέτου ἐργασίας του. Δὲν ἀπαγορεύει αὐτήν, ὡς ὤφειλε νὰ πράξῃ ἓν ἐργατικὸν Κράτος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἐὰν οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, θὰ ἦτο ἕνας νόμος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον προστατευτικὸς διὰ τὸν ἐργάτην. Οἱ ἑβραῖοι νομοθέται σατανικώτατα τὸν κατεστρατήγησαν, ὁρίσαντες ἀσήμαντον ἡμερομίσθιον διὰ τὴν ὀκτάωρον ἐργασίαν, τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας μιᾶς ἐργατικῆς οἰκογενείας. Ἔτσι, οἱ ἐργάται ἀναγκάζονται νὰ ἐργάζωνται 12-14 ὥρας διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ζήσουν. Καὶ ὅμως, οἱ ἐρυθροὶ ἄνθρωποι τῆς Μόσχας, ἀποτεινόμενοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ζητοῦν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὀκταώρου, ἐνῷ εἰς τὸ... ἐργατικόν των Κράτος ὁ δυστυχὴς ἐργάτης ἐργάζεται 12 ὡς 14 ὥρας καὶ δὲν ἀμείβεται.

Εἰς κανὲν κράτος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχουν ἐργάται μᾶλλον δυστυχεῖς, ὑποβαλλόμενοι εἰς τόσον βαρεῖαν φυσικὴν ἐργασίαν.

Οὐδεμία χώρα τῆς ὑφηλίου δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τοιαύτην ἀνισότητα, ἣν σήμερον ἔχει τὸ Σοβιετικὸν κράτος. Εἰς ὅλα τὰ κράτη ὑπάρχει : α) ἰσότης σχεδὸν τελεία ἀπέναντι τῶν νόμων, ἡ ὁποία δὲν ὑφίσταται σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ, β) ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοῦτον, εἰς ὅλα τὰ κράτη ὑπάρχει μία διαβάθμισις, ἐνῷ εἰς τὸ Σοβιετικὸν κράτος ἀποτόμως διακρίνονται δύο τάξεις : μία προνομιοῦχος, ἡ κομμουνιστική, ὀλιγαριθμοτάτη, περιλαμβάνουσα μόλις 600.000 ἄτομα (τῆς χειρίστης ὑποστάθμης τὰ πλεῖστα) καὶ ἡ ἄλλη περιλαμβάνουσα τὸν ὅλον Ρωσσικὸν λαὸν ἐν καταστάσει δουλείας. Ποῦ εἶναι ἡ ἰσότης ; οὐδαμοῦ. Μία κατάφωρος τυραννικὴ ἀνισότης παρουσιάζεται ἀναγλυφικῶς.

Καὶ ἡ μὲν προνομιοῦχος, ὀλιγαρχικὴ καὶ τυραννικὴ τάξις, ἔχει ἄφθονα τὰ πάντα, ἐνδύεται καλά, τρώγει καλά, κατέχει τὰς καλυτέρας οἰκίας, ἐκμεταλλεύεται καὶ ἐκβιάζει αἰσχρό-

τατα τοὺς ἐργάτας, χωρικοὺς καὶ πολίτας, ἡ δὲ ἄλλη ἡ πολυαριθμοτάτη, χάνουσα διαρκῶς ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς τρομοκρατίας κάθε ἀνθρωπισμόν. μεταβάλλεται βραδέως εἰς ἀγέλην θηρίων δεσμευμένων μὲ ἁλύσεις. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς μπολσεβίκους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ εὑρεθοῦν ἐν Ρωσσίᾳ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ ἁλύσσεις αὗται θὰ λυθῶσιν.

Αἱ καταδιώξεις, πιέσεις, δολοφονίαι καὶ ἐκτελέσεις ἐφηρμόσθησαν γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ἀστούς, διανοουμένους, ἀξιωματικούς, ὑπαλλήλους κτλ. Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρέτησαν ἀνάνδρως τοὺς διεθνεῖς αὐτοὺς συνωμότας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐξυπηρέτησις αὕτη συνίστατο εἰς τὸ νὰ καταδίδουν εἰς τὴν Τσέκαν τὰ κρησφύγετα ὅπου ἔντρομα κατέφευγον πρόσωπα τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων κτλ.

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τούτου δύναταί τις ν' ἀποταθῇ πρὸς τοὺς διασωθέντας πρόσφυγας Ρώσσους οἵτινες μετὰ βδελυγμίας ἀναφέρουν τοιαῦτα ὀνόματα. Ἀλλὰ καὶ ἐγώ, προσωπικῶς, μεταβὰς πλειστάκις ὅπως ἐπιτύχω τὴν ἀποφυλάκισιν Ἑλλήνων πολιτῶν εἰς τὴν περίφημον «Γ κ α ρ ο χ ο β ά ϊ», συνήντησα κυρίας τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, αἵτινες ἐχρησίμευον ὡς κατάσκοποι τῆς ἀπεχθοῦς αὐτῆς ὀργανώσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο Τσέκα. Ἀλλὰ καὶ οἱ προλετάριοι ἔγιναν θύματα τοῦ Κομμουνισμοῦ. Διότι, ὅλον τὸ προλεταριᾶτον δὲν ἔγινεν ὄργανον τῶν μπολσεβίκων, ἀλλὰ μόνον τὸ 30%. Τὸ δὲ 70% καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, εἶναι τρομοκρατημένον διὰ συχνῶν πιέσεων καὶ τυφεκισμῶν.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μία πρόχειρος περιγραφὴ τῶν κέντρων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ἀναγνωρίσεις ἐπιφανῶν ἀντικομμουνιστῶν καὶ τὰ βδελυρώτερα ὄργια:

Ἐν Πετρουπόλει ὑπῆρχον μέχρι τοῦ 1925 καὶ ἐλειτούργουν 64 οἰκήματα, ὀνομαζόμενα παρὰ τῶν ἰδίων κομμουνιστῶν «ο ἰ κ ή μ α τ α σ υ ν ω μ ο σ ί α ς» («κονσπιρατίβι ντομά»). Τὰ σπίτια αὐτά, τὰ ὁποῖα σήμερον ἔχουσι πολλαπλασιασθῇ, ἦσαν ἄριστα ἐπιπλωμένα (ἐκ τῶν κλαπέντων ἐπίπλων) μὲ ἄμεμπτον καθαριότητα καὶ εἰς τὰ ὁποῖα συχνάζουν «ἐπίτροποι τοῦ λαοῦ» καὶ τὰ ὄργανα τῆς Νικαβεδέ.

Καθ' ἑσπέραν ἐπετάσσοντο (μέχρι τοῦ 1925 τοὐλάχιστον, ὁπότε κατώρθωσα νὰ διαφύγω ἐκ τῆς Ρωσσίας), αἱ ὡραιότεραι γυναῖκες τῆς πόλεως καὶ ὡδηγοῦντο εἰς τὰ σπίτια αὐτά, ὅπου, ὑπὸ ἄπλετον φῶς καὶ τὴν ἀφθονίαν τοῦ οἴνου ἢ τοῦ καμπανίτου, ἐτελοῦντο ἀνήκουστα ὄργια. Αἱ ἐπιτασσόμεναι γυναῖκες ἀνῆκον εἰς τὰς ἀστικὰς τάξεις. Πλεῖσται ὅσαι ἐξ αὐτῶν,

σὺν τῷ χρόνῳ, προσελαμβάνοντο εἰς τὴν μυστικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τσέκας καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀποστολὴ ἦτο νὰ ἀναγνωρίζουν τοὺς παλαιοὺς ἀστοὺς ἢ εὐγενεῖς, οἵτινες ἐκρύπτοντο ὑπὸ ψευδώνυμα καὶ οἵτινες ἀποκαλυπτόμενοι ἐρρίπτοντο εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου τοὺς ἀνέμενον τὰ πλέον φρικιαστικὰ βασανιστήρια καὶ τέλος ὁ θάνατος. Τοιαύτας οἰκίας σημειῶ τὴν ἀπέναντι τῆς πρώην Αὐτοκρατορικῆς Τραπέζης εἰς τὸ Ἐκαρίνσκυ κανὰλ ἀριθ. 27. Τὴν κατοικίαν αὐτὴν διηύθυνε τότε ὁ Λιθουανὸς Πόλ, ἀρκούντως μορφωμένος, ὅστις καθ' ἑκάστην, μεταμφιεζόμενος πότε εἰς στρατιωτικόν, πότε εἰς ἔμπορον, πότε εἰς ἱερέα, πότε εἰς ἐπαίτην, ἐξετέλει τὸ ἔργον τοῦ κατασκόπου, ἀναδειχθεὶς ἕνας ἐκ τῶν πλέον αἱμοχαρῶν διωκτῶν τῶν ἀτυχῶν Ρώσσων ἀστῶν.

Ἄλλη τοιαύτη κατοικία εὑρίσκετο εἰς τὸ «Νέφσκι Προσπὶντ» καὶ διηυθύνετο ὑπὸ ὡραίας κυρίας τῆς ἀνωτάτης ἄλλοτε κοινωνίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μοῦ διαφεύγει.

Ἄλλη εἰς τὴν ὁδὸν Νικολάεβσκι ἀριθ. 4, ἑτέρα εἰς τὴν ὁδὸν Σεργκιέβσκα.

Ἡ μεσαιωνικὴ αὕτη κατάστασις ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον μὲ μίαν διαφορὰν ὅτι, τὰ μέσα τῆς καταθλίψεως καὶ τῆς συστηματικῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν χριστιανῶν Ρώσσων, ἐτελειοποιήθησαν.

Ἡ περίφημος Τσέκα, καὶ νῦν ἡ διάδοχός της Νικαβεδέ, διαιρεῖται εἰς διάφορα τμήματα· ἓν ἐκ τῶν φοβερῶν τμημάτων της εἶναι καὶ τὸ λεγόμενον σιδηροδρομικόν. Ἂς περιγράψωμεν μερικὰ τοιαῦτα κέντρα.

α) Τὸ ἑδρεῦον εἰς τὸ Σεστρορέσκι. Τὸ Σεστρορέσκι εἶναι ἕνα λαμπρὸν προάστειον τῆς Πετρουπόλεως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φιλλανδίας, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Σεστρά. Ἐκεῖ ἦτο ἐγκατεστημένος ὁ ἑβραῖος Ραποπὸρτ ὁ ὑπογράψας ἀναριθμήτους θανατικὰς καταδίκας. Κατεῖχε τὴν ὡραιοτέραν ἔπαυλιν μὲ ἀφάνταστον εἰς πολυτέλειαν ἐπίπλωσιν, μὲ ὁλόκληρον ἐπιτελεῖον θαλαμηπόλων, μαγείρων, ὑπηρετριῶν κτλ. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ πεῖνα ἐμάστιζε τὴν Πετρούπολιν καὶ τὸ προλεταριᾶτον ἐλάμβανεν 25 - 50 δράμια ψωμὶ μὲ τὸ δελτίον, ὁ κ. Ραποπὸρτ μὲ τὰ ὄργανά του, ἔπλεεν ἐντὸς τῆς πολυτελεστέρας χλιδῆς καὶ ἀκολασίας, τὴν ὁποίαν ἡ ἔκφυλος φαντασία του ἐπεθύμει. Αὐτὴ εἶναι... ἡ κυριαρχία τοῦ προλεταριάτου καὶ ἡ ἰσότης τῶν πολιτῶν !

β) Εἰς τὸ «Κράσνοε Σέλο», ὄχι μακρὰν τῆς Πετρουπόλεως ἦτο ἐγκατεστημένον ἄλλο τμῆμα τῆς Τσέκας εἰς μίαν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἐπαύλεων ἑνὸς Μεγάλου Δουκός.

Εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην ἐλάμβανον χώραν ἐξωφρενικὰ ὄργια. Ἐκεῖ ἐσύροντο διὰ τῆς βίας αἱ ὡραιότεραι κόραι τοῦ δυστυχοῦς ρωσσικοῦ λαοῦ, τῶν ὁποίων αἱ οἰμωγαὶ καὶ κραυγαί, ἐκβιαζομένων ὑπὸ τῶν ἐν κραιπάλῃ διατελούντων ὀργάνων τῆς Τρομοκρατίας, ἐσβύνοντο μέσα εἰς τὰ μελωδικὰ ᾄσματα τῶν ἐπιτασσομένων ἑκάστοτε ἀοιδῶν τοῦ πρώην αὐτοκρατορικοῦ θεάτρου.

Αἱ καταδιώξεις, πιέσεις καὶ θανατικαὶ ποιναὶ ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀλίγον ἔξω τῆς Πετρουπόλεως καὶ τῆς Μόσχας, ἵνα μὴ προσπίπτουν εὐκόλως εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀντιπροσώπων ξένων κρατῶν καὶ τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν.



Ὁ (Ἑβραῖος) κομμισάριος τῆς Δικαιοσύνης
ΣΤΑΙΝΜΠΕΡΓΚ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ τραγικωτέρα ἐκ τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν τοῦ Κομμουνισμοῦ, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προσέξουν ὄχι μόνον οἱ Ἕλληνες ἐργάται καὶ ἐν γένει οἱ Ἕλληνες πολῖται, ἀλλὰ ὅλοι οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι ὅλης τῆς γῆς, εἶνε ἡ διάλυσις τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξαν καὶ ἐφήρμοσαν λυσσωδῶς εἰς βάρος τῶν Ρώσσων Χριστιανῶν οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες. Εἶναι ἀφάνταστος ἡ βδελυρὰ ἀκολασία, ἡ ὁποία προέκυψεν ἐξ αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν. Ἡ Ἀλεξάνδρα Κολοντάϊ, μία ἐκ τῶν μεγάλων κομμουνιστριῶν, εἰς φυλλάδιόν της ὑπὸ τὸ τίτλον «Ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ κομμουνιστικὸν Κράτος», γράφει ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς :

«Ἡ παλαιὰ οἰκογένεια καταστρέφεται μόνη της, διότι μετεβλήθησαν αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς. Ἡ οἰκογένεια παύει νὰ εἶναι ἀναγκαία διὰ τὸ Κράτος. Τὸ παιδὶ θὰ τὸ θρέψῃ καὶ θὰ τὸ μορφώσῃ τὸ κομμουνιστικὸν Κράτος. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ ἀδιαλύτου γάμου, θὰ γεννηθῇ ἡ ἐλευθέρα ἕνωσις, ὁ ἐλεύθερος ἔρως».

Αὐτὰ τὰ ἠκούσαμεν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν Ὀκτώβριον, Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον τοῦ 44, ᾀδόμενα ἀναιδῶς εἰς τοὺς δρόμους ἀπὸ τὰς κομμουνιστρίας, μὲ τὴν αἰσχρὰν ἐπῳδόν : «Κάτω ἡ παρθενιά» !

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἐφαρμοσθεῖσα, προὐκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν ὅλου τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐργατριῶν, ἡ μεγάλη κομμουνίστρια ἀναφωνεῖ : «Γυναῖκες ἐργάτριαι, μὴ λυπεῖσθε διότι βλέπετε τὴν σημερινὴν οἰκογένειαν νὰ ἐξαφανίζεται».

Προτοῦ ἀναλύσω τὰς τραγικὰς συνεπείας τῆς διαλύσεως τῆς οἰκογενείας, θὰ ἀπαριθμήσω τὰ μέτρα, δι' ὧν οἱ ἑβραῖοι μπολσεβῖκοι ἐπεδίωξαν νὰ ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των.

1) Ἐξέδωσαν τῇ 18 Δεκεμβρίου 1918 Διάταγμα καταργοῦν τὸν ἐκκλησιαστικὸν γάμον καὶ καθιστῶν εὐρύτατον τὸ δικαίωμα τοῦ διαζυγίου. Ἀρκεῖ νὰ κάμῃ τις μίαν δήλωσιν ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ πλέον νὰ συζῇ μὲ τὴν σύζυγόν του ἢ ἀντιστρόφως ἡ σύζυγος μὲ τὸν σύζυγόν της, καὶ ἀμέσως λαμβάνεται ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων τὸ διαζύγιον.

Ἡ διάταξις αὕτη εἶχε καὶ τὰ κωμικά της ἐπεισόδια. Ὡρισμέναι ὑπηρέτριαι καὶ μαγείρισσαι κακῆς διαγωγῆς, στρατολογηθεῖσαι ἐπὶ τούτῳ, συνεκρότουν εἰς τὰ θέατρα συλλαλητήρια καὶ ἀνερχόμεναι εἰς τὴν σκηνὴν ἐτόνιζον τὰ ἀγαθὰ τοῦ διαζυγίου. Ἔβλεπε κανεὶς π. χ. χονδροειδεστάτην μαγείρισσαν ἐν μέθῃ διατελοῦσαν, ν' ἀποτείνεται μὲ ζωηρὰς χειρονομίας πρὸς τὸ ἀκροατήριον καὶ μὲ ἀσέμνους κινήσεις τοῦ σώματος νὰ δηλώνῃ ὅτι ἔφθασεν ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ ποὺ ἠμπορεῖ κάθε μῆνα ν' ἀλλάσσῃ τὸν σύζυγόν της.

Ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως ὅτι τόσον ὁ κηρυσσόμενος ἀθεϊσμός, ὅσον καὶ ὁ νόμος οὗτος περὶ διαζυγίου, ἀποβλέπουν μόνον τοὺς Χριστιανούς, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ἄλλων θρησκευμάτων. Οὕτω, ἐνῷ εἴδομεν ἄπειρα διαζύγια Χριστιανῶν, δὲν εἴδομεν οὔτε ἓν τοιοῦτον ἑβραίου ἢ μουσουλμάνου.

2) Ἄλλο διάταγμα τῶν μπολσεβίκων ἐκήρυξεν ἐπισήμως ὅτι οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν κανὲν ἠθικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῶν τέκνων των καὶ ὅτι τὰ τέκνα εἶναι ἐλεύθερα νὰ πράττουν ὅ,τι θέλουν. Εἶναι εὐνόητοι αἱ συνέπειαι τῆς διατάξεως ταύτης. Ἐπηκολούθησεν ἡ τελεία διαφθορὰ τῶν ἀνηλίκων, ἥτις ἐξεδηλώθη ἀμέσως διὰ τῶν ἑξῆς γεγονότων: Πρῶτον τὰ παιδία ἤρχισαν νὰ κλέπτουν διάφορα ἀντικείμενα τοῦ σπιτιοῦ των καὶ νὰ τὰ πωλοῦν διὰ ν' ἀγοράσουν καπνὸν ἢ σιγαρέττα καὶ τὸ χείριστον πάντων: κοκαΐνην. Συχνὰ συναντᾷ κανεὶς εἰς τοὺς δρόμους ὅμιλον παιδίων ἡλικίας 12 - 15 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ζωηρῶς συζητούντων πῶς τὸ ἓν ἐρρόφησε περισσοτέραν κοκαΐνην ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οὕτω δὲ συζητοῦντα, μεταβαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον.

3) Εἰς τὰ σχολεῖα ἐνεργεῖται διδασκαλία κυριολεκτικῶς κλονίζουσα ὅλας τὰς ἠθικὰς βάσεις, ἃς ἐλάμβανον ἄλλοτε οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τὰ παλαιὰ σχολεῖα ἢ τὴν οἰκογένειάν των.

Καλὸς μαθητὴς θεωρεῖται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος γνωρίζει ποίαν θέσιν κατέχει ὁ Α. ἢ Β. ἑβραῖος «Ἐπίτροπος τοῦ Λαοῦ» καὶ ποίας ὑπηρεσίας προσέφερεν εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν. Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς κρίνονται καὶ οἱ διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ὑποβάλλονται εἰς ἐξετάσεις ἀπὸ τοὺς ἐπιθεωρητάς.

Ἐὰν δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσουν ἱκανοποιητικῶς εἰς τοιούτου εἴδους ἐρωτήματα, παύονται ἀμέσως διὰ νὰ καταδικασθοῦν εἰς τὰς πλέον φρικώδεις στερήσεις, διότι οὗτοι θεωροῦνται ἐστιγματισμένοι ἐχθροὶ τοῦ προλεταριάτου.

Ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἠθικὴν παράλυσιν τῆς παρούσης γενεᾶς οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες, ἐφήρμοσαν τὸ μικτὸν σύστημα τῆς φοιτήσεως εἰς τὸ σχολεῖον ἀρρένων καὶ θηλέων.

Παρέστημεν ὀλίγους μῆνας βραδύτερον μάρτυρες τοῦ ἀπεχθεστέρου θεάματος νὰ βλέπωμεν κορασίδας 13, 14, 15 ἐτῶν ἐγκύους!

4) Πρὸς ἐξολόθρευσιν τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ οἱ ἐρυθροὶ τύραννοι τῆς Μόσχας ἐξέδωκαν Διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου αἱ ἐκτρώσεις εἶναι ἐλεύθεραι καὶ τὰ νοσοκομεῖα εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἔκτρωσιν δωρεάν.

5) Ἄλλο διάταγμα ὁμιλεῖ περὶ κοινοκτημοσύνης τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐφηρμόσθη εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν.

Χάριν περιεργείας ἰδοὺ ἐπὶ λέξει μερικὰ τοιαῦτα διατάγματα:

«Ὁ σύντροφος Καρασέεβ ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς κοινοκτημοσύνης εἰς τὴν πόλιν Αἰκατερίνογκραδ ἐπὶ δέκα νεανίδων ἀπὸ 16 ἕως ἕως 20 ἐτῶν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐκλογήν».

Ἰδοὺ καὶ ἕτερον διάταγμα ἀρκετὰ ἐνδεικτικόν:

«Διὰ τοῦ παρόντος πιστοποιεῖται ὅτι ὁ σύντροφος Ἐθιόνικος ἐξουσιοδοτεῖται νὰ λάβῃ δι' αὐτὸν νέαν κόρην. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ ἢ ἀντισταθῇ. Εἶναι ἐξουσιοδοτημένος μὲ ἀπεριόριστον δικαίωμα, ὅπερ καὶ πιστοποιεῖται διὰ τῶν ὑπογραφῶν».

Ὁ ἱερὸς χαρακτὴρ τῆς οἰκογενείας, βάσις ὄχι μόνον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπάρξεως παντὸς ἔθνους, κα-

τηργήθη, ὁ ἐλεύθερος γάμος ἐπετράπη μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε ἡ συμβίωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς νὰ διαρκῇ μόνον μερικοὺς μῆνας, τὰ δὲ καθήκοντα τῶν συζύγων περιορίζονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κτηνώδη ἡδονήν.

Εὐκόλως φαντάζεται πᾶς τις ποῖαι ὑπῆρξαν αἱ συνέπειαι τῶν μέτρων τούτων.

Αἱ γεννήσεις ἠλαττώθησαν κατὰ 50% τοὐλάχιστον καὶ βαίνουν ἐλαττούμεναι, τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ἔχουν τόσον διαδοθῇ ὥστε νὰ ἐγερθῇ συζήτησις σοβαρὰ εἰς τὰς κομμουνιστικὰς ἐφημερίδας, πρωτοστατοῦντος τοῦ Κομμισάρου τῆς Ὑγιεινῆς Σιμάσκο.

Οὗτος προέτεινε διάφορα μέτρα προληπτικά, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸ θεαθῆναι. Καὶ ὁ δυστυχὴς Ρωσσικὸς λαὸς κλαίει τὰ φθίνοντα πολλὰ ἑκατομμύρια τέκνων του ἀπὸ τὴν φοβερὰν μάστιγα τῆς σιφυλίδος, ἥτις τόσον εὐρέως ἔχει διαδοθῇ ὄχι μόνον εἰς τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ τὴν ὕπαιθρον.

Εἰς τὴν τεχνητὴν πεῖναν, εἰς τὰς διαφόρους ἐπιδημίας, εἰς τὰ νοσήματα, ὁ Ρωσσικὸς λαὸς ἀναγνωρίζει σκόπιμα μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται ἡ σπεῖρα αὕτη τῶν διεθνῶν συνωμοτῶν πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ, τρομοκρατουμένου διὰ τῆς Τσέκα ἢ Γκεπεοῦ ἢ Νικαβεδέ, μισθοφόρου στρατιᾶς, ὀργάνου τῆς Τρίτης Διεθνοῦς ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ πᾶν ἄλλο, ἢ ἀπὸ Ρώσσους. Διότι εἰς τὴν φρουρὰν αὐτὴν τὰ 50% εἶνε Ἐσθονοὶ καὶ Λιθουανοὶ καὶ τὰ ἕτερα 50% Κινέζοι καὶ Μωαμεθανοὶ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας καὶ τοῦ Καυκάσου, ἀνέκαθεν μισοῦντες τὸν ρωσσικὸν Χριστιανικὸν λαόν.

Εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατ' ἐξοχὴν ζῷον κοινωνικὸν καὶ ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς συνέπηξε τὴν πρώτην κοινωνίαν, ᾐσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ περιορίζῃ τὰς ἀτομικὰς πράξεις του, ἵνα μὴ θίγῃ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς τὸν πλησίον του. Ὁ περιορισμὸς οὗτος ἑκάστου ἐγώ, δηλαδὴ ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν πολιτῶν, ἐδημιούργησε τὴν ἔννοιαν τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου. Εἶνε δὲ αὐταπόδεικτον ὅτι ἄνευ τοῦ ἀμοιβαίου τούτου σεβασμοῦ πᾶσα κοινωνία, πᾶν ἔθνος, εἶναι προωρισμένον νὰ διαλυθῇ, ἀφοῦ τὰ διάφορα μέλη αὐτοῦ

θὰ ἐπιτίθενται τὸ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰς ὀρέξεις των εἰς βάρος ἀλλήλων.

Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς ἠθικῆς δὲν ὑπάρχει σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ. Ὁ κομμουνισμὸς εἰργάσθη νὰ τὴν καταστρέψῃ. Τὸ κτηνῶδες ἔνστικτον τῆς γενετησίου ὁρμῆς, τὸ ὁποῖον ἀφομοιώνει τὸν ἄνθρωπον πλήρως πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα, ἀπολαύει τῆς πλέον ἀχαλινώτου ἐλευθερίας. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πηγὴ τῶν ὡραιοτέρων φίλτρων, δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν Θεόν, πηγὴ τῶν εὐγενεστέρων θυσιῶν, ἐξέλιπε τελείως. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐθνικὴν πατρίδα, πηγὴ ἀπαραμίλλων ἡρωϊσμῶν, ὑπενομεύθη ἐντελῶς. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν ἀπαραίτητον συνεκτικὸν κρῖκον πάσης κοινωνίας, ἐξηφανίσθησαν. Ὁ ρωσσικὸς λαός, καὶ ἂν ἀκόμη ταχέως ἀπηλλάσσετο ἐκ τοῦ μπολσεβικικοῦ ζυγοῦ, θὰ χρειασθῇ αἰῶνας ὁλοκλήρους διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ψυχικήν, ἠθικὴν καὶ ἐθνικήν του συνείδησιν. Οὐδεὶς χαλινός, οὔτε θρησκευτικός, οὔτε οἰκογενειακός, οὔτε ἐκπαιδευτικός, ὑπάρχει σήμερον διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν διάπραξιν ἀδικημάτων πρὸς κορεσμὸν ἰδίων ὀρέξεων. Ἡ παρατηρουμένη ἀποσύνθεσις δὲν εἶναι ἁπλῶς πολιτικὴ ἢ ἐθνική. Δὲν πρόκειται ἁπλῶς περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος. Πρόκειται περὶ τῆς ἐξαλείψεως τοῦ στοιχειώδους σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει πρὸς τοὺς ὁμοίους του.

Οὐδέποτε ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅπως ἐν τῷ γηΐνῳ αὐτῷ... παραδείσῳ τοῦ κομμουνιστικοῦ κράτους.

Μέχρι τοιούτου σημείου ἔχει προχωρήσει ἡ ἐγκληματικότης τῆς νέας γενεᾶς, ὥστε ἤρχισε νὰ θεωρῆται ἐπικίνδυνος καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διεθνεῖς τυράννους. Αὐτὸς ὁ ἐπίσημος σοβιετικὸς Τύπος ἠσχολήθη πλειστάκις μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Δὲν θέλομεν νὰ προφητεύσωμεν. Ἀλλ' ἐκφράζομεν τὴν βεβαιότητα, ἐξ ὅσων εἴδομεν, ὅτι ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς καὶ διεφθαρμένης ταύτης γενεᾶς θὰ ἐξέλθουν οἱ ἐκδικηταί, οἱ ὁποῖοι θὰ τιμωρήσουν ἀμειλίκτως τοὺς ἑβραίους δικτάτορας.

Σημειωτέον ὅτι τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, ἑκατοντάδες χαμινίων γυμνοπόδων μὲ ἐρυθροὺς χιτῶνας, ἐπὶ τούτῳ στρατολογουμένων, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ ἐρυθρᾶς ση-

μαίας, ψάλλοντα ἄσεμνα ἄσματα, καταλήγοντα εἰς τὴν ἐπωδόν: «Κάτω ὁ Θεός», «Ζήτω ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνής».

Ἐν τῇ ἀφελείᾳ των τὰ μικρὰ παιδία χαίρουν διότι εἶνε ἐλεύθερα νὰ ἱκανοποιοῦν οἱονδήποτε πόθον, οἱανδήποτε ὄρεξίν των. Δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐκτιμήσουν ὅτι ἡ ἀκόλαστος αὐτὴ ἐλευθερία, αὐξάνει ἀντὶ νὰ ἐλαττώνῃ τὰ ἐγωϊστικά των ἔνστικτα, τῶν ὁποίων ἡ βαθμιαία ἄμβλυνσις ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν παντὸς ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Ἰδοὺ διατὶ εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν, τόσον εἰς τὰς πόλεις ὅσον καὶ τὰ χωρία, βλέπει τις ὅλα τὰ παιδία δηλητηριασμένα μὲ τὸ ψεῦδος καὶ μὲ τὴν πορνείαν. Εἶνε ἀπιστεύτως φοβερὰ ἡ ἐπιδημία τῆς ἀνηθικότητος, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸ Κομμουνιστικὸν πολίτευμα.

Ὅλοι ψεύδονται, ὅλοι κλέπτουν, ὅλοι ἔγιναν ταπεινοὶ καὶ δειλοί.

Οἱ ἀνώτεροι ἐπίτροποι τοῦ λαοῦ, οἵτινες κατὰ 80 % εἶναι ἑβραῖοι, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος συνέρχονται εἰς τὸ Μουσεῖον Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', ὅπου λέγεται ὅτι λαμβάνουν χώραν ἀνθρωποθυσίαι, κατόπιν τῶν ὁποίων ἀκολουθοῦν ὄργια.

Ἐν Μόσχᾳ ἐκδίδεται ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ὑβρίζει κατὰ τὸν ἀσεβέστατον τρόπον τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Διὰ νὰ καταστήσῃ δὲ μισητὴν αὐτὴν δὲν διστάζει νὰ κηρύττῃ ὅτι ὁ «Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο συνεργὸς τῶν κεφαλαιούχων καὶ ἐργοστασιαρχῶν» καὶ ὅτι αὐτὸς ἔδιδε τὸ σύνθημα τοῦ φόνου τῶν ὑπὲρ τῶν δικαίων των ἀγωνιζομένων... ἐργατῶν. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐδημοσίευσε μεταξὺ ἄλλων μίαν γελοιογραφίαν παριστῶσαν τὸν «Γαλιλαῖον», ὅπως ὀνομάζουν τὸν Χριστόν, ἐντὸς οἴκου ἀνοχῆς, διδάσκοντα εἰς τὰς ἡμιγύμνους γυναῖκας νὰ ὑποκύψουν ἀγογγύστως εἰς τὴν μοῖράν των. Κάτωθεν δὲ τῆς γελοιογραφίας ὑπῆρχον διάφορα ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅπως δὲ ἐπανειλημμένως ἐτόνισα, ὄχι μόνον δὲν γίνεται καμμία ἐπίθεσις κατὰ τῆς ἑβραϊκῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τιμωρεῖται διὰ θανάτου πᾶς προσβάλλων αὐτήν.

Οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ κόμμα Κομμουνισταὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παρακολουθήσουν τὴν λειτουργίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας οὔτε δὲ νὰ ταφοῦν ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας.

Χαρακτηριστικώτατον εἶναι τὸ θέαμα κηδείας κομμουνιστοῦ, τὸ ὁποῖον πολλάκις παρηκολούθησα. Φέρετρον ἐρυθρὸν ἐπὶ ἐρυθρᾶς νεκροφόρου, ἄνευ σταυροῦ καὶ ἄνευ Ἱερέως. Οἱ ἵπποι εἶναι κεκαλυμμένοι ἐπίσης μὲ ἐρυθρᾶ ὑφάσματα, οἱ δὲ ἀκολουθοῦντες τὴν κηδείαν συγγενεῖς κρατοῦν, εἰς ἔνδειξιν πένθους, ταινίας ἐρυθρᾶς.

Ἡ σπουδαιοτέρα ὅμως πηγὴ ἀνηθικότητος καὶ ἡ πλέον ἐπικίνδυνος δὲν εἶνε οὔτε τὸ κήρυγμα κατὰ τῆς θρησκείας, οὔτε τὸ κήρυγμα κατὰ τῆς οἰκογενείας. Εἶναι ἡ ἔλλειψις πίστεως εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἔλλειψιν ἐγέννησεν αὐτὸ τοῦτο τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, μὴ ἐπιτρέπον εἰς τὸν ἐργαζόμενον νὰ ἀπολαμβάνῃ τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων του.

Ἡ κοινοκτημοσύνη, ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ κερδίσῃ τις τίποτε ἐντείνων τὰς προσπαθείας του, ἡ ἐξίσωσις τοῦ εὐφυοῦς πρὸς τὸν ἠλίθιον, τοῦ φιλέργου πρὸς τὸν ὀκνηρόν, τοῦ ὑγιοῦς πρὸς τὸν ἀσθενικόν, τοῦ εὐσυνειδήτου πρὸς τὸν ἀσυνείδητον, ἐξήλειψε τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπεξέτεινε τὴν ὀκνηρίαν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ καταστρεπτικώτερον ἐλάττωμα διὰ τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαούς.

Ἀποσύνθεσις ἠθική, κοινωνική, οἰκονομική, ἐθνική, ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς αἱμοσταγοῦς δικτατορίας τοῦ μπολσεβικισμοῦ.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ ἔχουν ἕνα μόνον ἐξαιρετικὸν προσόν. Εἶναι ἀνυπέρβλητοι δημοκόποι. Ξεύρουν νὰ παίζουν μὲ τὰς λέξεις περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον διὰ νὰ ἐξαπατοῦν τὸν ἀθῶον λαόν. Τὸ χάρισμα αὐτὸ — ἐὰν εἶνε χάρισμα — τὸ ἀνέπτυξαν μὲ ἄφθαστον ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ, δηλαδὴ τῆς πνευματικῆς ἀποκτηνώσεώς του.

Ἀφ᾿ ἑνὸς λέγουν ὅτι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ μπολσεβικισμοῦ εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως κάθε ἔθνους. Καὶ ἀφ᾿ ἑτέρου ἀρνοῦνται εἰς τὸν ρωσσικὸν λαὸν κάθε ἐλευθερίαν διαθέσεως τῶν ἰδικῶν του ὑποθέσεων. Ἐρωτώμενοι τότε διὰ τὴν ἀσυνέπειαν αὐτήν, ἀπαντοῦν ὅτι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, δηλαδὴ τῶν ὠργανωμένων κομμουνιστῶν, δὲν ἐπιτρέπει τὴν χορήγησιν πάσης ἐλευθερίας, ἀντιθέτου πρὸς τὰ συμφέροντά του. Μὲ ἄλλας λέξεις 600 χιλιάδες ρώσσων κομμουνιστῶν δικαιοῦνται νὰ τυραννοῦν, νὰ σφάζουν νὰ ληστεύουν 120 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Καὶ πρὸ παντὸς δικαιοῦν-

ται νὰ τοῖς ἀρνηθοῦν πνευματικὴν ἐλευθερίαν. Διότι σήμερον δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ἐλευθερία εἰς τὴν Ρωσσίαν. Εἰς τὸ περίφημον ἔργον του «Τὸ Πρόγραμμα τῶν Μπολσεβίκων» ὁ Ν. Μπουχαρίν, ἕνας ἐκ τῶν κορυφαίων κομμουνιστῶν, λέγει ρητῶς ὅτι «ὅλοι φωνάζουν μὲ μανίαν ἐναντίον τῶν μπολσεβίκων διότι παύουν τὰς ἐφημερίδας, φυλακίζουν, ἀπαγορεύουν τὰς συγκεντρώσεις, ἐπαναφέρουν τὴν ἀπολυταρχίαν, εἶναι τύραννοι, δολοφόνοι καὶ ἄλλα παρόμοια». Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος ὁ σύντροφος Ν. Μπουχαρὶν ὡς ἑξῆς: «Τώρα, ὅτε ἔχομεν δικτατορίαν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε νὰ πνίξῃ τελειωτικῶς τὴν ἀστικὴν τάξιν (δηλαδὴ ὅλον τὸν Ρωσσικὸν λαὸν πλὴν 600 χιλιάδων κομμουνιστῶν), εἶνε προφανὲς ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δοθοῦν εἰς αὐτὴν πολλαὶ ἐλευθερίαι οὔτε τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζῃ».

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, σημειώνομεν ἐνταῦθα ὅτι καὶ ὁ Τύπος εἶνε μονοπώλιον τοῦ κράτους ἐν Ρωσσίᾳ. Αἱ δύο ἐφημερίδες ἡ «Ἰσβέστια» καὶ «Πράβδα», τὰ ἐπίσημα ὄργανα τοῦ κράτους, δὲν ἔχουν κυκλοφορίαν μεγαλυτέραν τῶν 30—35 χιλιάδων φύλλων καθημερινῶς μ' ὅλον ὅτι ὅλαι αἱ ὑπηρεσίαι εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ ἐγγράφωνται συνδρομηταί.

Ὑπὸ τῶν ἀπολογητῶν τοῦ μπολσεβικικοῦ κράτους ἐπῃνέθη μὲ ὑπερβολικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ θορυβώδη θαυμασμὸν ἓν σοβιετικὸν διάταγμα, τὸ τῆς καταργήσεως τῆς ἀγραμματωσύνης (Νταλόϊ μπεζγραμάντος). Ἀλλὰ κατόπιν δύο ἐτῶν θορυβώδους ρεκλάμας, ἀπεδείχθη ὅτι ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν. Καὶ ἀντὶ τὸ διάταγμα τοῦτο νὰ ἐλαττώσῃ, ηὔξησε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγραμμάτων, εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα πρότερον δημοτικὰ σχολεῖα, 50% ἔκλεισαν δι' ἔλλειψιν πόρων, τὰ δὲ ἄλλα 50% εὑρίσκονται εἰς ἐλεεινοτάτην κατάστασιν.

Τὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἀνέμενεν ἡ αὐτὴ τύχη. Τὰ πλεῖστα ἔκλεισαν, εἰς δὲ τὰ ὑφιστάμενα ἐπιβάλλεται φορο-

λογία βαρυτάτη εἰς τοὺς σπουδαστάς, οὕτως ὥ σ τ ε σ ή μ ε ρ α ι ὁ ἀ ρ ι θ μ ὸ ς τ ῶ ν μ α θ η τ ῶ ν ἐ λ α τ τ ο ῦ τ α ι.

Εἰς τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα ἡ φ ο ί τ η σ ι ς ἐ μ π ο δ ί ζ ε τ α ι ε ἰ ς τ ο ὺ ς γ ν η σ ί ο υ ς ρ ώ σ σ ο υ ς φ ο ι τ η τ ά ς, ὡ ς μ ὴ δ υ ν α μ έ ν ο υ ς δῆθεν νὰ ἀπαντήσουν κατὰ τὴν ἐγγραφήν των εἰς τὰ τιθέμενα 34 κομμουνιστικὰ ἐρωτήματα. Κατὰ τὸ 1924 ἐζήτησαν τοιαύτας ἀπαντήσεις ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς εἰσερχομένους τὸ πρῶτον εἰς τὰ Πανεπιστήμια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς τριετεῖς καὶ τετραετεῖς. Οἱ μὴ δυνηθέντες νὰ ἀπαντήσουν, ἀπεβλήθησαν. Οἱ ἀποβληθέντες μόνον ἐν Μόσχᾳ καὶ Πετρουπόλει κατὰ τὸ 1924, ἀνῆλθον εἰς 12.000 φοιτητάς.

Εἰς τὸ παρελθὸν ἡ Ρωσσία διεκρίνετο διὰ τὰς πλουσίως ὠργανωμένας ἀνωτέρας της σχολὰς λόγῳ τῶν ἀφθόνων μέσων τὰ ὁποῖα διέθετον καὶ διά τινας διακεκριμένους ἐπιστήμονάς της. Ἤδη ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὸ παρελθόν. Πλεῖστοι τῶν διακεκριμένων καθηγητῶν διέφυγον καὶ ἐδίδαξαν εἰς ξένα Πανεπιστήμια. Οἱ ὑπολειφθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ ἐργασθοῦν συμφώνως πρὸς τὰς ἀπολυταρχικωτάτας διαταγὰς τοῦ ἐξ ἑβραίων ἕλκοντος τὸ γένος Ἐπιτρόπου ἐπὶ τῆς Παιδείας Λουνατσάρσκι. Καὶ ὁ μεγαλόσχημος αὐτὸς Κομμισάριος ἐ ξ ε τ ό π ι σ ε π ο λ λ ο ὺ ς δ ι α κ ε κ ρ ι μ έ ν ο υ ς ἐ π ι σ τ ή μ ο ν α ς ἀ π ὸ τ ὴ ν ἐ π ὶ μ α κ ρ ὰ ἔ τ η δ ι ε ύ θ υ ν σ ι ν ἰ α τ ρ ι κ ῶ ν κ λ ι ν ι κ ῶ ν κ α ὶ ἐ ν τ α ύ τ α ι ς δ ι ώ ρ ι σ ε ν ε α ρ ο ὺ ς ἑ β ρ α ί ο υ ς ἰ α τ ρ ο ύ ς, τοὺς δὲ πρώην διευθυντὰς καὶ καθηγητὰς τοὺς ἔθεσεν ὑπὸ τὰς διαταγάς των. Οὗτος, τὸ 1931 ἦλθε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπέθανε δὲ πρὸ ἐτῶν.

Ἐὰν ἐπισκεφθῇ τις τὰς διαφόρους σχολὰς τὰς ὁποίας τώρα ὀνομάζουν «Μπούζ», τουτέστι ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, ἀποκομίζει ἀμέσως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρίσκεται ὁπουδήποτε ἀλλαχοῦ πλὴν τῆς Ρωσσίας, διότι αἱ φυσιογνωμίαι τῶν σπουδαστῶν, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶναι ἑβραϊκαί.

Εἶναι ἀκόμη ἄγνωστα τ ὰ β α θ ύ τ ε ρ α α ἴ τ ι α τ ῆ ς π ε ρ ι φ ή μ ο υ «ἀ σ θ ε ν ε ί α ς» τ ο ῦ Λ ε ν ί ν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον τὸν ἀπεμάκρυνεν ἐκ τῆς Ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Τ ὰ α ὐ τ ὰ α ἴ τ ι α προὐκάλεσαν μετὰ δύο περίπου ἔτη πρῶτον τὴν «ἀσθένειαν» καὶ κατόπιν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Τρότσκυ ἐκ τῆς Ἀρχῆς.

Οἱ ἐκ τῶν παρασκηνίων ἐμπνέοντες τοὺς ἑβραίους δικτά-

τορας τῆς Μόσχας εἶναι τόσον δαιμόνιοι εἰς τὴν σκηνοθεσίαν, ὥστε σπανιώτατα κατορθώνει κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὰ νήματα διὰ τῶν ὁποίων κινοῦνται τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφανιζόμενα νευρόσπαστά των.

Ὁ Τρότσκυ κατηγορήθη, ὅπως κατηγορήθη ἀκριβῶς καὶ ὁ Λενίν, ὅτι ἤρχισε νὰ ἀποκλίνῃ πρὸς τὴν δεξιάν, ὅτι δηλαδὴ ἤρχισε νὰ θυσιάζῃ τὰς κομμουνιστικὰς ἀρχάς, καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς τὰς ἀστικάς, καθιστάμενος οὕτω ἐμπόδιον διὰ τὴν... εὐημερίαν τῆς «Ἑνώσεως τῶν Σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν». Θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ παραδεχθῇ πρὸς στιγμὴν τὴν κατηγορίαν ταύτην ὡς βάσιμον. Ἀλλὰ τότε διατί τὸ Μπολσεβικικὸν Κράτος, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Λενίν, ἐφήρμοσε διάφορα μέτρα, μαρτυροῦντα ὅτι ἀπεδέχετο τὰς ἀντιλήψεις, τὰς ὁποίας κατέκρινεν; Ὁ Τρότσκυ ἀπολογούμενος τότε πρὸς τὸ Κεντρικὸν Κομιτᾶτον τῶν Σοβιέτ, ἔγραφε, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ὁ πρόλογος τοῦ βιβλίου μου «Μαθήματα ἐκ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀκτωβρίου» ἔδωκε τὴν τυπικὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν, θεωρῶ ἀπαραίτητον νὰ ἀποκρούσω τὴν κατηγορίαν, ὅτι δῆθεν ἔγραψα τὸ βιβλίον μου ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Κεντρικοῦ Κομιτάτου. Τὸ βιβλίον μου ἐξετυπώθη κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον, καθ' ὃν καὶ ὅλα τὰ βιβλία τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Κομιτάτου καὶ τοῦ Κόμματος. Τὰ διάφορα δὲ κεφάλαια αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Πράβδαν», ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ρωσσικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, τῆς ὁποίας ἡ σύνταξις ὄχι μόνον δὲν ἔκαμε καμμίαν ὑποσημείωσιν, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε μοὶ ὑπέδειξεν ὅτι δὲν συνεφώνει πρὸς οἱονδήποτε σημεῖον αὐτῶν».

Αἱ φράσεις αὗται τοῦ Τρότσκυ ἀποδεικνύουν ὅτι ἐν τῇ πραγματικότητι οὐδεμία ὑφίσταται διαφωνία ἀρχῶν μεταξὺ αὐτοῦ, ἑβραίου τὴν ἐθνικότητα (Μπρονστάϊν ὀνόματι) καὶ τοῦ κατ' ἐπίφασιν ἀντιπάλου του Ζηνοφιὲφ

ἐπίσης ἑβραίου» (καλουμένου πράγματι Ἀπφελμπάουμ). Ἀκριβῶς ὅπως οὐδεμία ὑφίστατο διαφωνία μεταξὺ τοῦ Λενὶν καὶ τοῦ Τρότσκυ, ὅταν ὁ πρῶτος ἠναγκάζετο νὰ ἀποσυρθῇ ἐκ τῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς καὶ ὁ Τρότσκυ.

Ἀλλαχοῦ λοιπὸν καὶ οὐχὶ εἰς διαφωνίαν ἀρχῶν πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν τὰ πραγματικὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα ὤθησαν τὸ Κεντρικὸν Κομιτᾶτον τῆς Μόσχας νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν Τρότσκυ νὰ «ἀσθενήσῃ» καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Κριμαίαν.

Τὰ κατωτέρω ἀναπτυσσόμενα γεγονότα ἐπιτρέπουν, νομίζω, νὰ βεβαιώσῃ τις ὅτι τόσον ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Λενὶν ὅσω καὶ τοῦ Τρότσκυ, ὀφείλονται εἰς διαταγὴν τῶν ἐμπνεόντων τὸν Διεθνῆ Κομμουνισμόν, οἱ ὁποῖοι, ἀνυπέρβλητοι ψυχολόγοι, αἰσθάνονται: 1) Τὴν ἀνάγκην νὰ προσφέρωσιν ἐξιλαστήρια θύματα εἰς τὴν ὀγκουμένην ἀγανάκτησιν, ὄχι πλέον τῶν ρώσσων ἀστῶν, ἀλλ' αὐτῶν τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ ἐξ ἀφελείας ἠκολούθησαν τὸ σατανικόν των πρόγραμμα. 2) Τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ τῆς ἀνανεώσεως τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος διὰ τῆς ἀποβολῆς ἢ καὶ τῆς ἐξοντώσεως τῶν κομμουνιστῶν ἐκείνων ποὺ ἐκδηλοῦν δυσφορίαν διὰ τὴν κατάστασιν.

Ἰδοὺ τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν στηρίζω τὰς πληροφορίας μου ταύτας :

Τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1923 — εὑρισκόμην ἀκόμη ἐν Μόσχα — ὑπεβλήθη διαμαρτυρία πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ρωσσικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ὑπογεγραμμένη παρὰ 45 μελῶν αὐτῆς ὡς καὶ τοῦ γραμματέως Σαπρόνωφ, διότι δῆθεν τὸ Κεντρικὸν Κομιτᾶτον δὲν ἐφαρμόζει πιστῶς τὰς ἀποφάσεις τῶν τελευταίων Πανσοβιετικῶν Συνεδρίων. Παρῆλθεν ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Νοέμβριος καὶ οὐδὲν ἐλέχθη ἢ ἠκούσθη τι περὶ τῆς διαμαρτυρίας ταύτης. Ἔξαφνα, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἤρχισαν ζωηραὶ συζητήσεις εἰς τὰ διάφορα κομμουνιστικὰ κέντρα τῆς Μόσχας, ὡς εἰς Σακολκικώφ, εἰς Κράσνο-Πρεσνένσκι κλπ. καὶ εἰς τὰς ὁποίας, ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν μέρος οἱ κορυφαῖοι τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ἐξετοξεύοντο αἱ φοβερώτεραι κατηγορίαι, αἱ τρομερώτεραι ἀπειλαὶ τῶν μὲν πρὸς τοὺς δέ. Οἱ μὴ γνωρίζοντες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σκηνοθεσίας, ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι πράγματι θὰ ἐπέλθῃ σύρραξις μεταξὺ τῶν διαφωνούντων κομμουνιστῶν.

Μετά τινας ἡμέρας ἡ ἀτμοσφαίρα τῆς Μόσχας, ἐκαλύφθη ἀπὸ πυκνότερα νέφη. Ἐδημοσιεύθη ἀπόφασις τῆς Ἀνωτάτης Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐκεραυνοβόλει τοὺς διαμαρτυρηθέντας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὑπέγραψε καὶ ὁ Τρότσκυ.

Τὴν ἐπιοῦσαν, τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ὁ κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος μανθάνων ὅτι ὁ Τρότσκυ ἀπέστειλε δύο ἐπιστολάς, μίαν πρὸς τοὺς στρατιωτικοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἑτέραν πρὸς τὰ κομμουνιστικὰ Κέντρα τοῦ Κράσνο-Πρεσνένσκυ, δι' ὧν ἐτάσσετο μὲ τὰς βλέψεις τῆς διαμαρτυρηθείσης δῆθεν ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν ὅμως καὶ αὐτὸς ὑπέγραψε.

Ἅμα τῇ λήψει τῶν ἐπιστολῶν τούτων, πολλοὶ ἀφελεῖς νεαροὶ στρατιωτικοί, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν ζωηροτέρων κομμουνιστῶν, νομίσαντες ὅτι πραγματικῶς ὁ Τρότσκυ τάσσεται παρὰ τὸ πλευρόν των, ἤρχισαν προκλητικώτερον νὰ ἐκδηλώνουν τὰς σκέψεις των καὶ οὕτω ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄριστα ὠργανωμένων μυστικῶν πρακτόρων τῆς Τσέκας.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἡ Μόσχα ἔκπληκτος ἐπληροφορεῖτο ὅτι ὁ Τρότσκυ ἐξορίζεται εἰς τὸ Σότσι καὶ ὅτι τῷ ἀφῃρέθη τὸ Κομμισαριᾶτον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν.

Καὶ ὁ μὲν Τρότσκυ, ὡς γνωστόν, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ἐπέστρεψεν εἰς Μόσχαν, ἀναλαβὼν πάλιν τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἀλλὰ διὰ τῆς σατανικῆς προκλήσεώς του ἐγένετο ὑπαίτιος τῆς ἐξοντώσεως πολλῶν χιλιάδων χριστιανῶν Ρώσσων στρατιωτικῶν, πολιτικῶν καὶ ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐκδηλώσει συμπαθείας πρὸς αὐτόν. Οἱ πλεῖστοι εὗρον τὸν σκληρότερον θάνατον, ἀποσταλέντες ἐν καιρῷ χειμῶνος καθ' ὁμάδας 500-600 εἰς τὸ βορειότερον σημεῖον τῆς Σιβηρίας, ὅπου ὑπέκυψαν εἰς τὴν πεῖναν καὶ τὸ ψῦχος.

Ὁ βραδύτερον ἐγερθεὶς θόρυβος πέριξ τοῦ Τρότσκυ ὑπῆρξε νέα καὶ πάλιν σκηνοθεσία πρὸς ἐξαπάτησιν ὄχι μόνον τῶν δυσφορούντων κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς διάσπασιν τῶν προσφύγων Ρώσσων, οἵτινες εὑρίσκοντο μακρὰν τῆς πατρίδος των.

Καὶ ἄλλαι ἐνέργειαι τοῦ Τρότσκυ, τοῦ Ζηνόβιεφ καὶ τοῦ Καμένεφ (ἐπίσης ἑβραίου καλουμένου πράγματι Ῥόζενφελδ), χύνουν ἐπίσης ἄπλετον φῶς ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ἐν Ρωσσίᾳ καταστάσεως.

Ἄλλην ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ἀποχώρησις τοῦ Τρότσκυ δὲν ἐσήμαινε διαφωνίαν ἀρχῶν πρὸς τὰ Σοβιέτ, ἀλλὰ ἀπετέλει τέ-



Ὁ (Ἑβραῖος Γκίμερ) ΣΟΥΧΑΝΩΦ

Ἐκ τῶν κορυφαίων Μπολσεβίκων, μέλος τοῦ Πανρωσσικοῦ Συνεδρίου τῶν Σοβιέτ.

χνασμα, παρέχει εἷς βαρυσήμαντος λόγος τοῦ Ζηνόβιεφ (Ἀπφελμπάουμ), δημοσιευθεὶς εἰς τὴν «Ἰσβέστια» τῆς Μόσχας τῇ 30 Νοεμβρίου 1924, ἀριθ. φύλλου 274 (2309). Εἰς τὸν λόγον τοῦτον ὁ Ζηνόβιεφ, ὁ δῆθεν ἀντίπαλος τοῦ Τρότσκυ, ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων ὅτι «οὗτος ἀποτελεῖ προσωπικότητα ἀνωτέραν τοῦ Λενίν». Καὶ ἐξηκολούθει ὡς ἑξῆς:

«Ἐὰν ὁ Λενὶν εἶνε ὁ τύπος τοῦ ἐπαναστάτου προλεταρίου, ὁ Τρότσκυ εἶναι κλασσικὸς τύπος ἐπαναστάτου διανοουμένου. Ἡμεῖς συγκρίνομεν ἐδῶ, ὄχι πρόσωπα, ἀλλὰ τοὺς ἀντιπροσώπους δύο πολιτικῶν κατευθύνσεων. Αὐτὸς ὁ διανοούμενος ἐπαναστάτης ἔχει ἰσχυροτέραν φυσιογνωμίαν, γνωρίζει πολλάκις νὰ ἀφομοιοῦται μὲ τὴν προλεταριακὴν μᾶζαν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ὄχλον. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς του δράσεως εἶνε τὸ ἐπαναστατικὸν τοῦ διανοουμένου».

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἥρως ἐπαναστάτης ὅπως ὁ Σουχάνωφ (Γκίμερ) ἀποκαλεῖ τὸν Τρότσκυ.

Ἡ ὅλη δρᾶσις τοῦ μεγάλου ἑβραίου Τρότσκυ, ἀποδεικνύει ὅτι οὗτος ὑπεδύθη πάντοτε μὲ ἐξαιρετικὴν προθυμίαν καὶ ἀκλόνητον πίστιν τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον διετάχθη ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῶν μεγάλων ἑβραϊκῶν ὀργανώσεων πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἰδεώδους τῆς κοσμοκρατορίας.

Πράγματι, τῷ 1903 ὁ Τρότσκυ ἦτο μενσεβῖκος, δηλαδὴ ἀντιμπολσεβῖκος. Τῷ 1904 ἀπεχώρει ἀπὸ τοὺς Μενσεβίκους καὶ τῷ 1905 ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὰς τάξεις των. Τῷ 1906 ἐκ δευτέρου ἀπεχώρει ἀπὸ τοὺς Μενσεβίκους, κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ ἰδίου ἔτους ὑπεστήριζε τὴν σύμπραξιν αὐτῶν μὲ τοὺς Καντὲτ (συνταγματικοὺς μοναρχικούς). Τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1907, εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Λονδίνου, ἔλεγεν ὅτι διΐσταται μὲ τὴν Ρόζαν Λούξεμπουργκ (ἑβραίαν) καὶ ὅτι ἡ διάστασις αὕτη ἔχει κατεύθυνσιν ὄχι πολιτικήν, ἀλλ' ἁπλῶς ἀτομικήν.

Τῷ 1916, ἤτοι πρὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, εἰς τὸ τεῦχος τοῦ «Σοσιὰλ - Ντεμοκρὰτ» ἀριθ. 1 ὁ Λενὶν ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων: «Ὁποιαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ ὑποκειμενικαὶ ἀγαθαὶ προθέσεις τοῦ Τρότσκυ καὶ τοῦ Μάρτωφ (ἐπίσης ἑβραίου), ἀντικειμενικῶς ὑποστηρίζουν τὸν Ρωσσικὸν - Σοσιαλιστικὸν Ἰμπεριαλισμόν». Ἡ φράσις αὕτη τοῦ Λενὶν ἐνέχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Ρωσσικὸς σοσιαλιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο εἰμὴ τὸ ἑβραϊκὸν ἰδεῶδες τῆς κοσμοκρατορίας, τὸ ὁποῖον πράγματι τόσον ἀποτελεσματικῶς ἔμελλε νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὁ Τρότσκυ. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Λενίν,

δέσμιος τῶν διεθνῶν συνωμοτῶν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἐξυπηρέτησεν ἐμμέσως τὸ αὐτὸ ἰδανικόν;

Δι' ἐμέ, ὅστις ἐμελέτησα ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ πνεῦμα τὸ διέπον τὰς ὀργανώσεις τῶν κομμουνιστῶν, εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ὁ Τρότσκυ, ἐνεργῶν ἀπὸ τοῦ 1922 ὡς ἐνήργησε, δὲν διέπραξε ποτὲ σφάλμα ἀπέναντι τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Ἁπλῶς ἔπαιξεν ὡς ὁ τελειότερος ἠθοποιὸς τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον αἱ παγκόσμιαι ἑβραϊκαὶ ὀργανώσεις τοῦ ἐπέβαλλον. Τοὐτέστιν, εἰς στιγμὰς ἀμφιβόλου ἐπιτυχίας πρέπει οἱ διευθύνοντες τὸν διεθνῆ κομμουνισμὸν νὰ φαίνωνται διϊστάμενοι διὰ νὰ προπαρασκευάζουν ἀσφαλῆ ὑποχώρησιν ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας. Διατί ὁ Ἀπφελμπάουμ (Ζηνόβιεφ) ὁρίζει τὴν μεταστροφὴν τοῦ Τρότσκυ ἀπὸ τοῦ 1922; Διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὸν ἐρυθρὸν στρατὸν παρετηρήθησαν τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς δυσφορίας, τὰ προαναγγέλλοντα ἀποτυχίαν καὶ πτῶσιν τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Ἰδοὺ τινὲς ἐκ τῶν ἐνδείξεων τούτων: α) Οἱ κληρωτοὶ ἐρυθροὶ στρατιῶται ἦσαν νέοι, οἱ ὁποῖοι εἶδον ἰδίοις ὄμμασι τὰς καταστροφὰς τὰς ὁποίας οἱ κομμουνισταὶ διέπραττον εἰς τὰ χωρία των. β) διότι δὲν ἐπίστευον εἰς τὸ κήρυγμα τῶν μπολσεβίκων ὅτι δῆθεν αἱ καταστροφαὶ αὗται ἔγιναν χάριν αὐτῶν τῶν νέων καὶ ὅτι δι' αὐτοὺς προπαρασκεύαζον νέον κόσμον, ἐπίγειον παράδεισον. γ) Ὅταν οἱ νέοι ἐρυθροὶ στρατιῶται μετεφέρθησαν εἰς τὰ σώματά των, τὰ ἑδρεύοντα εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ρωσσίας, εἰς τὴν Πετρούπολιν, Μόσχαν, Χάρκοβον, Κίεβον κλπ. ἦλθον εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς κατοίκους καὶ ἰδίᾳ μὲ τοὺς ἐργάτας, παρ' ὧν ἔκπληκτοι ἐμάνθανον ὅτι διοικοῦνται ὑπὸ ἑβραίων καὶ ὅτι κανεὶς παράδεισος δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ πόλεις ἐκτὸς πολλῶν ἀπεράντων νεκροταφείων, εἰς τὰ ὁποῖα κατακρεουργηθέντα ἐτάφησαν καὶ θάπτονται τὰ εὐγενέστερα τέκνα τῆς πατρίδος των.

Ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς δυσαρεσκείας των ἐσημειώθη διὰ τῆς ὁμαδικῆς ἀπαιτήσεως ὅπως ὁ ἐν τῷ Στρατῷ βίος βελτιωθῇ. Καὶ εἴδομεν τὸν Μπρόνστεϊν (Τρότσκυ) νὰ συνηγορῇ ἀνήσυχος ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸ Πανρωσσικὸν συνέδριον τῶν Σοβιὲτ κατὰ τὸ 1922, φθάσας μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα (τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐφηρμόσθη) τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ἐπωμίδων τῶν ἀξιωματικῶν. Τὸ διάταγμα τοῦτο κατηύνασε τὰ πνεύματα τῶν ἁπλοϊκῶν αὐτῶν θυμάτων τοῦ ἑβραϊκοῦ μπολσεβικισμοῦ. Μόνον οἱ γνωρίζοντες τὴν Ρωσσίαν δύνανται νὰ ἐκτιμήσουν ποίαν σημασίαν ἔχει τὸ ζήτημα τῆς ἐπωμίδος διὰ τὸν ρῶσσον στρατιώτην.

᾿Από τοῦ 1922, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδηλώσεως δυσαρεσκείας τῶν ἐρυθρῶν στρατιωτικῶν, ὁ Τρότσκυ διετάχθη νὰ παίζῃ τὸν ρόλον τοῦ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸν Μενσεβικισμὸν (δεξιάν), διότι οἱ προνοητικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ ἠννόησαν ὅτι τὸ ἔδαφος ἤρχισε κλονιζόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας των. Κατὰ τὸ 1923, εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς κύκλους ἤρχισε μία κίνησις κατὰ τῶν ἑβραίων τυράννων τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ, οἵτινες διὰ τῆς μισθοφόρου ξενικῆς φρουρᾶς τρομοκρατοῦν καὶ αὐτὸν τὸν ἐρυθρὸν στρατόν! Ἄξιον πολλῆς προσοχῆς εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες δὲν ἐμπιστεύονται πολλὰ ὅπλα εἰς τὴν ἐρυθρᾶν στρατιάν, ἥτις δὲν ἔχει παρὰ μόνον ὀλίγα ὅπλα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἐναλλὰξ οἱ φρουροί. Πράγματι ὁσάκις γίνονται τελεταὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Κρεμλίνου καὶ εἶνε ἀπαραίτητον νὰ λάβουν μέρος 3 - 4 λόχοι ἐρυθροῦ στρατοῦ, ὅλα τὰ πέριξ τετράγωνα καταλαμβάνονται προηγουμένως ὑπὸ τῶν ταγμάτων τῆς φρουρᾶς τῆς Τσέκας, μέχρις ὅτου τελειώσῃ ἡ παράταξις καὶ οἱ ἐρυθροὶ στρατιῶται, ἐπιστρέφοντες εἰς τοὺς στρατῶνας, ἀφοπλισθοῦν.

Ποσάκις δὲν παρηκολούθησα τὸ θέαμα τοῦτο, ἰδίοις ὄμμασι;

᾿Αργότερα, ὅταν ὠγκώθη τὸ ρεῦμα τῶν δυσανασχετούντων ἀξιωματικῶν διὰ τὴν δουλείαν τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ἡ πατρίς των ἀπὸ τοὺς ἑβραίους, οἱ σατανικώτατοι ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ ἐσκηνοθέτησαν μίαν κακοηθεστάτην πρόκλησιν, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις ἀνετέθη εἰς τὸν Τρότσκυ καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἤλπισαν ὅτι θὰ ἐξηπάτων τοὺς ἀφελεστέρους καὶ τολμηροτέρους ἐκ τῶν δυσφορούντων ἀξιωματικῶν τῆς ἐρυθρᾶς στρατιᾶς.

Πράγματι, ὅσοι ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ὑπάλληλοι, ἐξεδήλουν συμπαθείας πρὸς τὸν Τρότσκυ, ὄχι μόνον ἀπεμακρύνοντο τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ ἐτυφεκίζοντο ἢ ἐξωρίζοντο εἰς τὴν Σιβηρίαν.

Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ σημασία καὶ αἰτία τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Τρότσκυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΥΛΗΝ

Οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας ἀπέδωκαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄχι μόνον λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς της θέσεως, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ζωτικότητος τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ἡ κατ᾽ ἐξοχὴν σημαιοφόρος τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἰδοὺ διατὶ εἰργάσθησαν, μὲ μεγαλυτέραν ἴσως λύσσαν ἀπὸ τὸν Κεμὰλ διὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν Ἑλλήνων ἐκ Μ. Ἀσίας καὶ τελευταίως διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης.

Ἀπὸ τοῦ 1919 συνεστήθη ἐν Ὀδησσῷ ἰδιαίτερον τμῆμα προπαγάνδας, καλούμενον Ἀνατολικὸν Τμῆμα τῆς Ὀδησσοῦ.

Πρῶτος πρόεδρος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ γνωστὸς γάλλος ἑβραῖος λοχαγὸς Σαδούλ, γραμματεὺς δὲ ὁ Ἕλλην Ἰωαννίδης. Ὁ Σαδοὺλ ἀπέστειλε προκηρύξεις εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν μὲ τὴν ὑπογραφήν του, καλῶν αὐτὸν νὰ ρίψῃ τὰ ὅπλα καὶ νὰ συμπράξῃ μὲ τοὺς Τούρκους!

Τῷ 1920 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἀνατολικοῦ τμήματος ἐτοποθετήθη ὁ Σεραφεὶμ (Τρυγώνης), ἐξαπολύσας ἐπίσης εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιάδας ἀντιτύπων ὁμοίας προκηρύξεις πρὸς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν τῆς Θράκης καὶ Μ. Ἀσίας. Ἐξ ἄλλου τὸ τμῆμα τοῦτο ἀπέστειλε κρυφίως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕνα ἐκ τῶν μελῶν του, τὸν Ἕλληνα Ταμπουλίδην, ὅστις διέμεινεν ὁλόκληρον διετίαν ἐργαζόμενος ἐν Πειραιεῖ καὶ Ἀθήναις, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν!

Τὸ τμῆμα τοῦτο ἀπέστελλεν ἐπίσης χρηματικὰς βοηθείας πρὸς τὸν Κεμὰλ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ἑνὸς Τούρκου Λαζοῦ ἐκ Τραπεζοῦντος, ἔχοντος εἰς τὴν διάθεσίν του ἰδιαίτερον ἀτμόπλοιον.

Κατὰ τὸ 1920 ἔφθασεν εἰς Μόσχαν — ὅπου εὑρισκόμην καὶ ἐγὼ — ὁ φοιτητὴς τῶν φυσικομαθηματικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Λιγδόπουλος ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Οὗτος, ἀφοῦ ἔλαβεν ὁδηγίας τοῦ κέντρου,

ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλον Ἕλληνα κομμουνιστὴν ἐκ Ρωσσίας, Ἀλεξάκην ὀνόματι καὶ ἕνα Λιθουανὸν καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ πέντε ἑκατομμύρια χρυσῶν φράγκων. Τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κυρίους παρέλαβεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιόν του ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Κεμὰλ ἐν Ὀδησσῷ, διὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καθ' ὁδὸν ὅμως, δελεασθεὶς προφανῶς ἐκ τοῦ μεγάλου ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν οἱ τρεῖς συμπλωτῆρες του, τοὺς ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Φθάσας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδήλωσεν εἰς τὰς Ἀρχὰς ὅτι κατὰ τὸν πλοῦν, πολεμικὸν ἀγνώστου σημαίας, τὸν ἐσταμάτησε καὶ κατόπιν ἐρεύνης παρέλαβε τοὺς τρεῖς ταξειδιώτας του.

Μετὰ παρέλευσιν 3 μηνῶν ἀπὸ τῆς δολοφονίας, ἀνεγνώσαμεν τὴν νεκρολογίαν τοῦ Λιγδοπούλου εἰς τὴν «Ἰσβέστια», ἐπίσημον ὄργανον τοῦ ρωσσικοῦ μπολσεβικισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ τραγικὴ μοῖρα τοῦ κομμουνιστοῦ Λιγδοπούλου δὲν ἠμπόδισε τοὺς ἑβραίους δικτάτορας τῆς Μόσχας νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα. Διὰ τῶν σατανικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι γνωρίζουν, τῷ ἀπέστειλαν ὄχι μόνον χρήματα, ἀλλὰ καὶ κυρίως ὁδηγίας πολιτικάς: νὰ συμπράξουν μὲ τὴν Ἡνωμένην ἐναντίον τοῦ Βενιζέλου κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1920.

Οἱ ἐνθυμούμενοι τὰ ἀριθμητικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν τῆς 1 Νοεμβρίου θὰ ὑπολογίσουν ὅτι ἂν οἱ ἐργάται ψηφοφόροι δὲν συνέπραττον μετὰ τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, ἡ ἐκλογικὴ νίκη θὰ ἀνῆκεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν Βενιζέλου. Αὐτὸ ὅμως δὲν συνέφερεν εἰς τοὺς ἑβραίους δικτάτορας τῆς Μόσχας, οἱ ὁποῖοι διὰ πρακτόρων, μόνον κατ' ὄνομα Ἑλλήνων, ἔπεισαν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅτι ὁ μικρασιατικὸς ἀγών, ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς πολυκλαύστου Ἰωνίας μας, ἦτο ἀγὼν δῆθεν κατακτητικὸς ὡσὰν ἡ Σμύρνη, αἱ Κυδωνίαι, ἡ Μαγνησία, τὸ Ἀϊδίνιον νὰ μὴν ἦσαν Ἑλληνικαὶ καὶ ὡσὰν ἡ κοιτὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ «γκιαοὺρ Ἰσμὺρ» νὰ ἦτο τουρκική! Οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ εἶναι ἔνοχοι ἐσχάτης προδοσίας ὄχι ἁπλῶς κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Καὶ διὰ νὰ φανῇ ἀκόμη γυμνοτέρα ἡ ἀγρία ἐχθρότης τῶν ἑβραίων δικτατόρων τῆς Μόσχας πρὸς τοὺς πρόσφυγας, διὰ νὰ φανῇ κάτι φοβερώτερον, ἡ σκληρὰ ἀπανθρωπία των πρὸς πᾶν ἀνθρώπινον αἴσθημα, θὰ ἀναφέρω τὸ ἑξῆς περιστατικόν:

Μετὰ τὴν ἐθνικὴν συμφορὰν — εὑρισκόμην ἀκόμη εἰς Μόσχαν — ξένοι κομμουνισταί, εὑρισκόμενοι εἰς τὴν σοβετικὴν

πρωτεύουσαν, ἐπρότειναν εἰς τοὺς ἑβραίους δικτάτορας ὅπως ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἐκδηλώσῃ ζωηρῶς τὴν συμπάθειάν του πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ἀρμενίους πρόσφυγας, τοὺς καταφυγόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς ἐπιζῶντας ἀκόμη χριστιανοὺς τῆς Τουρκίας. «Τοιουτοτρόπως, ἔλεγεν, ἡ πρότασις, ἀφ' ἑνὸς θὰ ἑλκύσωμεν πρὸς τὸν κομμουνισμὸν τοὺς πρόσφυγας, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐκδηλώσωμεν ἀνώτερον πολιτισμόν, ὅστις θὰ ἐνισχύσῃ τὸ γόητρόν μας εἰς ὅλην τὴν γῆν». Καὶ ὅμως ἡ τόσον ἀκίνδυνος αὕτη πρότασις ἀπερρίφθη παμψηφεὶ ὑπὸ τῶν ἑβραίων τυράννων διότι ἐπρόκειτο περὶ προσφύγων χριστιανῶν. Ἐν τούτοις, τὸ Ἑλληνικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα, ἔχει τὸ θάρρος νὰ ζητῇ πάντοτε τὴν ὑποστήριξιν τῶν προσφυγικῶν μαζῶν, ἐνῷ τόσον εὐθύνεται εἰς τὴν τραγικὴν δυστυχίαν του, ἐνῷ ὁ διεθνής, ὁ ρωσσικὸς καὶ ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς δὲν ἀπηύθυναν οὔτε μίαν τυπικὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν διεθνῆ ἐργατικὴν τάξιν διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τῆς κακούργου συμπράξεως τῶν ἑβραίων Μόσχας καὶ Ἀγκύρας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ μπολσεβικισμὸς παραβαίνει μίαν ἀκόμη φορὰν τὰς κομμουνιστικὰς ἀρχὰς περὶ διεθνισμοῦ διὰ τοῦ μίσους του πρὸς τὴν ἑλληνικὴν φυλήν.

Τοὺς τυχὸν ἀμφιβάλλοντας παραπέμπω εἰς τὰ στενογραφημένα πρακτικὰ τοῦ πρώτου Συνεδρίου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐθνῶν τοῦ Μπακοῦ (Σεπτέμβριος 1920).

Ἰδοὺ ἓν ἀπόσπασμα ἐπὶ λέξει τοῦ λόγου τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ἐν τῇ Ἐγγὺς καὶ Κεντρικῇ Ἀνατολῇ «συντρόφου» Παύλοβιτς :

«Διατί ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία τόσον ἐνδιαφέρονται εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Βράγκελ; Διότι ἐφ' ὅσον ἡ Κριμαία εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ Βράγκελ, τὰ νῶτα τῆς ἐπαναστατικῆς Τουρκίας εἶναι ἀποκομμένα καὶ ἡ σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς τῶν Τούρκων ἐπαναστατῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ κατοχὴ τῆς Θράκης καὶ Ἀδριανουπόλεως σκοπὸν ἔχει τὴν ἀπομόνωσιν τῆς ἐπαναστατικῆς Τουρκίας καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἀπὸ τὰ Βαλκάνια. Ὁ Καπιταλισμὸς σκάπτει τὸν τάφον του, ἀλλ' ὅπως ἐπισπεύσωμεν τὸν θάνατόν του, τὰ Ἀνατολικὰ ἔθνη πρέπει, χεῖρα μὲ χεῖρα μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν, νὰ δώσουν τὸ τελευταῖον κτύπημα. Ἡ ἐπαναστατικὴ Ἀνατολὴ πρέπει νὰ συνδεθῇ διὰ στενωτάτης συμμαχίας μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν».

Πράγματι τὸ μῖσος τῶν ἑβραίων τῆς Γ' Διεθνοῦς ἦτο καὶ εἶναι ἀφάνταστον πρὸς πᾶν τὸ Ἑλληνικόν. Οἱ ἑβραῖοι δικτά-

τορες τῆς Μόσχας δι' ὅλων τῶν μέσων συνέδραμον ἀναφανδὸν τὸ ἔργον τοῦ Κεμάλ. Ρῶσσοι οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι ἐν Μόσχᾳ, Ροστοβίῳ καὶ Ὀδησσῷ, μὲ διεβεβαίουν ὅτι ἀπεστάλησαν εἰς τὸν Κεμὰλ ἐκ τῶν τμημάτων εἰς ἃ ὑπηρέτουν, δεκάδες ἑκατομμυρίων χρυσῶν ρουβλίων.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κατωτέρω δήλωσις τοῦ Ἰμπραΐμ Ταγή, ἀντιπροσώπου τοῦ Κεμὰλ ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐθνῶν, δι' ἧς ἀποδεικνύεται ἡ στενὴ συνεργασία τῆς Μόσχας μὲ τὴν Ἄγκυραν :

«Σύντροφοι, ἐκ τῶν λεχθέντων προκύπτει ὅτι ἡ Ἀνατολή, ἀκολουθοῦσα τὸν δρόμον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τύχην καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν της μέχρι τελευταίας πνοῆς τῶν τέκνων της. Καὶ ἡ προτεινομένη χεὶρ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας γίνεται δεκτὴ ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ.» (Τετάρτη ἡμέρα τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐθνῶν, 14 Σεπτεμβρίου 1920, Μπακοῦ).

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἔχει σχηματίσει σαφῆ ἰδέαν τῶν καταστροφῶν τούτων. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ εἴπω ὅτι ἀπωλέσθησαν ἀνεπιστρεπτεὶ ἑλληνικαὶ περιουσίαι ἀξίας τοὐλάχιστον δύο δισεκατομμυρίων χρυσῶν ρουβλίων. Εἰς πολλὰς δὲ χιλιάδας ἀνέρχονται οἱ τυφεκισθέντες ἢ οἱ ὑποκύψαντες εἰς τὸν διὰ τῆς πείνης καὶ τῶν ἐπιδημιῶν θάνατον Ἕλληνες τῆς Ρωσσίας.

Ὅταν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ὑπεχώρει εἰς τὴν Ὀδησσόν, οἱ ἑβραῖοι ἐδολοφόνουν πολλοὺς Ἕλληνας, στρατιώτας μεμονωμένους, ἄλλους δὲ ἐκ τῶν παραθύρων περιέχεον μὲ βραστὸν νερό. Ἐξ ἄλλου τὸ 1921, ὁπότε διωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς Τσέκα ὁ Λιθουανὸς Πέτερς (ὁ τόσας θηριωδίας διαπράξας ἐν Πετρουπόλει καὶ Μόσχᾳ), ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ Καυκάσου ὑποστηρίζουν δῆθεν τοὺς εἰς τὰ ὄρη καταφυγόντας Κοζάκους, ἐτυφέκισε πολλὰς ἑκατοντάδας Ἑλλήνων, ἄλλους δὲ ἐξετόπισεν ἐντὸς 24 ὡρῶν, διατάξας νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πᾶν καὶ νὰ μεταβοῦν εἰς Μπακοῦ. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι Ἕλληνες, ἀνερχόμενοι εἰς 15.000, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ρακένδυτοι καὶ πειναλέοι, ἔφθασαν εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην. Οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες τοῖς παρέσχον, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, τὰς πρώτας βοηθείας. Ὁ δὲ γράφων τοῖς ἔστειλε 175 ἑκατομμύρια ρούβλια ἀντιστιχοῦντα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸς 800 ρούβλια χρυσᾶ καὶ προερχόμενα ἐκ συνεισφορᾶς Ἑλλήνων τῆς Μόσχας καὶ τῆς Πετρουπόλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Η ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΩΝ
ΤΟΥΡΚΩΝ, ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας εἶναι τόσον εὐφυεῖς, εἶναι τόσον θαυμασίως πληροφορημένοι, ὥστε νὰ μὴν ἀγνοοῦν ὅτι :

1) Ὁ νεοτουρκισμός, ἤδη ἀπὸ τοῦ μεγάλου συνεδρίου τοῦ 1911, εἶχεν ἀποφασίσει τὴν ἐξόντωσιν καὶ τὴν λήστευσιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Τουρκίας Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων, δηλαδὴ τῶν γηγενῶν πληθυσμῶν, ποδοπατῶν οὕτω ὄχι μόνον τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων, ἀλλὰ τὰς στοιχειώδεις ἐπιταγὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

2) Ὁ νεοτουρκισμός, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ἔσφαξε καὶ ἐλήστευσεν 1½ ἑκατομμύριον Ἀρμενίων καὶ 1 ἑκατομμύριον Ἑλλήνων.

3) Ὁ πανισλαμισμός, γεννηθεὶς κυρίως τῷ 1899 κατὰ τὸ ἀντιχριστιανικὸν ἐκεῖνο προσκύνημα τοῦ Κάϊζερ εἰς τὸν τάφον τοῦ Σελαχεδδὶν Ἐγιουμπὶ εἰς Δαμασκόν, ἀποβλέπει εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῆς ἀφυπνίσεως τῶν πολεμοχαρῶν μουσουλμανικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, πιστεύουν κατὰ τὸ Κοράνιόν των, ὅτι «ὁ παράδεισος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους τοῦ πολεμιστοῦ».

4) Οὗτος, οὐδὲν ἄλλο ἐκπροσωπεῖ εἰμὴ τὸ ἄγριον μῖσος τοῦ Ἰσλὰμ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅπως δὲ ἐπιγραμματικῶς ἔγραψε κάποτε μία μεγάλη ἰταλικὴ ἐφημερίς, ἡ «Γκαζέττα δὲλ Πόπολο», ὁ κεμαλισμὸς ἦτο ἀνεπιτήδειον ἀμάλγαμα ἰλλουμινισμοῦ, μασσωνισμοῦ καὶ μπολσεβικισμοῦ, ἀλατισμένον μὲ πανισλαμισμόν, θεωρίαν καθαρῶς γερμανικήν». Αὐτὸς εἶναι ὁ πανισλαμισμός.

Ποίαν στάσιν ἔπρεπε νὰ τηρήσουν ἀπέναντι αὐτῶν οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας, ἂν ἦσαν πράγματι ἰδεολόγοι κήρυκες

τῆς κοινοκτημοσύνης, ἐπιστημονικῆς θεωρίας ἔστω οὐτοπικῆς; Ἡ ἀπάντησις εἶναι σαφής:

Ὡς ἄθεοι, ὅπως αὐτοκαλοῦνται, ἔπρεπε νὰ κτυπήσουν καὶ τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν, ὅπως κτυποῦν τὴν Χριστιανικήν. Ὡς ὀπαδοὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνοτήτων, ἔπρεπε νὰ ἀξιώσουν παρὰ τοῦ Κεμὰλ νὰ παραχωρήσῃ αὐτονομίαν εἰς τοὺς Ἑλληνικούς, ἀρμενικούς, κουρδικοὺς κλπ. πληθυσμοὺς καὶ μάλιστα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατὰ μεγάλην πλειονοψηφίαν δὲν εἶναι οὔτε Τοῦρκοι οὔτε μουσουλμάνοι.

Ἀλλ' οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ δὲν ἔκαμαν τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τοὐναντίον, ὡς θὰ ἀποδείξω ἀμέσως, ἐνίσχυσαν τότε τὸν Κεμὰλ καὶ ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἀποδείξαντες οὕτω κατὰ τρόπον ἀκαταμάχητον ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὀνειρεύονται εἰμὴ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἰδεώδους τῆς κοσμοκρατορίας, διὰ τῆς ἐξολοθρεύσεως καὶ ληστεύσεως τῶν χριστιανικῶν λαῶν.

Οἱ ἀφελεῖς «κοινωνιολόγοι» τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι ἀπερρόφησαν ἀνεξετάστως μαρξικὸν δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐνεστάλαζον οἱ ἐν Γερμανίᾳ πρὸ τοῦ Χίτλερ καθηγηταὶ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ἑβραῖοι, καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὅλοι οἱ τίμιοι διανοούμενοι τῆς γῆς, πρέπει νὰ μελετήσουν μετὰ προσοχῆς τὰς συζητήσεις καὶ τὰ πορίσματα τοῦ ἐν Μπακοῦ τῆς Ρωσσίας συνελθόντος τὸ ἔτος 1920 πρώτου συνεδρίου τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἑβραίου Ζηνόβιεφ (Ἀπφελμπάουμ). Ὁ Μουσουλμάνος Ναρμπουταμπέκωφ, ἀντιπρόσωπος τοῦ Τουρκεστάν, εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«...Ἡ βάσις τῆς πολιτικῆς τῶν Σοβιὲτ ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν ἀκριβέστατα διετυπώθη εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς προκήρυξιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Κομμισαρίων τῆς Μόσχας, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Λενίν».

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς ὅλους τοὺς ἐργάτας Μωαμεθανοὺς τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ἀνατολῆς, εἶπεν ὅτι «ἡ συνθήκη τῶν Σεβρῶν, ἡ συνθήκη τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς ἀποσπάσεως τῆς Ἀρμενίας, ἔχει ξεσχισθῆ καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις μένει εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μωαμεθανῶν». Περαιτέρω, ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκήρυξιν, εἶπεν ὅτι αὕτη, μεταξὺ ἄλλων, ἀναγράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τοῦδε ἡ πίστις σας, τὰ ἔθιμά σας καὶ τὰ ἐθνικά σας καθιδρύματα κηρύσσονται ἐλεύθερα καὶ αὐτοτελῆ. Κανονίζεται ἡ ἐθνική σας ζωὴ ἐλευθέρα καὶ ἄνευ ἐμποδίων. Σεῖς μόνοι πρέπει νὰ εἶσθε κύριοι τῆς χώρας σας,

σεῖς μόνοι πρέπει νὰ κανονίζετε τὴν ζωήν σας κατὰ ὑπόδειγμα καὶ τύπον ἰδικόν σας».

«Κατόπιν τοιούτων λόγων, ἐξακολουθεῖ ὁ Μουσουλμάνος ἀντιπρόσωπος, εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἡμεῖς νὰ μὴν ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν προκήρυξιν τῆς Σοβιετικῆς Ἀρχῆς ;»

Λέγει τόσα πολλὰ ἡ προκήρυξις αὕτη ὥστε θεωρῶ περιττὸν νὰ τὴν ἀναλύσω. Θὰ σημειώσω μόνον ὅτι οἱ μπολσεβίκοι υἱοθέτησαν ὅλας τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Κεμάλ, μεθ' οὗ συνῆψαν τὴν 8ην Μαρτίου 1921 συμμαχίαν, προσενεγκόντες εἰς αὐτὸν βοήθειαν ὄχι μόνον ἠθικήν, ἀλλὰ καὶ εἰς χρῆμα, καὶ εἰς πολεμικὸν ὑλικὸν καὶ εἰς ἀξιωματικοὺς ἐπιτελεῖς.

Πολλοὶ ἀναγνῶσταί μου θὰ γνωρίζουν ὅτι Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, αἰχμαλωτισθέντες ἐν Μ. Ἀσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐπεβεβαίωσαν ταῦτα.

Καὶ ἐνεφανίσθη οὕτω τὸ τραγικόν, τὸ ἀχαρακτήριστον θέαμα : ὁ ρωσσικὸς κομμουνισμός, δῆθεν εὐγενὴς ἐπανάστασις τῶν Ρώσσων «ἐργατῶν καὶ χωρικῶν», συμβολίζουσα δῆθεν ὅ,τι ὑψηλότερον ἔχει νὰ δείξῃ ὁ σύγχρονος πολιτισμός, νὰ βοηθῇ μὲ ἀφοσίωσιν ἐκπλήσσουσαν εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῶν γηγενῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐργάται καὶ χωρικοὶ τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀλλὰ οἱ ἑβραῖοι τύραννοι τῆς Μόσχας δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὴν θετικὴν αὐτὴν σύμπραξιν πρὸς τοὺς Τούρκους. Εἰς πᾶν ἐπίσημον ἔγγραφόν των ἐχαρακτήρισαν τὸ κεμαλικὸν κίνημα ὡς δῆθεν «ἀγῶνα τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας του». Δηλαδὴ ὑπεκρίθησαν ὅτι ἠγνόουν τὴν παρουσίαν ἐν Ἀνατολῇ ἑκατομμυρίων ὅλων ὑποδούλων Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων, ὑπεκρίθησαν ὅτι ἐθεώρουν ὅλα τὰ τουρκικὰ ἐδάφη ὡς κατοικούμενα ὑπὸ πληθυσμῶν ἀμιγῶς τουρκικῶν. Εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι καλῇ τῇ πίστει νομίζουν τοῦτο οἱ δαιμόνιοι ἑβραῖοι δικτάτορες; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀλλὰ διὰ νὰ καλύψουν τὰς ἀντιχριστιανικὰς ἐνεργείας των, ἐφεῦρον τὸ πρόσχημα ὅτι ἐθεώρουν αὐτὸ ὡς εὐγενῆ ἀγῶνα τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας του. Οὕτω κατώρθωσαν νὰ δηλητηριάσουν κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς ἐργατικὰς τάξεις ὅλων σχεδὸν τῶν συμμάχων Ἐθνῶν, ἀγνοούσας τὴν πραγματικὴν σύνθεσιν τῶν πληθυσμῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ θὰ εἴπῃ ὅτι οἱ Τοῦρκοι, ἐπὶ αἰῶνας ἀπειλούμενοι ὑπὸ τῶν Ρώσσων Χριστιανῶν, δὲν ἐπέτυχον νὰ ἐξαλείψουν τὸν χριστιανικὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ μόνον ὅταν ἡ Ρωσσία περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἑβραίων, συμμα-

χησάντων πρὸς τὸν Κεμάλ, τότε μόνον ἐπετεύχθη ἡ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καταστροφὴ αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ κηδεμονία ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ τῆς κεμαλικῆς προσπαθείας δὲν περιωρίσθη μέχρι τῆς νίκης της κατὰ τῆς Ἑλλάδος (Αὔγουστος τοῦ 1922). Ὅταν τὸ φθινόπωρον τοῦ ἰδίου ἔτους ἐγένετο ἀπόπειρα συνεργασίας τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν ἐναντίον τῶν Τούρκων, ἡ Μόσχα διέτασσε τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα, καὶ ταῦτα ἀπεφάσιζον εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Σόφιας τὰ ἑξῆς τερατώδη :

«Τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῶν Βαλκανίων ὀφείλουν νὰ πολεμήσουν μεθ' ὅλης των τῆς δυνάμεως πᾶσαν νέαν προσπάθειαν, ἀποσκοποῦσαν εἰς νέον πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἀξιοῦσι τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἕνωσιν τῶν Βαλκανικῶν λαῶν μετὰ τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ, ὅστις διεξάγει ἀγῶνα κατὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας του». (Τετάρτη παράγραφος τοῦ Α' Κεφαλαίου τῶν ἀποφάσεων τῆς Ε' Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Διασκέψεως).

Ἡ ἰδία, πέμπτη, Παμβαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ Συνδιάσκεψις, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα, ἀπεφάσισε τότε καὶ τὰ ἑξῆς :

«Τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα τοῦ Αἵμου δηλοῦσιν ὅτι οἱ βαλκανικοὶ λαοὶ ὀφείλουν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν Τουρκίαν εἰς τὸν ἀγῶνά της ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας της καὶ κατὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ὅτι τὰ Στενὰ καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις πρέπει νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅτι ἡ Μαύρη Θάλασσα πρέπει νὰ ἀνήκῃ εἰς τοὺς λαοὺς τῶν ἀκτῶν της καὶ ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ κλειστὴ εἰς ὅλους τοὺς πολεμικοὺς στόλους τῶν κεφαλαιοκρατικῶν κρατῶν. (Τρίτη παράγραφος τοῦ τρίτου κεφαλαίου τῶν ἀποφάσεων τῆς ῥηθείσης Διασκέψεως).

Τὰ Στενὰ καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, λέγουν οἱ μπολσεβῖκοι, πρέπει νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ διεθνισμοῦ, τὴν ὁποίαν διατυμπανίζει ὁ κομμουνισμός;

Σήμερον καὶ ὁ πλέον κακόπιστος ἄνθρωπος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ νοτιοδυτική, ἡ κεντρικὴ καὶ ἡ ἀνατολικὴ Μακεδονία κατῳκοῦντο ἤδη ἀπὸ τοῦ 1913 ὑπὸ πλειοψηφίας ἑλληνικῆς, ἡ ὁποία μετεβλήθη ἀπὸ τοῦ 1925 εἰς παμψηφίαν περίπου, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Τούρκων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν προσφύγων. Τί ἐπέτασσεν εἰς τὸν διεθνῆ κομμουνισμὸν ὁ ἐθνολογικὸς οὗτος χαρακτὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Μα-

κεδονίας; Σεβασμὸν στοιχειώδη πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Ἐν τούτοις ἤδη, τὴν ἐπαύριον τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ αἱματηραὶ φλόγες τῆς πυρποληθείσης ἑλληνικῆς Σμύρνης ἐφώτιζον τὰ ὕδατα τοῦ Αἰγαίου, οἱ δικτάτορες τῆς Μόσχας ἤρχοντο εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν βουλγαρικὴν μακεδονικὴν ὀργάνωσιν διὰ νὰ ἀνακινήσουν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, διὰ νὰ δημιουργήσουν νέαν συμφορὰν εἰς τὴν τόσον μισουμένην ὑπ' αὐτῶν Ἑλλάδα.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Μόσχας, ἡ ὡς ἄνω Πέμπτη Βαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ διάσκεψις, συνελθοῦσα εἰς Σόφιαν κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1922 ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς:

«Τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῶν Βαλκανίων, ἀποκαλύπτοντα τοὺς ἀληθεῖς σκοποὺς τῆς ἐθνικόφρονος πολιτικῆς τῶν Σέρβων, Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων ἀστῶν (Σημ. ἡ Ἑλλὰς πάντοτε τελευταία) δηλοῦσιν ὅτι θὰ ὑποστηρίξουν δι' ὅλων τῶν δυνάμεών των τὸν ἀγῶνα τῶν πληθυσμῶν τῆς Μακεδονίας διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν των, ὅτι θὰ ἐργασθοῦν διὰ νὰ ἀπαλλάξουν τὸ ἐθνικὸν κίνημα τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστῶν τῶν γειτονικῶν χωρῶν καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσουν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἱδρύσεως Σοβιετικῆς Δημοκρατίας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ὁμοσπονδιακῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας τοῦ Αἵμου». (Δευτέρα παράγραφος τοῦ τετάρτου κεφαλαίου τῶν ἀποφάσεων τῆς ρηθείσης διασκέψεως).

Καὶ εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο φαίνονται ὅλοι οἱ καταχθόνιοι σκοποὶ τῶν αἱμοδιψῶν τυράννων τῆς Μόσχας, μεθ' ὧν συμπράττουν δυστυχῶς καὶ Ἕλληνες, κατ' ὄνομα, κομμουνισταί.

Διότι ἐρωτῶ: Εἶναι δυνατὸν νὰ ἠγνόουν οἱ δαιμόνιοι ἀρχηγοὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ ποία ἦτο καὶ τότε, ὡς σήμερον, ἡ σύνθεσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας; καὶ τὴν θέλησίν του νὰ ἀπολαύσῃ εἰρήνης διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἐκ τῶν μακρῶν του δοκιμασιῶν; Ποῦ εἶναι ὁ σεβασμός των πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων; Καὶ διατί νὰ γίνῃ ἡ Μακεδονία κομμουνιστικὴ Δημοκρατία, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οὗτοι οἱ μπολσεβῖκοι ἐγκατέλειψαν τὰς ἀρχὰς τῆς κοινοκτημοσύνης ἐν Ρωσσίᾳ, ἥτις τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν πεῖναν, εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ εἰς τὴν ἀτίμωσιν;

Οἱ ἐν Ἑλλάδι μισθωτοὶ πράκτορες τῶν ἐρυθρῶν τυράννων, οἱ ἀπαρτίζοντες δῆθεν «ἑλληνικὸν» κομμουνιστικὸν Κόμμα, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἀνθελληνικὴν πολιτικὴν τῶν πατρώνων των εἰς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ἐπικαλοῦνται διαρκῶς

τὴν μαρτυρίαν τοῦ γερμανοῦ Βάϊγκανδ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας.

Οἱ ἁπλοϊκοὶ ἢ κακόβουλοι οὗτοι ὑπηρέται τῶν βουλγαρικῶν βλέψεων ὑποκρίνονται ὅτι ἀγνοοῦν:

1ον) ὅτι ὁ Βάϊγκανδ ἐπεσκέφθη μόνον τὴν ὑπὸ τῶν γερμανοβουλγάρων κατεχομένην Μακεδονίαν κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἀποσταλεὶς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ καϊζερικοῦ ἐπιτελείου.

2ον) ὅτι ὁ Βάϊγκανδ διετήρει «Βαλκανικὸν Ἰνστιτοῦτον» εἰς Λειψίαν μὲ ἐπιχορήγησιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους, τοῦ ἀστικοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους.

Πῶς λοιπὸν οἱ δῆθεν «διεθνισταὶ» τοῦ κομμουνιστικοῦ, ἑλληνικοῦ καὶ ρωσσικοῦ, κόμματος υἱοθετοῦν ἀπόψεις μονομερῶς ἀστικῶν Κρατῶν καὶ δὴ κατακτητικῶν, ὅπως ἡ καϊζερικὴ Γερμανία καὶ ἡ κομιτατζηδικὴ Βουλγαρία;

Ὅταν ἔγινεν ἡ δολοφονία τοῦ μεγάλου Ἀρχικομιτατζῆ Ἀλεξανδρὼφ ἀνεσύρθη ὀλίγον ὁ πέπλος ὅστις καλύπτει τὴν συνεργασίαν τῶν περισσοτέρων κομιτατζήδων μετὰ τῶν ἑβραίων τυράννων τῆς Μόσχας. Ἀπεκαλύφθη τότε, ὅτι ὁ Ἀλεξανδρὼφ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ κομιτατζῆ Τσαοῦλεφ ὅστις, μεταβὰς εἰς Βιέννην, συνῆψε συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἐκεῖ μεγάλου μπολσεβικικοῦ κέντρου. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι οἱ βούλγαροι κομιτατζῆδες εἶναι διῃρημένοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Διότι ἄλλοι μὲν ζητοῦν τὴν ἁπλῆν προσάρτησιν τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ἄλλοι δὲ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Εἶναι ἐπίσης εὐτύχημα ὅτι οἱ ἀγρόται τοῦ Σταμπολίνσκυ ὤμοσαν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀντιπάλων των, οἱ ὁποῖοι, διὰ τῆς βίας καὶ τῆς τρομοκρατίας, ἀνῆλθον εἰς τὴν Ἀρχήν.

Οἱ «Ἕλληνες» κομμουνισταὶ δὲν ἀγνοοῦν ὅτι ὁ βούλγαρος βουλευτὴς Βασίλειος Κολλάρωφ ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν Διεθνῆ. Ρόλον ὄχι κοινωνιολογικόν, ἀλλὰ γνησίως βουλγαρικόν. Οἱ ἰθύνοντες τῆς Μόσχας εὐχαρίστως ἀποδέχονται τὰς βουλγαρικὰς εἰσηγήσεις τοῦ «συντρόφου» Κολλάρωφ ἐφόσον αὗται ἐξυπηρετοῦν τὸ ἀνόσιον πρόγραμμά των.

Νομίζω ὅτι καὶ μόνη ἡ ἀποδεδειγμένη αὕτη μεροληψία τῶν δῆθεν «διεθνῶν» κομμουνιστῶν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων καὶ μόνη ἡ προσπάθεια τῶν ρώσσων κομμουνιστῶν νὰ προκαλέσουν νέον πόλεμον διὰ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας, θὰ ἔπρεπε νὰ συνεγείρουν ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας ἐναντίον τῶν «Ἑλλήνων» πρακτόρων τῆς Μόσχας.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν σύμπραξιν τῶν μπολσεβίκων μετὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων. Ὡς πρὸς τὴν ἀπολυταρχικὴν Γερμανίαν, τινὲς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου θὰ γνωρίζουν ἴσως ὅτι ὁ Λενὶν διέσχισε τὸ γερμανικὸν ἔδαφος διαρκοῦντος τοῦ πρώτου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ γερμανικῆς ἁμαξοστοιχίας, διατεθείσης ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου χάριν αὐτοῦ, εὑρισκομένου εἰς Ἑλβετίαν καὶ μὴ δυναμένου νὰ μεταβῇ δι᾽ ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν Πετρούπολιν.

Ὁ Λενίν, ρῶσσος ἐκ πατρὸς καὶ ἑβραῖος ἐκ μητρός, δὲν θὰ ἐτύγχανεν ἀσφαλῶς τῆς τιμῆς καὶ τῆς προστασίας αὐτῆς τοῦ Καϊζερικοῦ ἐπιτελείου, ἐὰν δὲν παρεῖχεν εἰς αὐτὸ ἐγγυήσεις ἐπαρκεῖς ὄχι μόνον περὶ τῶν πραγματικῶν κοινωνιστικῶν του ἀντιλήψεων, ἀλλὰ κυρίως περὶ τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς. Πράγματι, μόλις ὁ Λενὶν ἔγινε κύριος τῆς καταστάσεως, ἔσπευσε νὰ διαλύσῃ τὸν ρωσσικὸν στρατόν, διὰ νὰ τὸν ἀνασυντάξῃ βραδύτερον — ὦ ἀθῷοι Ἕλληνες καμμουνισταὶ — καὶ νὰ συνάψῃ τὴν ἐπονείδιστον συνθήκην τοῦ Μπρὲστ - Λιτόφσκι (3 Μαρτίου 1918). Μόνον ἡ συνθήκη αὐτὴ ἀποτελεῖ ὄχι μόνον ἄρνησιν τῶν κομμουνιστικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ τὴν ἀμετάκλητον καταδίκην καὶ τὴν σαφεστέραν ἀπογύμνωσιν τῶν βαθυτέρων ἐλατηρίων τῶν ἑβραίων - μπολσεβίκων. Ὁ Γερμανικός, ὁ Αὐστριακὸς καὶ ὁ Τουρκικὸς στρατὸς ἦσαν πλέον ἐλεύθεροι νὰ στραφοῦν μόνον κατὰ τῶν συμμάχων λαῶν, ἰδίᾳ δὲ ὁ τουρκικὸς νὰ συνεχίζῃ τὴν σφαγὴν τῶν μαρτυρικῶν ἑλληνικῶν καὶ ἀρμενικῶν πληθυσμῶν!

Καὶ θὰ ἐνίκων, ὡς γνωστόν, οἱ Κεντρικοὶ — δηλαδὴ αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἀπολυταρχισμοῦ καὶ τῆς κατακτήσεως — ἂν ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ Δημοκρατία, συντρίβουσα, εἰς μίαν ἱστορικὴν πλέον ἐν τῇ ὡραιότητί της χειρονομίαν, τὰς ἰσχυρὰς ἀντιδράσεις τῶν ἑβραϊκῶν ὀργανώσεων, δὲν ἔσπευδεν εἰς βοήθειαν τοῦ γαλλικοῦ μετώπου. Ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ καὶ ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἀδιακρίτως ἐθνικότητος, δικαιοῦνται ἔκτοτε νὰ ἐρωτήσουν τοὺς ἑβραίους τῆς Μόσχας: «Ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν κομμουνισμοῦ(;) συνέπειαι μιᾶς γερμανικῆς νίκης; Ἦτο δυνατὸν νὰ σταθῇ ὁ ρωσσικὸς(;) κομμουνισμὸς(;) κατόπιν μιᾶς γερμανικῆς ἐπικρατήσεως, τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι θὰ εἶχον παρασκευάσει; Δὲν θὰ κατεποντίζοντο ὅλαι αἱ νεωτεριστικαὶ θεωρίαι ἂν ἐπεκράτει ὁ γερμανικὸς ἀπολυταρχισμός;

Αἱ γραμμαὶ αἵτινες ἀκολουθοῦν, ἐγράφησαν τὸ 1925, ὅταν κατώρθωσα νὰ διαφύγω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν. Ὁλόκληρον ἄλλως τε τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον, τότε ἐγράφη καὶ τότε ἐξετυπώθη

ἐν Ἀθήναις. Δι' ὃ καὶ τὰ περισσότερα τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἀνάγονται εἰς τὰ μέχρι τοῦ 1925 γεγονότα. Μικρὰς μόνον διορθώσεις ἐπιφέρω σήμερον πρὸς συγχρονισμὸν τῶν σελίδων μὲ τὴν ἐποχήν μας.

Δὲν ἠθέλησα νὰ προσθέσω παρὰ ἐλάχιστα νεώτερα στοιχεῖα, ἀναγόμενα εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ 1925 καὶ μέχρι σήμερον (1949) διαρρεύσαντα ἔτη, διότι ἐπροτίμησα νὰ περιορισθῶ εἰς τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μόνος μου, ἀτομικῶς, συνέλεξα, ἰδίοις ὄμμασιν εἶδον καὶ ἤκουσα μὲ τὰ αὐτιά μου, λόγῳ τῆς θέσεώς μου εἰς τὸ ἐν Πετρουπόλει Ἑλληνικὸν Προξενεῖον καὶ τῆς παραμονῆς μου μέχρι τοῦ 1925 ἐν Ρωσσίᾳ.

Οἱ ἀναγνῶσται, ἐν τούτοις, οἱ παρακολουθοῦντες τὴν ἐξέλιξιν τῶν διεθνῶν γεγονότων καὶ μέχρι σήμερον, εἶναι εἰς θέσιν ἀφ' ἑαυτῶν νὰ συμπληρώνουν τὴν συνέχειαν τῶν ὅσων ἀναγράφω, ὡς αὕτη ἐξεδηλώθη κατὰ τὰ ἑπόμενα τοῦ 1925 ἔτη. Ἐξαιρετικῶς ἐν τούτοις χαρακτηριστικὰς θεωρῶ τὰς ἑξῆς γραμμάς, μὲ τὰς ὁποίας ἐτελείωνα τότε τὸ παρὸν κεφάλαιον, καὶ αἵτινες, ἂν ἀλλαγοῦν αἱ χρονολογίαι μόνον, θὰ ἠδύναντο καὶ σήμερον νὰ γραφοῦν πανομοιότυποι:

Ἀλλ' ἡ ἧττα τῆς Γερμανίας ὄχι μόνον δὲν ἐξήλειψεν, ἀλλ' ἐπηύξησε τὰς συμπαθείας τῶν μπολσεβίκων πρὸς αὐτήν. Ἀπόδειξις ἡ πολύκροτος συνθήκη τοῦ Ραπάλλο (3 Ἀπριλίου 1921), ἡ ὁποία, εὐτυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν ἐφηρμόσθη εἰς ὅλας τὰς διατάξεις της, διότι ὁ γερμανικὸς πατριωτισμός, ἀφυπνισθείς, ἔσπευσε νὰ θέσῃ ἐκποδὼν τὸν τότε γερμανὸν ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ρατενάου, ἐπίσης ἑβραῖον, συμμεριζόμενον τὸ πρόγραμμα τῶν ἑβραίων τυράννων τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ.

Ἔκτοτε ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ Τύπου ὅτι ἡ συνθήκη τοῦ Ραπάλλο περιεῖχε καὶ στρατιωτικοὺς ὅρους, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλλον εἰς τὴν κομμουνιστικὴν(;) Ρωσσίαν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους της ἀνασυγκρότησιν τοῦ γερμανικοῦ πολεμικοῦ ὀργανισμοῦ.

Πράγματι, ὀλίγον μετὰ τὴν σύναψιν τῆς ἐν λόγῳ συνθήκης, ἀπεστέλλοντο εἰς τὰ ρωσσικὰ ἐργοστάσια τῆς Τούλας 200 γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ τεχνικῶν ὅπλων, οἱ ὁποῖοι ἐπέβλεπον τὴν ἐσπευσμένην κατασκευὴν πολυβόλων νέας ἐφευρέσεως, βαλλόντων δεκάκις ταχύτερον ἀπὸ τὰ γνωστὰ πολυβόλα.

Ἠκολούθησεν ἡ ἀποστολὴ ἀντιπροσώπων τῶν γερμανικῶν ἐργοστασίων ἀεροπλάνων Γιοῦνκερ καὶ τῶν ὁποίων ἡ διεύθυνσις ἐγκαθίστατο εἰς τὸ ἑλληνικὸν μοναστήριον τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἐν Μόσχᾳ.



Ὁ (Ἑβραῖος Κάτε) ΚΑΜΚΩΦ

Μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Σοβιέτ.

Τηρεῖται σήμερον τόσον αὐστηρὰ ἐχεμύθεια ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς αἱμοσταγοῦς Τσέκας, εἶναι τόσον ἀπηγορευμένη ἡ ἐλευθέρα κυκλοφορία ξένων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ρωσσίας, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ βεβαιώση ἢ νὰ διαψεύση τὸ τοσάκις γραφὲν ὅτι εἰς πλεῖστα σημεῖα τῆς σοβιετικῆς Ρωσσίας λειτουργοῦν σήμερον διὰ γερμανικῶν χειρῶν πολεμικὰ ἐργοστάσια, παράγοντα τεραστίας ποσότητας πολεμικῶν εἰδῶν διὰ τὴν Γερμανίαν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι οἱ ἑβραῖοι τῆς Μόσχας καὶ οἱ ὄπισθεν αὐτῶν κρυπτόμενοι οὐδὲν ἄλλο ποθοῦν εἰμὴ νέον παγκόσμιον πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ παρασυρθοῦν καὶ οἱ Ἀσιατικοὶ λαοί, διὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ γενικοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ καὶ νὰ συσσωρεύσουν, εἰ δυνατόν, ὅλον τὸν χρυσὸν τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν, ἐνῷ ταῦτα θὰ τήκωνται, ὅπως ὁ κηρός, εἰς τὴν παγκόσμιον ἀνάφλεξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΔΙΑΤΙ Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ ΝΕΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Πρόχειρος ἔρευνα ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν φαινομένων ποὺ ἀνεφάνησαν μετὰ τοὺς δύο πολέμους, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ κομμουνισμὸς κατακτᾷ ἁλματωδῶς τοὺς λαοὺς οὐχὶ βεβαίως ὡς θεωρία ἐπιστημονικὴ περὶ ὑλιστικῆς κοινοκτημοσύνης, ἀλλ' ὡς ἀπατηλὸν δέλεαρ ἐξυπηρετοῦν δῆθεν τὰς ἐγωϊστικὰς ὀρέξεις τοῦ πλήθους.

Οἱ ἀθῶοι καὶ ἁπλοϊκοὶ ἐργάται καὶ χωρικοί, ἀγνοοῦν τὴν φρικτὴν δυστυχίαν καὶ τὴν πεῖναν ποὺ μαστίζει σήμερον τοὺς Ρώσσους χωρικούς, ἀγνοοῦν τὴν τεραστίαν ἀνεργίαν ἡ ὁποία πλήσσει τοὺς Ρώσσους ἐργάτας, ἀγνοοῦν τὴν τραγικὴν θλῖψιν ἡ ὁποία τήκει τοὺς τιμίους Ρώσσους οἰκογενειάρχας, βλέποντας τὴν ἐξαχρείωσιν τῶν τέκνων των, ἀρρένων, καὶ μάλιστα τῶν θηλέων.

Οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας δὲν ἀποκρύπτουν ὅτι ἄνευ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ὁ μπολσεβικισμὸς δὲν θὰ εἶχε σημειώσει οὐδεμίαν πρόοδον. Δηλαδὴ μόνον εἰς τὰ καπνίζοντα ἐρείπια, μόνον εἰς τὰ ἀχνίζοντα αἵματα, μόνον εἰς τὰς τεταραγμένας ἐκ τοῦ πένθους καὶ τῆς δυστυχίας ψυχάς, εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρῃ πρόσφορον ἔδαφος τὸ...ἐκπολιτιστικόν των σύστημα. Ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἐξαιρετικῶς πολύτιμος καὶ διαφωτιστική. Διότι χύνει ἀναδρομικῶς τὸ φῶς ἐπὶ τῶν κυρίως αἰτίων τῶν παγκοσμίων πολέμων καὶ τῆς σημερινῆς ἐγκληματικῆς ὑπονομεύσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἀδελφώσεως τῶν λαῶν.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως ὅτι τὴν γενικὴν σύρραξιν προεκάλεσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον συμφέρον ἐξ αὐτῆς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι χωρὶς θυσίας ἢ μὲ μικρὰς τοιαύτας, ἤθελαν νὰ ἀποκομίσουν κέρδη τεράστια. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἄλλως τε τοῦ «Ριζοσπάστου», εἶναι ἑβραῖοι: Ρότσχιλδ, Ροκφέλλερ, Μόργκαν, Στίνες, κ.τ.λ. Εἶναι δὲ γνωστότατον ὅτι οἱ ἑβραῖοι ὅλων

τῶν χωρῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔχυσαν τὸ ὀλιγώτερον αἷμα εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκαρπώθησαν ἐξ αὐτοῦ τὰ περισσότερα.

Πράγματι, εἰς τὰ «Πρακτικὰ τῶν Σοφῶν τῆς Σιὼν» τονίζεται ὅτι: «ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἡ ἐξουσία τοῦ χρυσοῦ κατήργησε τὴν ἐξουσίαν τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν... ὁ δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου εἶναι τελείως εἰς χεῖράς μας (σελὶς 32). Τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν μὴ ἑβραίων. Ἡ δύναμίς μας συνίσταται εἰς τὸ νὰ κρατῶμεν τὸν ἐργάτην εἰς κατάστασιν διαρκοῦς ἀνάγκης καὶ ἀδυναμίας, διότι μόνον οὕτω τὸν ὑποτάσσομεν εἰς τὴν θέλησίν μας. Ἡ πεῖνα θὰ δώσῃ εἰς τὸ κεφάλαιον δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἐργάτου, πολὺ μεγαλύτερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ νόμιμος ἐξουσία τοῦ μονάρχου ἔδωσέ ποτε εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν (σ. 47). Ὅλοι οἱ τροχοὶ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Κράτους κινοῦνται ὑπὸ μιᾶς δυνάμεως, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς χεῖράς μας, ἤτοι τοῦ χρυσοῦ. Ἡ ἐπιστήμη τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν σοφῶν μας, ἀπέδειξεν ἤδη ὅτι ἡ δύναμις τοῦ κεφαλαίου ὑπερβάλλει τὸ γόητρον τοῦ στέμματος. Ὁ νόμος τῶν προφητῶν λέγει ὅτι ἐξελέγημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ κυβερνήσωμεν τὴν γῆν (σ. 57). Τὸ σύνθημά μας πρέπει νὰ εἶναι ὅλα τὰ μέσα τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ὑποκρισίας (σ. 37). Ἡ δύναμίς μας εἶναι μεγαλυτέρα πάσης ἄλλης, διότι εἶναι ἀόρατος (σ. 34). Αἱ κυβερνήσεις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν δύναμιν τοῦ Τύπου, ἡ ὁποία ἔπεσεν εἰς χεῖράς μας. Διὰ τοῦ Τύπου ἀπεκτήσαμεν τὴν σημερινὴν ἐπιρροήν, καίτοι παραμένοντες εἰς τὰς παρασκήνια (σ. 37). Ὅσον ἡμεῖς περιφρονοῦμεν τὴν δόξαν καὶ τὸν θόρυβον, ζητοῦντες μόνον τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων μας, τόσον οἱ μὴ ἑβραῖοι ἀρέσκονται εἰς τὴν δόξαν καὶ χάριν αὐτῆς εἶναι πρόθυμοι νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα. Τὸ κύριον τοῦτο γνώρισμα αὐτῶν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τοὺς κάμνωμεν ὅ,τι θέλομεν. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν φαίνονται τίγρεις, εἶναι τόσον ἠλίθιοι, ὅσον καὶ τὰ πρόβατα. Καὶ αἱ κεφαλαί των εἶναι πλήρεις κενοῦ. Θὰ τοὺς ἀφήσωμεν λοιπὸν νὰ καλπάζουν ἐπὶ τοῦ κέλητος τῶν ματαίων ἐλπίδων των, ὅπως καταστρέψουν τὴν ἀνθρωπίνην ἀτομικότητα, διὰ συμβολικῶν ἰδεῶν περὶ κομμουνισμοῦ. Ἀκόμη δὲν ἠννόησαν καὶ δὲν θὰ ἐννοήσουν ποτὲ ὅτι τὸ παράφρον τοῦτο ὄνειρον εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς φύσεως, ἥτις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου ἐδημιούργησε τὰ ὄντα διάφορα τὰ μὲν τῶν δέ. Τὸ γεγονὸς ὅτι κατωρθώσαμεν νὰ παρασύρωμεν τοὺς μὴ Ἑβραίους εἰς μίαν ἰδέαν τόσῳ πεπλανημένην, ἀποδεικνύει μὲ καταπλήσσουσαν σαφήνειαν ποίαν στενὴν ἀντίληψιν ἔχουν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης

ζωῆς, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰδικήν μας. Ἐκεῖ στηρίζεται ἡ μεγαλυτέρα ἐλπὶς τῆς ἐπιτυχίας μας» (σ. 181).

Θὰ ἠδυνάμην νὰ παραθέσω καὶ ἄλλα ἀποσπάσματα τοῦ πολυκρότου τούτου βιβλίου, ἀποδεικνύοντα κατὰ τρόπον ἀδιάσειστον ὅτι οἱ ἑβραῖοι κεφαλαιοῦχοι εἶναι οἱ κύριοι ἐργάται τῶν παγκοσμίων πολέμων, ὅτι ὑπῆρξαν οἱ κύριοι ὑπαίτιοι τῶν τραγικῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν τερατωδῶν ἀπανθρωπιῶν τὰς ὁποίας εἴδομεν καὶ βλέπομεν. Αὐτοὶ ἐκ τῶν παρασκηνίων ἠμπόδισαν τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐξόντωσιν τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέβη ἑστία ραδιουργιῶν καὶ ὑπονομεύσεων, ὁ ὁποῖος ἀσεβεῖ πρὸς τὴν παγκόσμιον ἀνάγκην τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἐργασίας.

Αὐτοὶ ἐμποδίζουν τὰς Κυβερνήσεις νὰ ἀκολουθοῦν τὰς ἐπιταγὰς τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς εἰς τὰς σχέσεις των, δημιουργοῦντες οὕτω συνεχῶς ἀφορμὰς προστριβῶν μεταξὺ τῶν λαῶν. Αὐτοί, ὡς βόαι συσφιγκτῆρες, κρατοῦν τὰς χεῖρας τῶν Κυβερνήσεων καὶ τὰς ἐμποδίζουν εἰς τὴν λῆψιν μέτρων αὐστηρᾶς δικαιοσύνης ἀπέναντι ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, μόνης ἱκανῆς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἁρμονικὴν συνεργασίαν αὐτῶν. Αὐτοὶ ἐμποδίζουν τὰς Κυβερνήσεις νὰ ὀργανώσουν τὴν ἄμυναν κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ χειμάρρου, ὅστις ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν εἰς τὴν ἄβυσσον. Αὐτοὶ ἐμποδίζουν τὴν ὀργάνωσιν συστηματικῆς ἀντικομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία νὰ πείσῃ καὶ τὸν τελευταῖον χωρικὸν ὅλων τῶν λαῶν, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἑβραϊκὴ δημαγωγικὴ ἐφεύρεσις, προοριζομένη νὰ ἀποσυνθέσῃ τοὺς χριστιανικοὺς λαούς. Ὅτι ὁ κομμουνισμός, ἐφαρμοσθεὶς ἐν Ρωσσίᾳ, ἐγκατελείφθη ἤδη, ἀφοῦ αὕτη περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἑβραϊκάς.

Οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας εἶναι τόσῳ περισσότερον ἐπικίνδυνοι, καθ' ὅσον κατορθώνουν νὰ ἐκμεταλλεύωνται πρὸς ἴδιον ὄφελος τὸν παγκόσμιον τεκτονισμόν, ποδοπατοῦντες τὰς εὐγενεῖς του ἀρχάς. Καὶ ἐνῷ οὗτος ἐπιδιώκει, ὡς γνωστόν, τὴν ἀδέλφωσιν καὶ τὴν ἐξύψωσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖνοι ἐργάζονται διὰ τὴν ἀποκτήνωσιν καὶ ἀλληλοεξόντωσιν αὐτῶν. Ἡ θεωρία τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ μαρξισμοῦ, δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο εἰμὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐγκαταλείπων πᾶσαν ἰδεολογίαν, πᾶσαν ἠθικὴν ἀρχήν, πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄψυχον ὄργανον θεραπεῦον μόνον τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας του. Ὁ ἐλεύθερος ἔρως, ἡ δημοκοπικὴ ὑπόσχεσις πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν ὅτι θὰ ἁρπάζουν ἐλευθέρως τὰς περιουσίας τῶν πλουσίων, ἡ κα-

τάργησις τῆς θρησκείας, ἡ διάλυσις τῆς οἰκογενείας, ἡ κοινοκτημοσύνη, δὲν ἀποτελοῦν θεωρίας νέας, τὰς ὁποίας θὰ ἦτο ἴσως ἀνάγκη νὰ δοκιμάσῃ ἡ ἀνθρωπότης μήπως τῇ ἐξασφαλίσουν μέλλον καλύτερον. Ἡ ἱστορία ὅλων τῶν ἐθνῶν διδάσκει ὅτι καμμία κοινωνία ἀνθρώπων δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἂν οἱ πολῖταί της δὲν σέβωνται ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἂν δὲν περιορίζουν τὰς ὀρέξεις των, ἂν δὲν εἶναι ἠθικοὶ καὶ δίκαιοι.

Μήπως δὲν ἐπέτυχεν ἤδη ὁ μπολσεβικισμὸς τὴν κατὰ αἰῶνας ὀπισθοδρόμησιν τῆς Ρωσσίας; Ὅπως ἔγραψεν ἄλλοτε Γάλλος δημοσιογράφος εἰς τὴν παρισινὴν «Ἐξέλσιορ», αἱ περιστεραὶ τὰς ὁποίας διέτρεφε κάποτε ὁ Δῆμος Πετρουπόλεως ἀπέθανον πρὸ μακροῦ, ἀντικατασταθεῖσαι δι' ὀρνέων τοῦ βουνοῦ. Ἐπίσης τὰ ὡραῖα ἄνθη τοῦ Δημοτικοῦ Κήπου πρὸ καιροῦ κατεστράφησαν, ἀντ' αὐτῶν δὲ προβάλλει ἡ φυτεία τοῦ δάσους. Ἡ ἀγρία φύσις, ἐξηκολούθει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος, ἐπεκράτησεν ἤδη εἰς τὴν πολιτισμένην Πετρούπολιν. Καὶ ὁ πολιτισμὸς ὑπεχώρησε κατὰ αἰῶνας».

Μὲ λύσσαν δὲ ἐξόχως χαρακτηριστικήν, οἱ τόσον φιλάργυροι ἑβραῖοι δικτάτορες σπαταλοῦν ἑκατομμύρια χρυσῶν ρουβλίων εἰς τὸν κόσμον καὶ δὴ εἰς τὰ Βαλκάνια, διὰ νὰ ἐπεκτείνουν καὶ εἰς αὐτὰ τὴν βδελυρὰν κυριαρχίαν των. Κανεὶς λογικὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ Μόσχα δαπανᾷ τόσον ἀφειδῶς τόσον τεράστια ποσὰ ἀπὸ ἀνιδιοτελῆ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ ἐν γένει ἀπὸ εὐγενῆ αἰσθήματα ἀνθρωπισμοῦ. Ἐὰν εἶχε τοιαῦτα, θὰ ἐδαπάνα τὰ ἑκατομμύρια τῆς προπαγάνδας πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἑκατομμυρίων ἀνέργων τῆς Ρωσσίας. Ἐὰν εἶχε τοιαῦτα, δὲν θὰ προσεκάλει ἑβραίους ἐξ ὅλων τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν Ρωσσίαν διὰ νὰ τοῖς δίδῃ τὰς καλυτέρας θέσεις, καθ' ἣν στιγμὴν μάτην ζητοῦν ὑπηρεσίαν οἱ ἀποθνήσκοντες ἐκ πείνης Ρῶσσοι Χριστιανοί.

Εἶναι ὀδυνηρὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοί, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὸν μακρὸν ἀγῶνα καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἀνακτήσουν τὰ ἀπολεσθέντα κέρδη των, δὲν προσέχουν εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κίνδυνον. Τὸ θλιβερώτερον δὲ ὅλων εἶναι ὅτι οἱ διανοούμενοι ὅλων τῶν χωρῶν, οἱ ὁποῖοι κυρίως διευθύνουν τὰς τύχας των, δεικνύουν μίαν ἀδιαφορίαν ἐγκληματικήν. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὅλα τὰ κράτη, ὑπνωτισμένα ὑπὸ ἀγνώστου δυνάμεως, ἀδιαφοροῦν ἂν ὁ σύγχρονος πολιτισμός, ἔργον ἱδρώτων καὶ αἱμάτων μυριάδων αἰώνων, θὰ καταποντισθῇ αὔτανδρος εἰς τὴν νέαν παγκόσμιον σύρραξιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐρ-

γάζεται ὁ μπολσεβικισμός, ἂν τὸ πένθος καὶ τὸ αἷμα, ἡ δυστυχία καὶ τὰ ἐρείπια καλύψουν ὅλην τὴν γῆν.

Φρονῶ ὅτι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τοὺς



Ὁ Αἰθίοψ ΛΙΓΙΟΥΝΑ, ἀντιπρόσωπος ἐν Μόσχᾳ τῶν Μαύρων τῶν Γαλλ. Ἀποικιῶν, καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Τσάρων εἰς τὸ Κρεμλῖνον.

λαούς, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐγωϊστικὴν κερδομανίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἰδίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

ΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Νομίζω ὅτι ἐκ τῶν προλεχθέντων σαφῶς ἀπεδείχθη ὅτι ὁ μπολσεβικισμός, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον μιᾶς ἐπιστημονικῆς οὐτοπίας, οὐδὲν ἄλλο ἐπέτυχεν εἰμὴ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν Ἀρχὴν τῶν ἑβραίων, τὴν σκόπιμον ἐξόντωσιν τῶν Ρώσσων χριστιανῶν καὶ τὴν ἐθνικήν, οἰκογενειακήν, ἠθικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἀποσύνθεσιν αὐτῶν.

Κάθε Ἕλλην ἐργάτης, κάθε Ἕλλην πολίτης καὶ ἐν γένει κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος, πρέπει νὰ ἔχῃ διαρκῶς πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς κατωτέρω τραγικοὺς ἀριθμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἀναλύεται ἡ κατὰ τὴν πρώτην ὀκταετίαν δρᾶσις τῶν ρωσσοεβραίων τῆς Μόσχας.

Α΄. ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ὁ Δρ Νάνσεν, ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν διὰ τὰ προσφυγικὰ ζητήματα, ὁ Μέγας φιλάνθρωπος, ὅστις ἐπὶ μακρὸν παρέμεινεν εἰς τὴν σοβιετικὴν Ρωσσίαν διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς πεινῶντας πληθυσμούς της, ἀναβιβάζει τοὺς ὑποκύψαντας εἰς τὴν πεῖναν Ρώσσους εἰς 15 ἑκατομμύρια.

Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν πρέπει νὰ προσθέσωμεν τοὺς ἀθρόως σφαγέντας, τυφεκισθέντας, ἐξορισθέντας εἰς Σιβηρίαν καὶ ἀποθανόντας Ρώσσους χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ὑπερβαίνουν ἀσφαλῶς τὰ 5 ἑκατομμύρια.

Ἤτοι σύνολον ἀνθρωπίνων ἀπωλειῶν εἴκοσι ἑκατομμύρια!

Καὶ ὅμως, ὁ ἑβραῖος Τρότσκυ εἰς προκήρυξίν του ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14 Ἀπριλίου 1918 ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀθῶον καὶ εὔπιστον ρωσσικὸν λαὸν ὅτι ὁ μπολσεβικισμὸς θὰ μεταβάλῃ τὴν Ρωσσίαν εἰς παράδεισον. Ἰδοὺ τί ἔλεγεν ἐπὶ λέξει ὁ μέγας αὐτὸς ἑβραῖος δημαγωγὸς Μπρόνστεϊν.

«Ἄλλοτε ἐπίστευον εἰς τὴν ὕπαρξιν παραδείσου. Ἀλλ' ὁ παράδεισος αὐτὸς ἦτο ὄνειρον. Ἡμεῖς λέγομεν ὅτι αὐτὸν τὸν

παράδεισον θὰ τὸν δημιουργήσωμεν ἐδῶ κάτω, ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν, δι' ὅλους καὶ εἰς αἰῶνας αἰώνων».

Μήπως δὲν λέγουν τὰ ἴδια κυνικὰ ψεύδη εἰς τοὺς ἀθώους Ἕλληνας ἐργάτας καὶ χωρικοὺς - οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεφοίτησεν ὡς γνωστὸν τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκ Βουλγαρίας ἑβραίου Ἀβραὰμ Μπεναρόγια;

Β'. ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΥΛΙΚΑΙ

Εἶναι ἀνυπολόγιστοι αἱ ὑλικαὶ καταστροφαί, τὰς ὁποίας προὐκάλεσαν εἰς τὸν ρωσσικὸν λαὸν καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες. Ἐὰν ὑπολογίσῃ κανεὶς εἰς 9 δισεκατομμύρια χρυσῶν ρουβλίων τὴν μέσην ἀξίαν τῆς ρωσσικῆς παραγωγῆς, γεωργικῆς, βιομηχανικῆς κτλ. καὶ δεδομένου ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ μπολσεβικισμοῦ ἡ παραγωγὴ αὕτη ἠλαττώθη κατὰ μέσον ὅρον εἰς ⅓, αἱ ζημίαι τῆς Ρωσσίας ἐπὶ 30 ἔτη ἀνέρχονται εἰς 180 δισεκατομμύρια ρούβλια.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἰδιωτικὸς πλοῦτος τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ, ἀνερχόμενος τοὐλάχιστον εἰς 300 δισεκατομμύρια χρυσᾶ ρούβλια, ἔχει, ὡς θὰ ἴδωμεν ἀμέσως περαιτέρω, ἀφ' ἑνὸς ληστευθῆ ἀπὸ τοὺς ἑβραίους δικτάτορας καὶ ἀφ' ἑτέρου πυρποληθῆ, καταστραφῆ κτλ., τοὐλάχιστον κατὰ ⅔. Ἄρα, ζημίαι τοῦ ἰδιωτικοῦ πλούτου 200 δισεκατομμύρια χρυσᾶ ρούβλια.

Μόνον οἱ ζήσαντες ἐν Ρωσσίᾳ ἐπὶ μακρὸν καὶ οἱ γνωρίσαντες αὐτήν, δύνανται νὰ ἐκτιμήσουν ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ἀνώτερος τῆς πραγματικότητος. Πολλοὶ ἦσαν οἱ δισεκατομμυριοῦχοι Ρῶσσοι καὶ περισσότεροι οἱ ἑκατομμυριοῦχοι, διατηροῦντες ὄχι μόνον ἀκίνητον, ἀλλὰ καὶ κινητὸν πλοῦτον ἀμύθητον.

Ἀρκεῖ νὰ σημειώσω ὡς χαρακτηριστικὸν γεγονὸς ὅτι ὁ Μέγας Πέτρος δημοσίᾳ ἐπανελάμβανεν ὅτι ἐφθόνει τὸν πλοῦτον τοῦ Στρογγόνωφ, τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον ἐκληρονόμησαν, ἀλλὰ καὶ ἐπολλαπλασίασαν οἱ ἀπόγονοί του.

Διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὸν ρωσσικὸν ἰδιωτικὸν πλοῦτον, τονίζω ὅτι, ἐκτὸς τῶν περιφήμων καὶ πλουσιωτάτων πινακοθηκῶν τῶν Μουσείων τοῦ Κράτους, ὑπῆρχεν ἀπειρία ἰδιωτικῶν πινακοθηκῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐζήλευον πολλὰ Κράτη. Διότι, πλὴν τῶν μεγάλων Δουκῶν καὶ ὅλης τῆς μεγάλης τάξεως τῶν εὐγενῶν (Δβοράνι), πλεῖστοι ἦσαν οἱ πλούσιοι Ρῶσσοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὁλοκλήρους αἰθούσας μὲ τὰ μᾶλλον σπάνια ἔργα τέχνης ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ δὴ τῶν πλέον διακεκριμένων ζωγράφων τῆς ὑφηλίου. Οὕτως ὥστε ἐξεπλήσσετο ὁ ἐπισκεπτό-

μένος τὰ ἰδιωτικὰ αὐτὰ Μουσεῖα τῶν Εὐγενῶν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τῶν ἐμπόρων. Αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ βιβλιοθῆκαι ὄχι μόνον τῶν εὐγενῶν, ἀλλὰ ὅλων τῶν διανοουμένων κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ 1917 πεντηκονταετίαν, παρουσίαζον φαινόμενον ἐξαιρετικόν.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀκτωβρίου 1917, ἡ σπεῖρα τῶν μεγάλων συνωμοτῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἐλήστευσεν ὅλα τὰ Μουσεῖα, ὅλας τὰς πινακοθήκας, ὅλας τὰς βιβλιοθήκας, κρατικὰς καὶ ἰδιωτικάς· τοιουτοτρόπως τὸ σύνολον τῶν ἀμέσων ὑλικῶν ζημιῶν τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ ἀνέρχεται εἰς 250 περίπου δισεκατομμύρια χρυσῶν ρουβλίων, δηλαδὴ 600 περίπου δισεκατομμύρια χρυσῶν δραχμῶν.

Γ΄. ΗΘΙΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑΙ

Βεβαίως δὲν ἀναλύεται εἰς ἀριθμοὺς ἡ καταστροφὴ ὅλων τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ἐπέφερεν ἡ κομμουνιστικὴ δικτατορία.

Ἡ διάλυσις τῆς οἰκογενείας, ἔχουσα ὡς συνέπειαν τὴν ἐλάττωσιν τῶν γεννήσεων, ἡ ἐξίσωσις τῶν ἀνθρώπων, φιλέργων καὶ ὀκνηρῶν, συνεπιφέρουσα ἐπέκτασιν τῆς ὀκνηρίας, ἡ ὑπονόμευσις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, συνεπαγομένη τὴν ἀσωτείαν καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῆς φειδοῦς, θὰ ἠδύναντο καὶ αὐταὶ νὰ ὑπολογισθοῦν. Τὴν φροντίδα αὐτὴν ἀφίνω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου διότι ἐπείγομαι νὰ τονίσω κατὰ ποῖον τρόπον οἱ δῆθεν ἰδεολόγοι κήρυκες τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ δῆθεν ἀπόστολοι τῆς καταργήσεως τῆς ἰδιοκτησίας, εἶναι σήμερον ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τῆς γῆς.

Ἀπόδειξις: 1) Ὅταν τῷ 1921 ἐπῆλθε ρῆξις μεταξὺ Τρότσκυ καὶ Δερζίνσκυ, τοῦ αἱμοσταγοῦς ἀρχηγοῦ τῆς Τσέκα, ὁ τελευταῖος ἀντικατεστάθη, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν του ἐνηργήθη ἔρευνα ἀποκαλύψασα δεκάδα κιβωτίων πλήρων ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ κοσμήματα ἀμυθήτου ἀξίας. Ὁ Τρότσκυ ἔφερε τὸ ζήτημα εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐπιτροπὴν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ἡ ὁποία ἐκάλεσε τὸν Δερζίνσκυ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀντὶ ἀπολογίας, ὁ Δερζίνσκυ ἀνέγνωσεν ἐκθέσεις τῶν ὀργάνων τῆς Τσέκας ἀποκαλυπτούσας παρομοίας ληστείας καὶ διαφόρους ἐμπορικὰς πράξεις τοῦ Τρότσκυ καὶ τῶν ἄλλων κορυφαίων μπολσεβίκων. Ὁ ἔξυπνος πολωνοεβραῖος εἶχε φαίνεται φροντίσει νὰ παρακολουθῇ καὶ τοὺς ἐντίμους συναγωνιστάς του «ἰδεολόγους», διὰ νὰ τοὺς ἐκβιάσῃ ἐνδεχομένως. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Σιγὴ ἐκάλυψε τὰς ληστείας τοῦ Δερζίνσκυ.

Καὶ ὁ Δερζίνσκυ ἀπέβη οὕτω ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας!

2) Τῇ 28 Δεκεμβρίου 1924 ἐκυκλοφόρησε μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κέντρου Χαμοβνίτσεσκοβο ἔντυπον κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Ζηνόβιεφ ("Απφελμπάουμ) καὶ τοῦ Κάμενεφ (Ρόζενφελδ), τονίζον ὅτι οἱ δύο πανίσχυροι ἑβραῖοι «ἰδεολόγοι» κομμουνισταὶ διενήργουν εὐρύτατον ἐμπόριον, διετήρουν χαρτοπαικτικὰς λέσχας εἰς Μόσχαν καὶ Πετρούπολιν καὶ ὅτι ἰδίως αἱ σύζυγοί των, μάλιστα δὲ ἡ κυρία Λιλίνα Ζηνόβιεφ, διέπραττον μεγάλας ληστείας εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ πλούτου.

Προσετίθετο ὅτι μόνον ἐκ τῶν διαφόρων του ἐπιχειρήσεων, πλὴν τῶν ἐκτάκτων κερδῶν, ὁ ἀνιδιοτελὴς σύντροφος Κάμενεφ εἶχε μηνιαῖον εἰσόδημα 60 χιλιάδων χρυσῶν ρουβλίων, ἤτοι 20 περίπου ἑκατομμύρια προπολεμικῶν δραχμῶν!

3) Ὁ Τρότσκυ, μὴ ὑστερῶν τῶν συντρόφων του εἰς ἀνιδιοτελῆ κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν, ἥρπασεν ἀπεράντους γαίας εἰς τὴν Νότιον Ρωσσίαν παρὰ τὴν Κριμαίαν, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐκαλλιεργοῦντο ὑπὸ ἐρυθρῶν στρατιωτῶν. Οὕτω ὁ μέγας ἑβραῖος ἔγινεν ὁ μεγαλύτερος ἴσως γαιοκτήμων τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσσίας.

4) Ὁ Ράδεκ καὶ ὁ Λιτβίνωφ διεμοίρασαν μεταξύ των τὰ κεφάλαια τῆς Ρωσσο-Ἀσιατικῆς Τραπέζης.

5) Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐδημοσιεύθη τὸ 1924 ἐπιστολὴ τοῦ Ράδεκ πρὸς τὸν Λιτβίνωφ, λέγουσα, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Τὰ κτήματα τοῦ Τρότσκυ καλλιεργοῦνται θαυμάσια ἀπὸ τοὺς ἐρυθροὺς στρατιώτας. Διατί νὰ μὴ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς καλλιεργηταί; Τί μᾶς μένει εἰς τὴν τσέπην μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν μετοχῶν Ούρκουαρτ;»

Καὶ ὁ Ράδεκ 'ξακολουθεῖ:

«Ὁ Τρότσκυ διευθύνει τὸ τρὰστ τῆς Μόσχας. Διατί καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ κάμωμεν παρόμοιον συνδυασμὸν εἰς Πολτάβαν ἢ εἰς Χαρκώβ; Ὁ Φρόντζε (ἑβραῖος, διαδεχθεὶς τὸν Τρότσκυ ὡς ἐπίτροπος τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν) θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ἐργατικὰς χεῖρας».

6) Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀκόλαστος σπατάλη, ἡ ἀφάνταστος χλιδή, ἡ ἀπίστευτος πολυτέλεια τῶν μπολσεβίκων πρεσβευτῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἔχει τοσάκις τονισθῇ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν καὶ Ἀμερικανικὸν Τύπον, ὥστε κρίνω περιττὸν νὰ ἐπανέλθω. Εἶναι περιττὸν ἐπίσης νὰ τονισθῇ, ὅτι οἱ 447 ἑβραῖοι κομμισάριοι τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσσίας, περὶ ὧν ἀνέφερα ἤδη, ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἀρχηγούς των καὶ ὅτι δὲν κυβερνοῦν

τὴν Ρωσσίαν ἐξ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐργάτας καὶ χωρικοὺς αὐτῆς.

Φρονῶ ὅθεν ὅτι πάντα ταῦτα ἐνισχύουν ἀκλονήτως τὸν ἰσχυρισμόν μου ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἑβραϊκὴ ἔμπνευσις, ὑποστηριζομένη ὑπὸ ἑβραίων κεφαλαιούχων, διψώντων ἀναστατώσεις διὰ νὰ αὐξήσουν τὰ κεφάλαιά των.

Καὶ οὕτω ἡ Ρωσσία ἔφθασεν εἰς μίαν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει : ἀποσύνθεσις οἰκονομική, ἀποσύνθεσις ἠθική, τυραννία ἀφόρητος καὶ ἀφόρητος δυστυχία τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων διαρκῶς ὁμιλοῦν οἱ Ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας. Οὔτε ἐπιτρέπεται εἰς λογικὸν καὶ δίκαιον κριτὴν νὰ κρίνῃ ἐπιεικῶς τὸ πείραμα τῶν ἐρυθρῶν τυράννων, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶχον μὲν οὗτοι τὴν καλὴν θέλησιν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦτο προὐκάλεσαν τὰς θυσίας ταύτας, ἀλλ' ἀπέτυχον. Ἡ ληστρικὴ ἰδιοτέλεια τῶν Ἑβραίων δικτατόρων ἀποδεικνύει πασιφανῶς ὅτι δὲν εἶχον οὔτε ἔχουν τὴν ἐλαχίστην διάθεσιν νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας. Ἁπλῶς ἐκτελοῦντες διαταγὰς τῆς «ἀοράτου ἑβραϊκῆς δικτατορίας τοῦ κεφαλαίου» περὶ ἧς ὡμίλησα, ἠθέλησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ διαλύσουν καὶ νὰ ληστεύσουν ἕνα μέγαν χριστιανικὸν λαόν. Ἄλλως τε οἱ ζήσαντες ἐν Ρωσσίᾳ καὶ μελετήσαντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ δραματικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων 50 ἐτῶν, γνωρίζουν ὅτι καὶ ἡ ἧττα τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον εἶναι κυρίως ἔργον ἑβραίων κεφαλαιούχων καὶ μάλιστα τοῦ περιφήμου δισεκατομμυριούχου βαρώνου Γκίνσβουργ, ὅστις εἶχεν ὀργανώσει θαυμασίαν κατασκοπείαν ὑπὲρ τῶν Ἰαπώνων, διακριθέντων ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θαυμασίαν των ὀργάνωσιν.

Ἰδίᾳ ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῶν Σοβιέτ, φιλογερμανικὴ καὶ φιλοβουλγαρική, παρὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Ἐθνοτήτων, λυσσωδῶς δὲ μισελληνική, ἐνισχύει ὅλα τὰ λοιπὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα πείθουν ἀκραδάντως ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐφεύρεσις ἑβραϊκὴ καὶ ἐνισχύεται ὑπὸ τῶν ἑβραίων κεφαλαιούχων διὰ νὰ προκαλῇ ἀναστατώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων οὗτοι θὰ ἀποκομίζουν ἑκάστοτε κέρδη τεράστια. Αἱ ἠλιθιότητες, αἱ ἀνηθικότητες, αἱ ἀδικίαι τὰς ὁποίας διαπράττει ἡ περίφημος εὐρωπαϊκὴ διπλωματία, ἀποτελοῦν αἴνιγμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξήγησις εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλαι αἱ Κυβερνήσεις τῆς γῆς ἐνεργοῦν ὀλιγώτερον καθ' ὑπόδειξιν τῶν συμφερόντων τῶν λαῶν αὐτῶν καὶ περισσότερον κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἀοράτων ἑβραίων κεφαλαιούχων.

Δυστυχεῖς δὲ οἱ λαοί, τῶν ὁποίων οἱ διανοούμενοι εἴτε ἐξ ἀμαθείας εἴτε ἐξ ἰδιοτελείας, προσδένονται εἰς τὸ ἅρμα ὀλεθρίων οὐτοπιῶν, ὅπως ὁ κομμουνισμὸς καὶ παρασύρονται ἀλυσόδετοι παρ' αὐτῶν εἰς τὸν φρενήρη δρόμον των.

Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας, εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἐν γένει εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ εὐχηθῇ τίποτε καλύτερον εἰμὴ νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὰ πραγματικὰ αἴτια τῆς φρικτῆς τραγῳδίας τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ, τῆς ὁποίας δὲν ἐγνώρισεν ἀνατριχιαστικωτέραν ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Κατόπιν δὲ τῆς μελέτης ταύτης νὰ ἀντιτάξουν τὴν ἰσχυράν, τὴν ρωμαλέαν, τὴν νικηφόρον ἀντίδρασιν, τὴν ὁποίαν ὑγιεῖς ὀργανισμοὶ ἀντιτάσσουν εἰς τὰ μικρόβια. Διότι ἄνευ τῆς ἀντιδράσεως ταύτης οἱ λαοὶ θὰ ἀποδείξουν ὅτι στεροῦνται ζωτικότητος καὶ ἀντιλήψεως, ὅτι εἶναι ποίμνια, ὅτι ἔχουν τόσον διαφθαρῇ, τόσον ἀποσυντεθῇ, ὥστε δικαίως νὰ ζητῇ τὸ ἑβραϊκὸν κεφάλαιον νὰ τοὺς ὑποτάξῃ εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς κοσμοκρατορίας του.

Ἡ μεγάλη Ρωσσὶς διανοουμένη Αἰκατερίνη Μπρεσκόβσκαγια, εἶναι γνωστὴ διὰ τοὺς μακροὺς ἀγῶνάς της κατὰ τῆς τσαρικῆς ἀπολυταρχίας καὶ ὑπὲρ τῶν ἀληθῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ. Πεντήκοντα ὁλόκληρα ἔτη τῆς ζωῆς της διῆλθε διὰ τοῦτο εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὴν Σιβηρίαν, εἰς τὴν ἐξορίαν.

Περιβεβλημένη μὲ τὸν φωτοστέφανον τοῦ ἥρωος καὶ τοῦ μάρτυρος ἡ ὑπερογδοηκοντοῦτις τότε Ρωσσίς, ἥτις ἔζη μέχρι πρό τινων ἐτῶν εἰς τὴν Πράγαν, ἐδικαιοῦτο περισσότερον παντὸς ἄλλου νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς πραγματικῆς σημασίας τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Ἰδοὺ δὲ τί ἔλεγεν ἐπὶ λέξει τῇ 23 Ἰανουαρίου 1925 εἰς τὸν ἐν Πράγᾳ ἀνταποκριτὴν τῆς παρισινῆς «Ματέν».

— Ὅσοι ἐκ τῶν σοσιαλιστῶν ἢ τῶν δημοκρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀποδίδουν ἀκόμη εἰς τοὺς κομμουνιστὰς πολλοστημόριον ἰδεώδους, ὅσοι τοὺς ἐκλαμβάνουν ἀκόμη ὡς ἀποστόλους τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως διὰ τὴν δημιουργίαν καλυτέρου βίου ὑπὲρ τοῦ προλεταριάτου ὅλης τῆς γῆς, ἐξακολουθοῦν νὰ διαπράττουν βαρύτατον σφάλμα.

Ἡ ζωὴ τῶν Ρώσσων ἐργατῶν καὶ χωρικῶν εἶναι ἕνα μαρτύριον. Οὐδέποτε οἱ Ρῶσσοι ὑπέστησαν ὅ,τι ὑποφέρουν σήμερον οὔτε εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν πλέον αἱμοβόρων τσάρων, οὔτε ἐπὶ τῆς πλέον βδελυρᾶς κυβερνήσεως.

Οἱ καμμισάριοι τοῦ λαοῦ δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα πόθον : νὰ μείνουν εἰς τὴν Ἀρχὴν καὶ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν προσωπικῶς αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον.

Ἐνθυμηθῆτε τὴν πεῖναν τοῦ 1921. Κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκεί-

νην ἐποχὴν εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῶν ἐπιτρόπων τοῦ λαοῦ, μὴ δυναμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς δυσχερείας, θὰ παρῃτεῖτο. Εἷς ὅμως ἐκ τῶν ἐπιτρόπων τούτων, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου, ἀπήντησεν ὅτι «θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐφόσον θὰ παρέμενεν ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν εἷς μόνον Ρῶσσος, εἷς μόνον μπολσεβῖκος».

Καὶ ἡ γηραιὰ «μάμμη» τῆς Ρωσσικῆς Ἐπαναστάσεως ἐξηκολούθησε :

— Οἱ μπολσεβῖκοι ζητοῦν διαρκῶς δάνειον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀλλὰ δὲν τὸ προορίζουν διὰ τὴν Ρωσσίαν. Τὸ θέλουν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν προπαγάνδαν των. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου 1924 ἔγραψα εἰς τοὺς κ. κ. Ἐρριὼ καὶ Μὰκ Δόναλδ, τότε πρωθυπουργοὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ τοὺς ἱκετεύσω νὰ σκεφθοῦν καλὰ πρὶν δανείσουν ἔστω καὶ ἕνα ὀβολὸν εἰς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν.

Τί θὰ συνέβαινεν ἂν δὲν ἐχορηγεῖτο δάνειον εἰς αὐτήν ; Ὁ πόλεμος. Οἱ μπολσεβῖκοι τὸ λέγουν καθαρά : «Ἐὰν δὲν μᾶς δώσετε χρήματα, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπιτεθῶμεν κατὰ τῆς Πολωνίας ἢ τῆς Ρουμανίας καὶ θὰ προκαλέσωμεν τὸν πόλεμον εἰς ὅλην τὴν γῆν».

Μεταξὺ τῶν δύο καταστροφῶν, τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ μπολσεβικισμοῦ, πρέπει νὰ προτιμηθῇ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον θὰ βλάψῃ ὀλιγώτερον τὸν πολιτισμὸν καὶ τοῦτο εἶναι ὁ πόλεμος.

Ὅλα τὰ τεχνάσματα τῶν μπολσεβίκων, αἱ ἐνέργειαί των ἐν Ἀσίᾳ, ἡ συνθήκη τὴν ὁποίαν συνῆψαν μὲ τοὺς Ἰάπωνας, ὅλα ταῦτα ἀποτελοῦν μέρος τεραστίου ἐκβιασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξασκοῦν κατὰ τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ παραμείνουν εἰς τὴν Ἀρχήν.

Σήμερον ὁ Τρότσκυ καὶ ὁ Ζηνόβιεφ διεκδικοῦν τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Ρωσσίας. Ὁ Τρότσκυ ἔχει ἰδιοσυγκρασίαν δικτάτορος. Εἶναι εἷς μεγαλομανής, νομίζων ὅτι προορίζεται νὰ βασιλεύσῃ ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ζηνόβιεφ εἶναι ἄνθρωπος τῶν διασκεδάσεων, θαυμαστὴς τῶν καλῶν οἴνων καὶ τῆς σαμπάνιας. Ἐγνώρισεν εἰς τὸν βίον του ὅλα τὰ εἴδη τῶν στερήσεων, καὶ τώρα παρεδόθη παραφρόνως εἰς τὴν διασκέδασιν. Αἱ χορεύτριαι τοῦ παλαιοῦ αὐτοκρατορικοῦ μπαλέττου, αἱ ὡραῖαι γυναῖκες τῆς Πετρουπόλεως, κολακεύονται σήμερον διότι εἶναι φίλαι τοῦ Ζηνόβιεφ. Καὶ εἶναι οὗτος πολὺ γενναιόφρων. Ἡ Δημοκρατία δὲν ἔχει τίποτε ἀρκετὰ ἀκριβὸν διὰ τὰς φίλας του. Τὰ κολλιὲ τῶν μαργαριταριῶν, τὰ κοσμήματα τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν πλουσίων τοῦ τέως καθεστῶτος, εὑρί-

σκονται σήμερον κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι συνεδέθησαν ἢ συνδέονται μὲ τὸν διάσημον δικτάτορα τῆς Μόσχας...».

Καὶ ἡ γηραιὰ σημαιοφόρος τῶν ρωσσικῶν ἐλευθεριῶν ἐπέρανεν ὡς ἑξῆς :

— Εἶμαι 82 ἐτῶν. Ἐπερίμενα 58 ἔτη τῆς ζωῆς μου διὰ νὰ φύγῃ ὁ τσάρος καὶ ἐπερίμενα τὸν ἥμισυν αἰῶνα εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὴν Σιβηρίαν, εἰς τὴν ἐξορίαν. Ἤδη περιμένω ἀπὸ ἓξ ἐτῶν τὴν πτῶσιν τοῦ μπολσεβικισμοῦ, τῆς μεγάλης αὐτῆς μάστιγος τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

«Ἔξω ἐχιόνιζε, συμπληρώνει ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ματέν». Μεγάλαι νιφάδες περιεπλανῶντο εἰς τὸν ἀέρα ὡς μικρὰ τεμάχια χάρτου ἑνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖον εἶχε σχίσει κανείς. Καὶ πράγματι, ἡ μάμμη τῆς ρωσσικῆς ἐπαναστάσεως, εἶχε κουρελιάσει τὴν ψευδῆ ἱστορίαν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ».

Ἰδοὺ καὶ μία δραματικὴ ἀφήγησις τῶν μπολσεβικικῶν θηριωδιῶν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πολωνοῦ συγγραφέως Ὀσσενδόφσκυ, ἑνὸς ἄλλου ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς πραγματικῆς φιλελευθέρας κινήσεως τῆς Ρωσσίας πρὸ τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Ὁ Φερδινάνδος Ὀσσενδόφσκυ, εἷς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων σοφῶν καὶ συγγραφέων τῆς συγχρόνου Πολωνίας, Ρῶσσος πολίτης πρὸ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας, μετέσχεν ἐνεργῶς ὅλων τῶν φιλελευθέρων κινημάτων, τὰ ὁποῖα ὠργανώθησαν ἐν Ρωσσίᾳ κατὰ τῆς τσαρικῆς ἀπολυταρχίας πρὸ τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἰδίᾳ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1905, διετέλεσε πρωθυπουργὸς τῆς ρωσσικῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία ἥδρευεν εἰς Χαρμπίν. Συλληφθεὶς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1906 ὑπὸ ὀργάνων τοῦ Τσάρου, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἡ ποινή του ὅμως δὲν ἐξετελέσθη, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ κόμητος Βίττε. Φυλακισθεὶς εἰς Χαρμπίν, Χαμπαρόβσκ, Νικολάεβσκ καὶ Βλαδιβοστόκ, ὡδηγήθη τέλος εἰς τὸ φρούριον Πέτρου καὶ Παύλου ἐν Πετρουπόλει.

Οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας δὲν ἐφείσθησαν οὔτε τοῦ Ὀσσενδόφσκυ, ἀληθοῦς πρωτεργάτου τῆς φιλελευθέρας κινήσεως. Καταδιωκόμενος ὁ Πολωνὸς συγγραφεύς, κατώρθωσε διὰ τῆς Σιβηρίας, Μογγολίας καὶ Μαντζουρίας, νὰ διασωθῇ.

Ἰδοὺ πῶς περιέγραψεν οὗτος, πρὸ ἐτῶν, τὰς ἐντυπώσεις του περὶ μπολσεβικισμοῦ :

«Οἱ ἄνθρωποι ἐν Ρωσσίᾳ ζοῦν διὰ μίαν μόνον ἡμέραν, διότι, ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν των, ἀγνοοῦν ἂν θὰ ἐπιστρέψουν ἢ ἂν δὲν θὰ συλληφθοῦν καθ' ὁδὸν διὰ νὰ ριφθοῦν εἰς

τὰ δεσμωτήρια τῶν μπολσεβίκων, πλέον αἱμοβόρων, πλέον τρομερῶν τῶν ὀργάνων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Μίαν πρωΐαν μεταβὰς εἰς ἐπίσκεψιν ἑνὸς φίλου, ἐπληροφορήθην αἰφνιδίως ὅτι εἴκοσι ἐρυθροὶ στρατιῶται εἶχον κυκλώσει τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ συλλάβουν. Δὲν ἐπέστρεψα πλέον εἰς αὐτήν. Ἐδανείσθην ἀπὸ τὸν φίλον μου μίαν ἐνδυμασίαν κυνηγίου καὶ ὀλίγα χρήματα καὶ ἔφυγα ἀμέσως, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑνὸς χωρικοῦ, ὅστις μὲ ὡδήγησεν εἰς πυκνὸν δάσος ἔξω τῆς πόλεως. Εἶδον ἐκεῖ τὰ πτώματα εἴκοσι ὀκτὼ ἀξιωματικῶν ἀπηγχονισμένων εἰς τὰ δένδρα. Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμά των, ἦσαν ἠκρωτηριασμένα.

Καθ' ὁδὸν ἀπεφεύγαμεν νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα συνηντῶμεν. Ὅταν δὲ ἐξ ἀνάγκης, εἰσερχόμεθα εἰς αὐτὰ διὰ προμηθείας, οἱ χωρικοὶ μᾶς ὑπεδέχοντο ἐνθουσιωδῶς. Ὅλοι ἐμίσουν τοὺς μπολσεβίκους, οἱ ὁποῖοι μετέβαλον εἰς σωρὸν ἐρειπίων πλεῖστα χωρία.

Διερχόμενοι μίαν ἡμέραν ἕνα παραπόταμον τοῦ Ἰενισέη ἐν Σιβηρίᾳ, εἴδομεν στενὴν καὶ ἑλώδη διάβασιν, τῆς ὁποίας ἡ εἴσοδος ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ πτωμάτων ἀνθρώπων καὶ ἵππων. Ὀλιγον ἀπωτέρω, εὕρομεν ἓν ἕλκυθρον τεμαχισμένον, κιβώτια διερρηγμένα καὶ ἔγγραφα σκορπισμένα. Πλησίον αὐτῶν, ἐνδύματα σχισμένα καὶ πτώματα. Ποῖοι ἦσαν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ; Ποία τραγῳδία εἶχε διαδραματισθῆ ; Προσεπαθήσαμεν νὰ διαλευκάνωμεν τὸ μυστήριον, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα εὕρομεν. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπισήμων ἐγγράφων, ἀπευθυνομένων εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Τοπελάγεφφ. Εἶναι πιθανὸν ὅτι τμῆμα τοῦ ἐπιτελείου διῆλθε διὰ τῶν δασῶν τούτων κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Κολτσάκ, προσπαθοῦν νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐχθρόν, ὅστις προσήγγιζεν ἐκ διαφόρων σημείων. Συνελήφθησαν ὅμως ὅλοι ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων καὶ ἐσφάγησαν.

Ὀλίγον περαιτέρω ἀντικρύσαμεν πτῶμα δυστυχοῦς γυναικός, ὑπὸ συνθήκας σαφῶς μαρτυρούσας τί εἶχε προηγηθῆ προτοῦ ἐλευθερώτρια σφαῖρα τερματίσῃ τὴν ζωήν της. Τὸ σῶμα ἦτο ἐξηπλωμένον παραπλεύρως καλύβης ἐκ φυλλωμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐσκορπισμέναι κεναὶ φιάλαι καὶ κυτία κονσερβῶν, μάρτυρες τῶν ὀργίων, τὰ ὁποῖα προηγήθησαν τοῦ ἐγκλήματος.

Τὰ πλεῖστα τῶν χωρίων τῆς Σιβηρίας ἐξ ὧν διήλθομεν, κυβερνῶνται ὑπὸ τῶν ἀχθοφόρων τῆς χθές, ἀγνοούντων γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν. Ἰδοὺ διατὶ οἱ ἐκεῖ μπολσεβῖκοι, ἐξετάζοντες τὰ δῆθεν ἔγγραφα τῆς ταυτότητός μας, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐδει-

κνύομεν, οὐδὲν ἠννόουν ἐξ αὐτῶν. Κατὰ τοῦτο ηὐλογήσαμεν τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, τὸ ὁποῖον τοὺς μὲν σοφοὺς καταδικάζει νὰ σαρώνουν τοὺς δρόμους, ἀναβιβάζει δὲ τοὺς ἀνικάνους καὶ τοὺς ἀμαθεῖς εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα.



ΑΒΑΝΕΣΩΦ

Ἑβραῖος καὶ αὐτός, Γραμματεὺς τοῦ Πολιτικοῦ Τμήματος.

Ἐξ ἄλλου ἐφροντίζαμεν νὰ ἀναπτύσσωμεν εἰς τὰ τοπικὰ Σοβιὲτ σχέδια ἀναδιοργανώσεως τῆς περιφερείας των, προκαλοῦντες οὕτω τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν... σοφίαν μας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ τὰς...φιλικὰς ὑποδείξεις μας.

Φοβούμενοι ὅμως μήπως ἀναγνωρισθῶμεν, κατηυθύνθημεν πρὸς τὴν Μογγολίαν διὰ νὰ παύσωμεν εὑρισκόμενοι ἐπὶ ρωσσικοῦ ἐδάφους.»

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ὀσσενδόφσκυ περὶ μπολσεβικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἐφελκύσει τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλελευθέρων διανοουμένων ὅλης τῆς γῆς. Συμφωνεῖ ἄλλως τε πλήρως πρὸς τὰς ἐπισήμους πληροφορίας ὅλων τῶν ξένων κυβερνήσεων. Ἰδοὺ τί ἔγραφε περὶ τῶν ἑβραίων δικτατόρων τῆς Μόσχας πρὸ τῆς παραιτήσεώς του ὁ ἄλλοτε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς Χιοὺζ πρὸς τὸν ἀποθανόντα μέγαν ἑβραῖον Σαμουὴλ Γκόμπερς, πρόεδρον τῆς Ἀμερικανικῆς Συνομοσπονδίας ἐργατῶν, ὅστις τὸν ἐπίεζε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν:

«Ἡ κατάληψις τῆς Ἀρχῆς ἐν Ρωσσίᾳ ὑπὸ μιᾶς μειοψηφίας ὑπῆρξε διὰ τὸν ρωσσικὸν λαὸν μία μεγάλη ἀπογοήτευσις, διαρκῶς ὀγκουμένη. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας συζητήσεως καὶ αἱ πλεῖσται τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν κατηργήθησαν. Πᾶσα διεκδίκησις τῶν ἐλευθεριῶν τούτων χαρακτηρίζεται ὡς ἀντεπανάστασις καὶ τιμωρεῖται διὰ θανάτου. Πᾶν εἶδος ἀντιπολιτεύσεως κατεπνίγη σκληρότατα. Σκοπίμως κατεστράφη ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς χώρας. Ὅταν οἱ ἐργάται ἀντιτάσσουν παθητικὴν ἀντίστασιν, ἐπιστρατεύονται. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ἡ Ρωσσία ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ μεσαίωνος. Πολιτικῶς κατέληξεν εἰς τὸν δεσποτισμόν. Οἰκονομικῶς εἰς τὴν καταστροφήν. Ἐξεδόθη νέον Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν περιλαμβάνει καμμίαν διάταξιν περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ διευθύνοντες τὴν Ρωσσίαν ἀκόμη δὲν ἐγκατέλειψαν τὸ ἀρχικόν των σχέδιον νὰ καταστρέψουν τὰ Κράτη ὅλου τοῦ Κόσμου. Πρό τινος ὁ Τρότσκυ, προσφωνῶν τὴν ρωσσικὴν κομμουνιστικὴν νεολαίαν, ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπανάστασις ὀγκοῦται ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καὶ ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἀγὼν μακρός, λυσσώδης, σκληρὸς καὶ αἱματηρός. Ἐφόσον λοιπὸν οἱ ἰθύνοντες τῆς Μόσχας θὰ διατηροῦν τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς καταστροφῆς εἰς τὸ ἐσωτερικόν, δὲν θὰ δυνηθῇ ἡ Κυβέρνησίς μας νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς Μόσχας, ἔστω καὶ ἂν τῇ προβληθοῦν λόγοι οἰκονομικοί.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἓν κεφάλαιον, αὐτούσιον ὡς ἐδημοσιεύθη πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, εἰς τὸ βιβλίον μου: «Τί ἐστι Μπολσεβικισμὸς» (Ἀθῆναι, 1925) καὶ τὸ ὁποῖον δικαιοῦμαι νὰ τὸ χαρακτηρίσω ὡς προφητικόν. Ἔγραφον λοιπόν, τότε:

Ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας, πολλοὶ εἶναι οἱ νομίζοντες ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος δὲν εἶναι σοβαρὸς καὶ εἶναι ὑπερβολικοὶ οἱ ὁμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ.

Αἱ κατωτέρω πληροφορίαι θὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος εἶναι σοβαρώτατος καὶ ὅτι οἱ βεβαιοῦντες τὸ ἀντίθετον ἢ εἶναι ἐγκληματικῶς ἐπιπόλαιοι ἢ εἶναι κεκρυμμένοι πράκτορες τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐπιδιώκοντες νὰ ἀποκοιμίζουν τὰ Κράτη καὶ τοὺς λαούς.

Ὁ κίνδυνος εἶναι σοβαρώτερος παρ' ὅσον φαίνεται, διὰ τοὺς ἑξῆς τέσσαρας κυρίους λόγους:

α) Διότι εἶναι ἀπιστεύτως τελεία ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ πειθαρχία τῶν κατὰ τόπους κομμουνιστικῶν κομμάτων, συντεταγμένων στρατιωτικῶς, ἂν καὶ ὁ κομμουνισμὸς λέγει ὅτι μισεῖ τοὺς στρατούς.

β) Διότι μόνη ἡ σοβιετικὴ Ρωσσία διαθέτει διακόσια ἑκατομμύρια χρυσῶν ρουβλίων (δηλαδὴ 7 περίπου δισεκατομμύρια δραχμῶν) διὰ τὴν προπαγάνδαν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, πλὴν ἄλλων ἀδήλων πόρων προερχομένων εἴτε ἐκ κεφαλαιοκρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέρον εἰς τὰς ἀναστατώσεις, εἴτε ἐκ τῶν ἐράνων (μὸπρ) τοὺς ὁποίους κατ' ἐπίφασιν ἐνεργοῦν μεταξύ των οἱ κομμουνισταὶ ὅλων τῶν χωρῶν.

γ) Διότι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ὅλων τῶν Κρατῶν, παχύτατα ἀμειβόμενοι ὑπὸ τῆς Μόσχας, ἐμφανίζονται οὐχὶ ὡς ἰδεολόγοι κήρυκες μιᾶς ἐπιστημονικῆς θεωρίας, ἀλλὰ ὡς ἀπατεῶνες δημαγωγοί, οἱ ὁποῖοι, ἀφ' ἑνὸς ἀποκρύπτουν τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῆς κοινοκτημοσύνης καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλι-

σμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ θωπεύουν τὰ κτηνωδέστερα ἔνστικτα τοῦ πλήθους. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς, εἰς ὅλας τὰς ἠπείρους, ὑπάρχουν ἐργάται καὶ χωρικοὶ ἀθῶοι, ἀλλ' ἀμαθεῖς, κολακευόμενοι ἀπὸ τόσον ἑλκυστικὰς ὑποσχέσεις, εἶναι φυσικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ φυτρώνουν, ὅπως οἱ δηλητηριώδεις μύκητες, εἰς ὅλα τὰ Κράτη τοῦ Κόσμου, κομμουνιστικὰ κόμματα.

δ) Διότι πανταχοῦ οἱ κομμουνισταὶ ἐξευρίσκουν τρόπους νὰ ἐξοπλίζωνται συστηματικῶς, ἐνῷ ταὐτοχρόνως διὰ τῶν πλέον ὑπούλων μεθόδων ἐπιδιώκουν τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν ἀστῶν. Οἱ ἴδιοι εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι περὶ τῆς τελικῆς ἐπικρατήσεώς των διότι, ὅπως λέγουν, εὑρίσκονται ἀντιμέτωποι δύο κόσμοι, δηλαδὴ τὸ πλῆθος καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ ὀλίγοι, δηλαδὴ οἱ ἔμποροι καὶ βιομήχανοι, «οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῶν πολλῶν», κατὰ τὴν φράσιν των. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν, πλὴν τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, τὴν ὀργάνωσιν, τὴν πειθαρχίαν καὶ τὸ ἠθικόν, δηλαδὴ τὴν ἀνυπόμονον μανίαν νὰ ἁρπάσουν τὰς περιουσίας τῶν πλουσίων. Ἐνῷ οἱ ὀλίγοι, χορτασμένοι ἐκ τῆς μακρᾶς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πολλῶν, οὔτε ὀργανοῦνται οὔτε πειθαρχοῦν οὔτε διαθέτουν ὀβολὸν δι' ἀντικομμουνιστικὴν ὀργάνωσιν οὔτε ἔχουν τὸ πολεμοχαρὲς ἠθικὸν τοῦ πεινῶντος πλήθους.

Ἰδοὺ μία πιστὴ εἰκὼν τῆς τεραστίας ὀργανώσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς ὅλας τὰς ἠπείρους:

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Τρίτης Διεθνοῦς, ἑδρεύουσα εἰς Μόσχαν, διαιρεῖται εἰς δύο τμήματα.

α) «Τμῆμα διεθνῶν σχέσεων», εἰς τὸ ὁποῖον ὑποτάσσονται ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα ὅλων τῶν χωρῶν. Ὑπάρχουν δὲ τοιαῦτα ὄχι μόνον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Β. Ἀμερικήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὴν Ν. Ἀμερικὴν καὶ ἐν γένει πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἐργάται.

β) «Τμῆμα ταραχῶν, προπαγάνδας καὶ δράσεως». Τὸ τμῆμα τοῦτο, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ὑποδιαιρεῖται εἰς τρεῖς Γραμματείας:

1) Ἀνατολικὴ Γραμματεία προπαγάνδας.
2) Δυτικὴ Γραμματεία προπαγάνδας.
3) Γραμματεία εἰδικῶν ὁμάδων.

Τὸ τμῆμα τοῦτο εὑρίσκεται εἰς ἄμεσον συνεργασίαν μὲ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ τρομοκρατικὴν ὀργάνωσιν Γκὲ - πέ - οῦ (πρώην Τσέκα), ἡ ὁποία συχνὰ ἀποστέλλει ὄργανά της εἰς ξένας χώρας πρὸς διενέργειαν προπαγάνδας ἢ ἐκτέλεσιν δολοφονιῶν ἢ ὀργάνωσιν ταραχῶν.

Καὶ οἱ μὲν εἰδικοὶ περὶ τὰ στρατιωτικὰ πράγματα ἀντι-

λαμβάνονται ὅτι μικραὶ ὁμάδες συντεταγμέναι, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιβάλουν τὰς θελήσεις των εἰς πολὺ μεγαλυτέρας μάζας μὴ ὠργανωμένας, ἀναρχουμένας καὶ μάλιστα σπαρασσομένας ἀπὸ ἐμφυλίους διενέξεις ἐπιτηδείως ὑποθαλπομένας ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν. Ἡ ἀναμφισβήτητος αὐτὴ ἀλήθεια ἑρμηνεύει τὸ ἄλλως ἀνεξήγητον φαινόμενον καθ' ὃ ἑξακόσιαι χιλιάδες ρωσσο-ἑβραίων μπολσεβίκων, θαυμασίως ὠργανωμένων, τρομοκρατοῦν τὸν ρωσσικὸν λαὸν ἐξ ἑκατὸν εἴκοσιν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ ὅσοι ἐξ ἐπιπολαιότητος βεβαιοῦν ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος εἶναι ἀνύπαρκτος.

Σημειωτέον ὅτι οἱ ἑβραῖοι δικτάτορες τῆς Μόσχας, ἀνυπέρβλητοι εἰς εὐφυᾶ σχέδια, δὲν ἐπιδιώκουν μόνον τὴν δηλητηρίασιν τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν. Διὰ νὰ ἀποσυνθέσουν τὰς κοινωνίας, διὰ νὰ παραλύσουν πᾶσαν ἀντίδρασιν, ἐπεζήτησαν τὴν προσέλκυσιν τῶν γυναικῶν, τῶν νέων, τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν φιλανθρώπων, οὕτως ὥστε ἔχομεν σήμερον ἓξ ἐν ὅλῳ διεθνεῖς ὀργανώσεις πανισχύρους: 1) Διεθνὴς ἐργατικὴ ἢ ἐπαγγελματική. 2) Διεθνὴς χωρική. 3) Διεθνὴς γυναικῶν. 4) Διεθνὴς νεολαιῶν. 5) Διεθνὴς βοηθείας. 6) Διεθνὴς ἀθλητική.

Ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωποῦν σήμερον αἱ Διεθνεῖς αὗται εἰς τὸν κόσμον, εἶναι κατ' ἐλάχιστον ὅριον 10 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Δέκα ὁλόκληρα ἑκατομμύρια πρακτόρων, διαθετόντων κατ' ἔτος δισεκατομμύρια δραχμῶν, ἐργαζομένων λυσσωδῶς ἐπὶ τῇ βάσει σατανικῶς εὐφυοῦς προγράμματος, κινουμένων συμφώνως πρὸς τὸ τελειότερον ἐπιτελικὸν σχέδιον, μὲ πειθαρχίαν καὶ ὀργάνωσιν, μετερχομένων τὰ πλέον ἀθέμιτα ἐγκληματικὰ μέσα, δολοφονίας, δωροδοκίας, σωματεμπορίαν γυναικῶν κ.τ.λ. Ἰδοὺ ἡ δύναμις τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, τὴν ὁποίαν εὑρίσκουν περιφρονητέαν ἐπιπόλαιοι διανοούμενοι ἢ ἀνάξιοι πολιτικοὶ ἡγέται διαφόρων χωρῶν.

Ἡ θλιβερὰ αὕτη κατάστασις ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἑβραῖον πρόεδρον τῆς τρίτης Διεθνοῦς Ζηνόβιεφ (Ρόζενπφελδ) νὰ διαπιστώσῃ μὲ ὑπερήφανον χαρὰν κατὰ τὸ πέμπτον Παγκόσμιον Κομμουνιστικὸν Συνέδριον (Ἰούλιος 1924, Μόσχα) ὅτι τὸ ἓν ἕκτον τῆς ὑδρογείου ἔχει κατακτηθῇ ἤδη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ παγκόσμιος ἐπανάστασις δὲν εἶναι μακράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

Ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἑβραϊκὴ ἔμπνευσις καὶ ἐκτέλεσις, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ πρωτεύοντος ρόλου, τὸν ὁποῖον ὡρισμένοι Ἰσραηλῖται παίζουν καὶ εἰς τὸν ἑλληνικὸν κομμουνισμὸν καὶ ὁ ὁποῖος πολλάκις ἀπεγυμνώθη παρὰ τὰς λαμβανομένας ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐξαιρετικὰς προφυλάξεις.

Ἰδοὺ μερικαὶ ἀποδείξεις:

1) Δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅτι ὁ εὐφυέστατος Ἰσραηλίτης Ἀβραὰμ Μπεναρόγιας, δαιμόνιος εἰς ἀντίληψιν καὶ δραστηριότητα, εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ. Οὗτος, γεννηθεὶς ἐν Βουλγαρίᾳ, μετῴκησεν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου συνεστήθη ὁ πρῶτος πυρὴν τοῦ μπολσεβικισμοῦ, μεταφυτευθεὶς βραδύτερον εἰς Ἀθήνας.

Ἡ βουλγαρικὴ καταγωγή του ἴσως δὲν εἶναι ξένη πρὸς ὅλας τὰς ἀνθελληνικὰς ραδιουργίας του εἰς τὸ μακεδονικὸν ζήτημα.

Οἱ Ἕλληνες ἐργάται, ὅλοι οἱ τίμιοι καὶ ἀθῶοι Ἕλληνες ἐργάται, πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ὁ κύριος ἱδρυτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ, εἶναι Ἰσραηλίτης ἐκ Βουλγαρίας.

2) Ὁ ἀντιστράτηγος Ὀθωναῖος ἐβεβαίωσε κάποτε, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ Θεσσαλονίκης ἐνισχύονται πολὺ ὑπὸ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ στοιχείου, τὸ ὁποῖον πλειοψηφεῖ μεταξὺ αὐτῶν εἰς τὰς συγκεντρώσεις των, καὶ ἀποτελεῖ τὰ τρία τέταρτα αὐτῶν»! («Ἔθνος» τῆς 22ας Ἰανουαρίου 1925).

3) Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Θεσσαλονίκης Καλοχριστινάκης ἐβεβαίωσεν ἐπίσης ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἔχει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην σπουδαῖον κέντρον, συνδεόμενον μὲ τὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ κέντρα τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἰδίως δὲ μὲ τὴν Μόσχαν· ἐδῶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν μελῶν του εἶναι Ἰσραηλῖται». («Ἔθνος» 23 Ἰανουαρίου 1925).

4) Ἐπίσης εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὰς κομμουνιστικὰς ταραχὰς τῶν Τρικκάλων τοῦ 1925,

μετέσχον 4 γυναῖκες ἑβραῖαι. Τί ἐζήτουν αὗται εἰς διαδηλώσεις;

5) Τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1925, ὁ ἀσύρματος Μόσχας ἀνήγγειλε τὴν ἐπάνοδον εἰς Ρωσσίαν πολυαρίθμων ὁμάδων ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐγκατασταθῆ εἰς Παλαιστίνην.

Νομίζω ὅτι ἡ παρένθεσις αὕτη περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ ἦτο ἀπαραίτητος, διὰ νὰ τονισθῆ ἀκόμη περισσότερον, ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη μετὰ τὰς ἀποδείξεις τὰς ὁποίας παρέταξα εἰς τὰ πρῶτα ἄρθρα μου, ἡ καθαρῶς ἑβραϊκὴ ἔμπνευσις εἰς τὴν κομμουνιστικὴν κίνησιν.

Ἐὰν ὑπάρχουν ἀκόμη Ἕλληνες ἢ ξένοι ἀμφιβάλλοντες ὅτι οἱ διοικοῦντες σήμερον τὴν Ρωσσίαν εἶναι ἑβραῖοι, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἀναγνώσουν μὲ προσοχὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πέμπτου παγκοσμίου κομμουνιστικοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον συνῆλθε κατ' Ἰούλιον τοῦ 1924 εἰς τὴν Μόσχαν.

Θὰ ἴδουν ὅτι τὸ συνέδριον τοῦτο, ἐνῷ ἔπρεπε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνισμοῦ, νὰ μὴ μεροληπτήσῃ διὰ καμμίαν ἐθνότητα, ἔλαβεν εἰδικὴν ἀπόφασιν περὶ προστασίας τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἰδοὺ κατὰ τάξιν ἡ ἀπόφασις :

«Τὸ Συνέδριον, διαπιστοῦν τὴν ταχεῖαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀντισημιτισμοῦ εἰς τὰ ἀρτισύστατα ἰμπεριαλιστικὰ κράτη, ἰδίως εἰς Πολωνίαν, Ρουμανίαν καὶ Οὐγγαρίαν, ὡς καὶ τὴν τάσιν τῶν ἰθυνουσῶν τάξεων ὅπως ἐπωφεληθοῦν αὐτοῦ διὰ νὰ ἀποσπάσουν τὴν προσοχὴν τῶν ἐργατῶν ἐκ τῶν ἀληθῶν ἐνόχων τῆς δυστυχίας των καὶ ἐκ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος, ὑποχρεώνει ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα νὰ διεξαγάγουν κατὰ τοῦ ἀντισημιτισμοῦ ἀγῶνα ἀποφασιστικὸν καὶ ἔντονον ὑποστηρίζοντα τὸ σύνθημα : κατάργησις παντὸς εἴδους περιορισμοῦ ἐξ οὗ ὑποφέρει ὁ ἑβραϊκὸς πληθυσμὸς καὶ πλήρης ἐλευθερία διανοητικῆς ἀναπτύξεως εἰς αὐτόν».

Θὰ παρακαλέσω τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ ἀναγνώσουν ἕνα σύγγραμμα, τοῦ ὁποίου ὁ «Ριζοσπάστης», τὸ 1925, ἀνεδημοσίευσεν ἀποσπάσματά τινα. Ὁ ἑβραῖος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας Μπρόϊντο, θέλων νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἑβραϊκὴν φυλήν, ἀποδίδει τὰς κατ' αὐτῆς βαρβάρους πράγματι διώξεις εἰς τὸν φθόνον διότι συνεκέντρωσεν ἐμπορικὰς ἱκανότητας. Περαιτέρω ὁμολογεῖ ὅτι «στὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ἐργατικῆς τάξεως στὴν τσαρικὴ Ρωσσία, ἀναπτύχθηκε νωρίτερα ἡ ταξικὴ ἀντίληψι τῶν ἑβραίων ἐργατῶν καὶ ὅτι τὸ ἑβραϊκὸ κίνημα ἦταν ὁ πρόσκοπος τῆς ταξικῆς πάλης τοῦ ρωσσικοῦ προλεταριάτου».

Τί ἄλλο ἀποτελοῦν αἱ ἐξηγήσεις αὗται εἰμὴ ἐπιβεβαίωσιν τῶν πληροφοριῶν μου, καθ' ἃς ὁ μπολσεβικισμὸς εἶναι ἔργον κυρίως ἑβραϊκόν, ὑποθαλπτόμενον ὑπὸ ἑβραίων κεφαλαιούχων.



Ο ΜΠΑΦΟΜΕΘ

Σύμβολον μιᾶς τῶν Μυστικῶν Ὀργανώσεων, τῆς τῶν Ταμπλιέρων. Τὸ τέρας τοῦτο τῆς ἀσελγείας, κηρύσσει τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν στόμαχον καὶ τὴν κτηνώδη ἡδονήν. Διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς προτάσσει τὴν διάλυσιν τοῦ φωτὸς τοῦ Πολιτισμοῦ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὴν συμπύκνωσιν τοῦ σκότους τῆς Βαρβαρότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΛΕΝΙΝ - ΤΡΟΤΣΚΥ - ΣΤΑΛΙΝ

Πολλαὶ εἶναι αἱ μορφαὶ αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν εἰς τὴν μπολσεβικικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ τρεῖς εἶναι αἱ ἐξέχουσαι : ἡ τοῦ Βλαδιμήρου Οὐλιάνωφ (Λένιν), τοῦ Λέοντος Τρότσκυ (Μπρονστέϊν) καὶ ἡ τοῦ Στάλιν. Κατὰ τὰ δύο - τρία πρῶτα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως ἐλάχιστα πράγματα ἦσαν γνωστὰ εἰς τὸν ἔξω τῆς Ρωσσίας κόσμον. Σχεδὸν ἡ πλειοψηφία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐγνώριζεν ὅτι ἐν Ρωσσίᾳ εἶχε συμβῆ μία ἐπανάστασις, ὅτι ὁ Τσάρος εἶχεν ἀνατραπῆ, ὅτι αἱ πλούσιαι κοινωνικαὶ τάξεις εἶχον ἀποστερηθῆ τῆς περιουσίας των καὶ ὅτι νέα τάξις πραγμάτων εἶχεν ἀποκατασταθῆ. Ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι ὁ Λένιν καὶ ὁ Τρότσκυ ἦσαν οἱ κύριοι ἀρχηγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως. Ὅτι ὁ Λένιν, διὰ τῆς Σκανδιναυΐας, κατώρθωσε νὰ μεταβῆ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Πετρουπόλεως καὶ ἐκρύπτετο κάπου κοντὰ εἰς τὴν πόλιν. Ἐκεῖθεν κατώρθωσε νὰ ὀργανώσῃ τὰ συμβούλια (τὰ Σοβιὲτ) τῶν ἐργατῶν, χωρικῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τὰ ὁποῖα Σοβιὲτ ἀνέτρεψαν τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Κερένσκυ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1917 καὶ ἐγκατέστησαν τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου.

Ποῖος εἶναι ὁ Λένιν ; Ρῶσσος, γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Σιμπίρσκ, ἐπὶ τοῦ Βόλγα, ἀπὸ οἰκογένειαν μεσαίας τάξεως. Ἐπὶ τσαρικῆς κυβερνήσεως συνελήφθη, ἀλλ' ἐδραπέτευσε καὶ ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἄλλους τόπους. Ὁ Λένιν ἦτο συντάκτης διαφόρων μελετῶν περὶ σοσιαλισμοῦ καὶ ἄλλων βιβλίων. Προπαγανδιστὴς ἄριστος καὶ ὁ καλύτερος ὀργανωτής. Πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1914, εἰς ἕνα συνέδριον εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος ὅλαι αἱ ρωσσικαὶ ἐπαναστατικαὶ ὁμάδες, ἦλθον εἰς διάστασιν μεταξύ των, καὶ διηρέθησαν εἰς δύο ὁμάδας. Καὶ ἡ μὲν μία, ἡ ὁποία εἶχε πλειοψηφίσει, ἠκολούθησε τὸν Λένιν καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη μπολσεβικικὴ (δηλ. πλειονότης, πλειοψηφία) ἡ δὲ ἄλλη ἠκολούθησε τὸν Ρῶσσον σοσιαλιστὴν Πλεχάνωφ καὶ ὡς μειονοψηφήσασα ὁμάς, ὠνομάσθη μενσεβικικὴ (τουτέστιν μειονοψηφοῦσα). Τὸ κύριον στοιχεῖον, τὸ δυναμικὸν στοιχεῖον, ἦσαν κατὰ πλειοψηφίαν Ἰουδαῖοι καὶ

οἱ ὁποῖοι κατ' ἐντολὴν τοῦ μεγάλου ἑβραϊκοῦ κεφαλαίου, ὑπεστήριξαν τὸν Λένιν, χρηματοδοτήσαντες καὶ τὴν ἐπανάστασιν. Μόνον ὁ Τραπεζιτικὸς Οἶκος τῆς Ἀμερικῆς Jacob Schiff Co διέθεσε 312 ἑκατομμύρια δολλαρίων.

Ὁ Λένιν ἦτο ἕνας ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος καὶ ὡμοίαζε μὲ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ τύπος εἰς τὴν Ρωσσίαν ἦτο κοινός. Εἰς τὴν μορφήν του δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Ἡ ὄψις του ἦτο ὠχρά, τὰ μαλλιά του ἐλαφρῶς κόκκινα, τὸ μέτωπόν του μεγάλο καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ὑπενθύμιζον μίαν ἰσχυρὰν ἀνατολίτικην ἐπίδρασιν ἀναμίκτου Ταταρο - Ρωσσικοῦ αἵματος. Ὁ Λένιν ὡμίλει ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἀγγλικά, ἀλλὰ πολὺ καλύτερα τὰ γαλλικά. Ὁ Λένιν ἐγνώριζεν ὅτι ἐπροξένησε μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἀλλὰ ἐπίστευεν ὅτι πρέπει νὰ διέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ πεποίθησις ἔκαμε τὴν σκληρότητά του νὰ μὴ ἔχῃ ὅρια. Ἦτο ἕνα μῖγμα στρατηγοῦ, δημαγωγοῦ καὶ πολιτικοῦ. Ὁ Λένιν ἐξέλεξεν ὡς ἕδραν τῆς Κυβερνήσεως τὸ Κρεμλῖνον, ἐπίτηδες, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ἕνα παλαιὸν ρωσσικὸν ρητὸν λέγει: «Ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν εἶναι τὸ Κρεμλῖνον, ἐπάνω ὅμως ἀπὸ τὸ Κρεμλῖνον εἶναι μόνον ὁ Θεός». Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Λένιν ἤσκησεν ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς Ρωσσίας ἀπόλυτον ἔλεγχον, ἀλλὰ ἐπὶ μιᾶς Ρωσσίας ἡ ὁποία εἶχεν ἀποκοπῆ ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον. Εἰς ἄλλο ἔργον μου εἰς τὸ ὁποῖον εἰδικῶς θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὸν Λένιν, τὴν δρᾶσιν του καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, θὰ δώσω λεπτομερείας καὶ περὶ τοῦ θανάτου του, διότι ὑπάρχουν πολλοί, μαζὺ μὲ αὐτοὺς καὶ ἐγώ, ποὺ πιστεύομεν ὅτι ὁ Λένιν δὲν ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Ἀλλ' αὐτό, ὡς θὰ ἀναπτύξωμεν, ὠφέλησε τὴν προσωπικότητά του.

Ὁ Λένιν ἀπέθανε, παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἀλλαγὴν τοῦ προσώπου, ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Λένιν παραμένει πάντοτε εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀνέπαφος. Ἐὰν ὁ Λένιν ἐζοῦσε, εἶναι δυνατόν, ὄχι ὅμως καὶ πολὺ πιθανόν, ὅτι θὰ εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν Ἀρχὴν καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι ἡγέται εἰς τὰς ἄλλας χώρας, εἰς τὸ μεταξὺ ἔπεσαν. Ἀλλ' ὁ Λένιν, ἀποθνήσκων, ἀφοῦ ἐπραγματοποίησε τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐξηφάνισε τοὺς ἐχθρούς της μὲ τὸν ἀγριώτερον τρόπον, καθὼς γνωρίζομεν, ἀπέκτησεν ἐπὶ τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ, καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, φήμην, τὴν ὁποίαν εἶναι πρόβλημα ἂν θὰ διετήρει, ἐὰν ἐξηκολούθει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν ζωήν.

Ἰδοὺ τί περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ καθηγητὴς Χέϊντον Γκέστ: «Διότι ἡ μεγάλη ὅσον καὶ τραγικώτατα θλιβερὰ δόξα τοῦ Λέ-

νιν, δόξα Ἡροστράτου, κατηραμένου, κακουργήσαντος ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος ὅσον οὐδέποτε οὐδεμία ἄλλη ἀνθρωπίνη μάστιξ, ἐπραγματοποιήθη μετὰ θάνατον κυρίως, ἀπὸ τὴν τάσιν ποὺ ἀπέκτησαν οἱ ὀπαδοί του, νὰ ἀναφέρωνται εἰς αὐτόν, ὡς εἰς τὸ ἔργον ἑνὸς προφήτου μιᾶς νέας θρησκείας, τῆς ὁποίας Θεὸς εἶναι ὁ Κάρολος Μάρξ. Ὁ Λένιν σιγὰ - σιγὰ ἐπῆρε διὰ τοὺς κομμουνιστὰς τὰς διαστάσεις τοῦ Μωάμεθ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Ὁ Ζηνόβιεφ (Ἄπφελμπαουμ), κάμνων παραλληλισμὸν μεταξὺ τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Τρότσκυ, λέγει ὅτι ὁ Λένιν εἶναι ὁ ἐπαναστάτης προλετάριος, ἐνῷ ὁ Τρότσκυ εἶναι ὁ διανοούμενος ἐπαναστάτης».

Ὁ Τρότσκυ, μία ἄλλη φυσιογνωμία τῆς ἐπαναστάσεως τῶν μπολσεβίκων. Φαρμακοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἐχρημάτισε πολιτικὸς ἐξόριστος ὅπως καὶ ὁ Λένιν, καθ' ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ἔτη, ἔζησεν ὡς δημοσιογράφος, περισσότερον καιρὸν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Μετὰ τὴν ἔκκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεκάλυψε καὶ ἐπίστευσεν ὅτι εἶχε χαρίσματα μιᾶς στρατιωτικῆς μεγαλοφυΐας. Ὁ Τρότσκυ ὠργάνωσε τὸν ἐρυθρὸν στρατόν, αὐτὸς δὲ πράγματι ἐνίκησε τοὺς ἀντεπαναστάτας ἀπὸ Νότου, Βορρᾶ καὶ Δυσμῶν. Ὁ Τρότσκυ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐνῷ ὁ Λένιν ἦτο τύπος ἐρημικός. Τοῦ ἤρεσε νὰ συχνάζῃ εἰς τὰ σαλόνια. Μολονότι εἶχε μείνει εἰς τὴν Ἀμερικὴν τόσον καιρόν, δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἀπὸ τὰς ξένας γλώσσας ὡμίλει μόνον τὴν γαλλικήν. Ὁ Τρότσκυ ἤρχετο συχνὰ εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸν Λένιν. Ὁ Λένιν ἔφυγε ἀπὸ τὴν σκηνήν. Οἱ ἐλιγμοί του πρὸς τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ νέα του οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἔφεραν μὲν ἀνακούφισιν, ὄχι ὅμως πλήρη ἀποκατάστασιν, καὶ ὁ ἐφιάλτης τῆς τρομοκρατίας παρέμεινεν. Ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας περιέπλεκε τὴν κατάστασιν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λένιν, τὸ πλαίσιον τῶν ἐρίδων ηὐρύνθη. Ζῶντος τοῦ Λένιν, οὐδεὶς τοῦ ἠρνεῖτο τὴν ὑπεροχήν. Χάρις εἰς τὴν εὐφυΐαν του, ὅλοι ἔμενον εἰς τὰς θέσεις των καὶ τὴν Ἀρχήν. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸν ἀνατρέψῃ. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὅμως ἤρχισεν ὁ ἀγὼν πρὸς κατάληψιν τοῦ θρόνου. Δικαιώματι ἱκανότητος, ὁ θρόνος ἀνῆκεν εἰς τὸν Τρότσκυ. Μ' ὅλον ὅτι ἀνεμίχθη εἰς τὸν μπολσεβικισμὸν τὴν δωδεκάτην ὥραν, προσέφερεν ὅμως μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους συντρόφους του.

Εἰς τὴν μπολσεβικικὴν ὅμως Ρωσσίαν ἡ ἀξία ὑπολογίζεται περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπιτηδειότητα. Οὕτω συνέβη καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Εἷς νέος ἀστὴρ ἤρχισε νὰ ἀνατέλλῃ εἰς

τὸν ὁρίζοντα. Ὁ ἀστὴρ αὐτὸς ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ Λένιν, ἦτο ὁ Στάλιν. Οὗτος, ἐνῷ εἶχε μείνει εἰς τὰ μετόπισθεν, εἶχε κατορθώσει νὰ αὐξήσῃ ἐπιτηδείως τὴν ἐπιρροήν του. Κατὰ τὰς πρώτας ἔριδας ἐλάχιστα ἀνεμίχθη, περιορισθεὶς ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Λένιν. Κατώρθωσεν ὅμως βαθμηδὸν νὰ γίνῃ γραμματεὺς τοῦ κόμματος, νὰ διευθύνῃ τουτέστιν τὴν μόνην πολιτικὴν μηχανὴν ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Ὁ Λάνσελοτ Λὼτ ἰδοὺ πῶς περιγράφει τοὺς δύο ἀντιπάλους Τρότσκυ καὶ Στάλιν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λένιν. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν, δὲν ἔπαυσε ποτὲ ὁ ἀγὼν μεταξὺ τοῦ Τρότσκυ καὶ τοῦ Στάλιν. Εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις δύο περισσότερον ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους φυσιογνωμίας. Ὁ Τρότσκυ τύπος διανοουμένου. Ὁ Στάλιν χωρικός, γεννηθεὶς εἰς τὸν Καύκασον καὶ σκληραγωγηθεὶς εἰς τὰς φυλακάς. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἀπετέλεσαν τοὺς πυρῆνας τῶν δύο ἀντιθέτων στρατοπέδων. Ὁ Μπουχάριν, ὁ φιλόσοφος τῆς ἐπαναστάσεως, ἐτάχθη μὲ τὸ πλευρὸν τοῦ Στάλιν. Τί χωρίζει τὰ δύο στρατόπεδα ; Ἁπλούστατα. Ποῖος θὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἑλιγμούς, τοὺς ὁποίους ὁ Λένιν ἐθεώρει ἀναγκαίους διὰ τὴν διατήρησιν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Τὴν θέσιν ταύτην ἐπέτυχεν ὁ Στάλιν διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἐκτοπίσας τὸν Τρότσκυ ἐκ τοῦ Κόμματος. Ὁ Στάλιν ὄχι μόνον διετήρησεν ὅσας παραχωρήσεις ἔκαμεν ὁ Λένιν πρὸς τοὺς χωρικούς, ἀλλ' ἔκαμε καὶ νέας διὰ νὰ χαλαρώσῃ τὰς δυσαρεσκείας των. Διὰ τῶν παραχωρήσεων τούτων δὲν ἐπέτυχε νὰ προσελκύσῃ τὴν φιλίαν τῶν χωρικῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Λένιν ἐθεώρει ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς ζωῆς τῆς Δημοκρατίας, ἐξησφάλισεν ὅμως τὴν παθητικὴν ἀνοχήν των. Ταχέως ὅμως νέαι δυσχέρειαι προῆλθον ἐκ μιᾶς ἀπροόπτου αἰτίας. Ἐκ πείρας ἀπεδείχθη ὅτι παραχωρήσεις ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς πλουσίους, ὡς ἀποτέλεσμα σχεδὸν εἶχον τὴν διευκόλυνσιν τοῦ σχηματισμοῦ ἰδιωτικοῦ πλούτου. Αὐτὸ ὅμως κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ σοσιαλιστικόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Στάλιν ἔκαμε καὶ πολιτικὰς παραχωρήσεις εἰς τοὺς χωρικούς. Ἀποτέλεσμα τούτου ἦτο νὰ ἐκλεγῇ μέγας ἀριθμὸς πλουσίων χωρικῶν καὶ τοῦτο ἦτο τὸ τελευταῖον ποὺ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ ἕνα σοσιαλιστικὸν κράτος. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ὁ Τρότσκυ ἐκραύγασεν : «Ἡ Δημοκρατία εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ». Εἰς τοῦτο ἡ Κυβέρνησις ἀπήντησεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πλουσίων χωρικῶν ἦτο ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀσήμαντος καὶ ὅτι αἱ παραχωρήσεις ὠφέλησαν κυρίως τὴν τάξιν τῶν χωρικῶν, τῆς ὁποίας ἡ ὑποστήριξις ἦτο ἀπαραίτητος. Ὅλη ἡ ἐκστρατεία τοῦ Τρότσκυ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν

ἐξέγερσιν τῶν ἐργατῶν τῶν πόλεων. Οἱ ἐργάται τῶν πόλεων διετύπωσαν τὴν διαμαρτυρίαν των ὡς ἑξῆς : Ἀφοῦ εἰς αὐτοὺς δὲν ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, διατί ἀναγνωρίζεται εἰς τοὺς χωρικούς ; Ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ σχηματίσουν περιουσίαν, διατί οἱ χωρικοὶ νὰ σχηματίζουν ; Οὕτω δὲν ὑπῆρχεν ἰσότης μεταξὺ ἐργατῶν καὶ χωρικῶν, ὅπερ κατὰ τὸν Λένιν ἦτο τὸ θεμέλιον τῆς Δημοκρατίας. Τὴν ἔλλειψιν τούτου τί ἔπρεπε ν' ἀντικαταστήσῃ ; Ὁ Τρότσκυ ὑπέδειξε τὸ φάρμακον, νὰ κτυπηθοῦν οἱ πλούσιοι χωρικοί, νὰ ἐνταθῇ ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας εἰς τὰς πόλεις καὶ πρὸ παντὸς διὰ γενικωτέρας προπαγάνδας νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ παγκόσμιος ἐπανάστασις, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ ὁ Μπολσεβικισμός, οὔτε καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ὁ Τρότσκυ ὑποστηρίζει τὰς αὐτὰς ἰδέας τὰς ὁποίας ὑπεστήριζε καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Τρότσκυ, ὁ Στάλιν ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη πολιτικὴ εἶναι ἡ πολιτικὴ τῶν ἑλιγμῶν. Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δύναται νὰ ὑποδαυλίζῃ τὴν παγκόσμιον ἐπανάστασιν. Ἐν τῷ μεταξὺ δύναται νὰ ἐκτελῇ διαφόρους ἑλιγμοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Διὰ τῆς πολιτικῆς ταύτης θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἕνωσιν μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ χωρικῶν, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν Σοβιέτ. Ὁ Τρότσκυ ἀντιθέτως ὑπεστήριξεν ὅτι οἱ ἑλιγμοὶ τοῦ Στάλιν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου καὶ ὁδηγοῦν πάλιν πρὸς τὴν κεφαλαιοκρατίαν, ὅτι ὁ Στάλιν ἐγκατέστησεν ἕνα δεσποτισμὸν τυραννικώτερον ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, στηριζόμενον ἐπὶ μιᾶς ἀψύχου γραφειοκρατίας, ὅτι μεταχειρίζεται τὴν τρομοκρατίαν διὰ νὰ καταστείλῃ τὴν ἐργατικὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ οὐχὶ τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη εἰς ἣν εὑρίσκονται, ἐγκυμονεῖ ἐμφύλιον πόλεμον.

Ὅλαι ὅμως αὐταὶ αἱ διασκέψεις, αἱ δῆθεν ἰδεολογικαί, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἦσαν τεχνάσματα τὰ ὁποῖα ὑπηγόρευσαν καὶ ἐπέβαλον οἱ πράγματι κύριοι τῆς ἐπαναστάσεως καὶ οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται μακρὰν τῆς Ρωσσίας. Αἱ διασκέψεις αὗται, αἱ ὁποῖαι φαινομενικῶς ἔχουν ἰδεολογικὸν χαρακτῆρα, ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται εἰς τὸν ρωσσικὸν ἐπαναστατικὸν ὁρίζοντα, ὡς κυρίως προκληθεῖσαι ἐκ λόγων ἀντιζηλιῶν καὶ ἐπικρατήσεως εἰς τὴν Ἀρχήν. Ὁ Τρότσκυ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνεχθῇ ἕνα ὑποδεέστερον κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσέφερε, ἐπὶ κεφαλῆς του, ὡς ἀπόλυτον δυνάστην, ὡς ἐγκαθιδρύθη ὁ Στάλιν. Πέριξ αὐτοῦ συνησπί-

σθησαν οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἑβραίων ὡς ὁ Κάμενεφ, Ράδεκ, Ζηνόβιεφ κτλ. Αἱ οὕτω σχηματισθεῖσαι δύο ὁμάδες, συγκρουόμεναι μίαν στιγμήν, ἠδύναντο ἀσφαλῶς νὰ δώσουν ἔδαφος εὐνοϊκὸν εἰς τοὺς νεαροὺς τῆς Ρωσσίας ἀξιωματικοὺς τῆς Ἐρυθρᾶς Στρατιᾶς νὰ καταλύσουν δι' ἀντεπαναστάσεως ὅλον τὸ κερδηθὲν διὰ τόσων θυσιῶν, χρήματος καὶ ἀνθρώπων, κομμουνιστικὸν ἑβραϊκὸν κράτος.

Οἱ ἰθύνοντες τὴν παγκόσμιον ἐπαναστατικὴν κίνησιν μεγάλοι ἑβραῖοι κεφαλαιοῦχοι, διὰ νὰ ἀποσοβήσουν πᾶσαν σύγκρουσιν τῶν δύο ὁμάδων, ἐβοήθησαν τὸν Στάλιν εἰς τὸ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἀντιπάλους του, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ νὰ προβῇ εἰς θανατικὰς ποινὰς κατὰ ὡρισμένων σημαινόντων παραγόντων τῆς ἐπαναστάσεως, ὡς τοῦ Ζηνόβιεφ, τοῦ Κάμενεφ, τοῦ Ράδεκ καὶ ἄλλων, διὰ δύο λόγους: Πρῶτον, οὕτω ἐνεργοῦντες, θὰ ἐπετύγχανον τὴν κατάπαυσιν τοῦ ὑποβόσκοντος ρεύματος κατὰ τῶν ἑβραίων παρὰ τῷ λαῷ καὶ τῷ ἐρυθρῷ στρατῷ καὶ δεύτερον, ἀπομακρύνοντες τὸν Τρότσκυ ἐκ τῆς Ρωσσίας, θὰ τὸν ἐχρησιμοποίουν ἐκ νέου εἰς νέον ἐπαναστατικὸν ἔργον οὐχὶ πλέον εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ πολιτικὴ τοῦ μεγάλου κεφαλαίου ἐπέτυχε καὶ μὲ θυσίαν ὀλίγων ὁμοεθνῶν των κατέστησαν πλέον ὑποχείριον τὸν Στάλιν καὶ τοὺς ὀπαδούς του. Διὰ νὰ ἔχουν δὲ μίαν ἐπίβλεψιν ἐπὶ τοῦ Στάλιν, ἐφρόντισαν νὰ δηλητηριάσουν τὴν ὡραιοτάτην Γεωργιανὴν σύζυγόν του, Ἀλληλούγιεβαν ὀνόματι, καὶ τὴν ὁποίαν ἀντικατέστησαν διὰ τῆς ἀδελφῆς τῶν Καγκάνοβιτς. Οἱ ἀδελφοὶ Καγκάνοβιτς, κατέλαβον τὴν διεύθυνσιν τῆς μεγάλης βιομηχανίας καὶ ἰδίᾳ τῆς πολεμικῆς, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάσῃ καὶ ὁπλίσῃ τὸν Ἐρυθρὸν Στρατόν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὁ Στάλιν κηρύσσει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πρώτου καὶ κατόπιν τοῦ δευτέρου πενταετοῦς σχεδίου, ἔργου τῶν ἀδελφῶν Καγκάνοβιτς.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ πολεμικὴ προπαρασκευή, ὁ Στάλιν, θέλων νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ νὰ τονώσῃ τοὺς ὁμοϊδεάτας τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐδημοσίευσε μίαν ἐπιστολὴν εἰς ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ τὴν ὑπογραφήν του, τὴν ἑξῆς :

«Ἡ ἀπαισία, λέγει, πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ ἐφαρμόσωμεν πολιτικήν, ἡ ὁποία ταχέως θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ λέγωμεν : «Ἡ Ρωσσία κυβερνᾶ τοὺς οὐρανούς». Ἤδη ἔχομεν 1521 στρατιωτικὰ ἀεροπλάνα. Μέχρι πρὸ δύο ἐτῶν κατεσκευάζαμεν τὰ ἀεροπλάνα μας ἐν Γερμανίᾳ. Σήμερον τὰ κατασκευά-

ζομεν μόνοι μας εἰς τὰ ἐργοστάσιά μας, ἐπὶ τῇ βάσει ἰδικῶν μας σχεδίων. Μετὰ ὀκτὼ μῆνας θὰ ἔχωμεν 3.000 ἀεροπλάνα, ἕκαστον δὲ ἐξ αὐτῶν θὰ εἶναι καλύτερον κατεσκευασμένον καὶ θὰ διευθύνεται καλύτερα ἀπὸ οἱονδήποτε ἀγγλικὸν στρατιωτικὸν ἀεροπλάνον. Ἐκτὸς τοῦ στόλου τούτου τῶν στρατιωτικῶν ἀεροπλάνων, ἔχομεν εἰς ἐφεδρείαν τὴν πολιτικὴν ἀεροπλοΐαν, ἥτις μετὰ 6 μῆνας θὰ ἔχῃ δύναμιν 7.000 ἀεροπλάνων. Ἐν περιπτώσει ἑνὸς πολέμου καὶ τὰ ἀεροπλάνα ταῦτα θὰ ἐγίνοντο αὐτομάτως βοηθητικὰ τοῦ στρατοῦ.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Σοβιὲτ κατενόησαν πλήρως τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκπαιδεύσεως πληρωμάτων ἀεροπλοΐας.

Πρὸ 9 ἐτῶν οἱ τεχνικοὶ ἐμπειρογνώμονες, ἀπεσπασμένοι εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, ἀνέφερον εἰς τὸν Λένιν ὅτι τὸ ἀήττητον τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ταχεῖαν ἀπόκτησιν τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀέρος. Οὐδὲν ἄλλο τεχνικὸν μέσον θὰ ἐξησφάλιζεν ἀπολύτως τὰ ἀπέραντα σύνορα τῆς ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας, ὅσον ἡ ἐναέριος ὑπεροχή. Ἀπὸ 5 ἐτῶν, συνεπεῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην, κατεστήσαμεν τὸ μάθημα τῆς ἀεροπορίας ὑποχρεωτικὸν εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα. Εἰς κάθε σχολεῖον ὅπου φοιτοῦν παιδιὰ καὶ κορίτσια ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν, ἐγκατεστήσαμεν ἓν μικρὸν πρότυπον ἀεροπλάνον. Τὰ παιδιὰ διδάσκονται τὴν ἀεροδυναμικήν. Καταβάλλομεν κάθε προσπάθειαν νὰ γεννήσωμεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς ἀεροπλοΐας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκπαιδεύσεώς των εἰς τὸ σχολεῖον, οὕτως ὥστε ὅταν μεγαλώσουν νὰ θεωροῦν τὸ πέταγμα ὡς φυσικὸν πρᾶγμα».

Περαιτέρω ὁμιλεῖ περὶ ὀργανώσεως ἀεροπορικῶν συλλόγων, ὅτι ἤδη ἔχουν 19588 τοιούτους Ἀεροπορικοὺς Συλλόγους μὲ ὑπὲρ τὰ 4 ἑκατομμύρια μέλη. Μόνον εἰς τὴν Οὐκρανίαν ὑπάρχουν 4663 σύλλογοι μὲ 360.000 μέλη.

Ὁ Στάλιν δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐναερίων προπαρασκευῶν τῶν Σοβιέτ. Ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῶν χημικῶν προπαρασκευῶν. «Ἔχομεν, λέγει, τὰ περισσότερα καὶ τὰ ἐπιστημονικώτερον ὠργανωμένα πολεμικὰ χημικὰ ἐργοστάσια ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην χώραν. Ἡ παραγωγή των εἶναι τόση ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ παραλύσωμεν οἱονδήποτε ἔθνος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτόλμα νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραλύσωμεν αὐτό, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ἀεροπορίαν μας, ἐντὸς δώδεκα ὡρῶν ἀπὸ τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου ἐναντίον μας».

Ὁ Στάλιν τελειώνει τὸ ἄρθρον του μὲ ἕνα φιλιππικὸν ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας : «Οἱ Ἄγγλοι ὅμως ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, ὅτι μὲ τὸν ἐναέριον στόλον μας, τὰ στρατιωτικά μας ἀεροπλάνα

καθ' ὅλην τὴν Ρωσσίαν, τὰς ἐναερίους δυνάμεις μας παρὰ τὰ Περσικὰ σύνορα, δυνάμεθα νὰ καταστρέψωμεν ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν τὰς πηγὰς τοῦ πετρελαίου των, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ὁλόκληρος ἡ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, τόσον καθαρῶς ἀπειλητικῆς ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας, συνεπῶς καὶ τῶν ἄλλων κρατῶν, τί ἔκαμεν ἡ Ἀγγλία; Ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς τὰς τοιούτου εἴδους ἀπειλάς. Ἀλλὰ ἡ Ἀγγλία, παντὸς ἄλλου καλύτερον, ἐγνώριζε τὰς στρατιωτικὰς προπαρασκευὰς τῶν Σοβιέτ, ἀφοῦ αὐταὶ ἐγίνοντο τῇ ἐπιταγῇ τῆς Μεγάλης Ἀγγλικῆς Στοᾶς. Ἡ Ἀγγλία, ὡς πάντοτε, ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν ἐννοεῖ καὶ δὲν βλέπει τὰς ἐντόνους μυστικὰς πολεμικὰς προπαρασκευὰς τῶν Σοβιέτ, διότι δὲν συνέφερε νὰ μάθῃ ἢ νὰ ὑποπτευθῇ ὁ ἄλλος κόσμος τὸν ἐσωτερικὸν σύνδεσμον τῶν ἰθυνόντων τὴν Ἀγγλίαν μὲ τὰ Σοβιέτ. Ὅταν ἐπῆλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, παρουσιάσθη ἐπισήμως ὡς σύμμαχος τῶν Σοβιέτ.

Ὁ Τρότσκυ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ἐξακολουθῇ ἐργαζόμενος ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ Στάλιν, ὅστις διεδέχθη τὸν Λένιν, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν παραγκωνισθέντα ἐνῷ, ὁμολογουμένως, αὐτὸς ὠργάνωσε τὸν ἐρυθρὸν στρατόν. Δι' αὐτοῦ καὶ τῆς Τραπέζης τῆς Στοκχόλμης τοῦ ἑβραίου Μὰξ Βάρμπουργκ διωχετεύθησαν διὰ τὴν μπολσεβικικὴν ἐπανάστασιν τὰ 300.000.000 δολλάρια τὰ ὁποῖα ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπαναστατῶν ἡ ἑβραϊκὴ Τράπεζα τῆς Ν. Ὑόρκης Jacob Schiff Co. (Ἡ Τράπεζα αὐτὴ διοικεῖται ἀπὸ τοὺς ἑξῆς ἑβραίους: τὸν Ἰάκωβον Σίφ, τὸν Φέλιξ Βάρμπουργ, τὸν Ὄτνο Κάχν, τὸν Μόρτιμερ Σίφ, τὸν γερουσιαστὴν Γκουγκενχάϊμ). Αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἡσυχάσῃ, ἀφοῦ ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του ἀπείρως ἀνώτερον τοῦ Στάλιν καὶ κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ κατὰ τὸ ὀργανωτικόν του τάλαντον, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν τοῦ εἶχεν ἀμφισβητήσει. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ κινῆται, νομίζων ὅτι ὁ στρατὸς θὰ τὸν ὑπερήσπιζεν, ἀλλ' αἱ ἐλπίδες του διεψεύσθησαν. Εἶναι πολλαὶ αἱ ἐνέργειαι τὰς ὁποίας ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν καὶ τὰς ὁποίας παρηκολούθησα προσωπικῶς. Ὅλαι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι τὰς ὁποίας ἔκαμεν, ἐματαιώθησαν καὶ μίαν πρωΐαν ἔλαβε διαταγὴν νὰ μεταβῇ αὐθημερὸν εἰς Σότσι, τὸ ὁποῖον εἶναι μία ἐκ τῶν ὀνομαστῶν λουτροπόλεων τῆς Νοτίου Ρωσσίας.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἔνδειξις διὰ τὸν Τρότσκυ ὅτι εἰς τὸ Σοβιετικὸν Κράτος δὲν ἐπιτρέπονται ἐπικρίσεις καὶ ἀντιδράσεις, ἀλλὰ τελεία ὑποταγὴ καὶ σκληρὰ πειθαρχία. Μετὰ ὀλίγους μῆνας,

ὁ Τρότσκυ διετάσσετο νὰ μεταβῇ εἰς Σιβηρίαν καὶ προπαρασκευάσῃ τὴν διείσδυσιν καὶ ὀργάνωσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐν Κίνᾳ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν ἀνεκλήθη διότι ἐκήρυσσε τὴν Τετάρτην Διεθνῆ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ ἰθύνοντες πανίσχυροι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κεφαλαίου δὲν ἐπέτρεψαν. Ἀνακληθείς, ἐξωρίσθη εἰς Τουρκίαν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν νῆσον Πρίγκηπον. Ἀπὸ τὴν Πρίγκηπον προσεπάθησε νὰ μεταβῇ εἰς Γερμανίαν, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπανειλημμένας αἰτήσεις του πρὸς τὴν γερμανικὴν κυβέρνησιν, εὗρεν ἀπόλυτον ἄρνησιν. Δὲν παρῆλθεν ὅμως ὀλίγος χρόνος καὶ ὁ Τρότσκυ ἐγκατέλειψε τὴν Πρίγκηπον πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν. Ὅταν ἤρχισεν ἡ ἱσπανικὴ ἐπανάστασις, ὁ Τρότσκυ ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τῶν Λευκορώσσων ὅτι εὑρίσκετο ὄχι μακρὰν τῶν Παρισίων, εἰς τὸ Φονταινεμπλώ, ὁπόθεν καθωδήγει τὴν ἐπανάστασιν. Ὅταν ἐπεκράτησεν ὁ Φράνκο καὶ ἐτέθη τέρμα εἰς τὴν ἐπανάστασιν, πάλιν ὁ Τρότσκυ χάνεται καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας ἀργότερον δίδει σημεῖα τῆς ὑπάρξεώς του εἰς τὸ Μεξικόν. Ἐκεῖθεν ἐξετόξευε μύδρους ἐναντίον τοῦ Στάλιν, ἐκήρυσσε τὴν Τετάρτην Διεθνῆ καὶ ἔγραφεν ἄρθρα ἀφορῶντα τὴν Ἀμερικήν, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε πατρίδα του καὶ ὡμίλει περὶ τῆς σοβιετοποιήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Αὐτὰ βεβαίως ἀπεκάλυπτον τὰ ἀπώτερα σχέδια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν ὡς ἀσύμφορα καὶ ἡ ἀποκάλυψίς των πρόωρος.

Ἐδῶ τίθεται τὸ ἐρώτημα : Πῶς ὁ Τρότσκυ, ὁ μεμυημένος εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ σχεδίου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὁ γράψας τὸ ἀποκαλυπτικὸν ἔργον διὰ τὰς ἀραβικὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς (Ἀλγέριον, Μαρόκον, Τύνιδα, Αἴγυπτον) καὶ ποὺ ὑπεδείκνυε τρόπον ἐνεργείας, πῶς αὐτὸς δὲν ἐγνώριζεν ἢ ἡ ἐγωπάθειά του τὸν ἀπετύφλωσε μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ λησμονῇ τὸ εἰς τὰ «Πρωτόκολλα τῆς Σιὼν» ἀναγραφόμενον ὅτι «πᾶς μὴ ὑπακούων τυφλῶς εἰς τοὺς ἰθύνοντας τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἐκτοπίζεται καὶ θανατώνεται». (Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν ἰθυνόντων ἀφορᾷ καὶ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ μασσώνους κλπ.).

Ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ ὅτι θὰ ἐτιμωρεῖτο, ὡς καὶ ἐτιμωρήθη μὲ τὸν σκληρότερον τρόπον καὶ ὁ δολοφόνος δὲν ἀπεκαλύφθη, ὡς πάντοτε συμβαίνει. Ἐγράφησαν πολλὰ περὶ τῆς δολοφονίας, ἀλλὰ τίποτε τὸ θετικὸν δὲν ἀπεκαλύφθη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ μελετητὴς τοῦ παρόντος ἔργου μου θὰ πεισθῇ καὶ δὲν θὰ τοῦ ἀπομείνῃ οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ συγκεριμένως τοῦ Ἑλληνο - Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἦσαν καὶ εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἡ πολιτικὴ ἱστορία τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἶναι ἕνα ἐκ τῶν δυσκολωτάτων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐπιλύσῃ ὁ ἱστορικός· καὶ ἡ ἔρευνα τῶν ἱστορικῶν πηγῶν ἀπιστεύτως δύσκολος. Τολμῶ ὅμως νὰ εἴπω ὅτι αἱ ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἔρευναί μου ἦσαν ἐπιτυχέσταται δι' ἕνα καὶ μόνον λόγον : διότι ἐστηρίχθησαν ἐπὶ ἀναμφισβητήτων, ἰδίᾳ ἑβραϊκῶν, πηγῶν. Τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ θὰ ἐκδώσω προσεχῶς καὶ θὰ εἶναι τὸ ἀποκαλυπτικώτατον ἱστορικὸν ἔργον ἐξ ὅσων ποτὲ ἐγράφησαν.

Ἤδη ἀρκοῦμαι νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μου ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητήματος τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν πέντε φαλάγγων του σπαράσσει τὰ σπλάγχνα τῆς φυλῆς μας.

Εἰς τὰ 1925, ὡς βλέπετε, σᾶς ἔδωσα τὴν πιστὴν εἰκόνα τῆς κομμουνιστικῆς ρωσσικῆς. ἐπαναστάσεως. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἡ ὁποία σᾶς ἀποδεικνύει ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς, ποῖα μέσα διετέθησαν, δηλαδὴ ὁμαδικὴ καταστροφὴ ἑκατομμυρίων χριστιανῶν διὰ τοῦ ἀπεχθεστέρου καὶ ἀπανθρωποτέρου τρόπου ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει τὸ ἀπίστευτον μῖσος κατὰ τοῦ Ἑλληνο - Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Τώρα συγκρίνατε τὰ ὅσα ἐπετέλεσεν ἐν Ρωσσίᾳ μὲ τὰ ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐκτελούμενα ἐν τῇ χώρᾳ μας παρὰ τῶν πιστῶν ἐκτελεστῶν καὶ ὀργάνων τῶν διαταγῶν τῶν ἑβραίων τῆς Μόσχας. Ἀλλ' εἶναι πασίγνωστον ὅτι ὁ ἀρνησίπατρις εἶναι φανατικώτερος καὶ ἀγριώτερος διώκτης τῶν ὁμοεθνῶν του, διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα εἶναι σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Κηρύσσεται ἄγριος πόλεμος ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ρωσσίᾳ μὲ θύματα δεκάδων χιλιάδων κληρικῶν καὶ καταστροφὴν πλέον τῶν δέκα πέντε χιλιάδων ναῶν καὶ μοναστηρίων. Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν πατρίδα μας μὲ μίαν μικρὰν διαφοράν : ὅτι ἐδῶ οἱ ἀπαίσιοι ἐκτελεσταὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἕλληνες, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς

χώρας μας, ἀδελφοί μας τῆς χθές, οἱ ὁποῖοι μετεβλήθησαν εἰς ἐγκληματίας τῆς ἀπεχθεστέρας μορφῆς.

Δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὸ θέμα πῶς ἐδημιουργήθη ἡ τοιαύτη κατάστασις, ποῖοι συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ αἱμάσσῃ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Ἑλλάς, αὐτὸ τὸ ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγνώστην μου νὰ ἐξαγάγῃ μόνος του τὰ συμπεράσματα διότι τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον καὶ τότε θὰ πεισθῇ περὶ πολλῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λεχθοῦν καὶ ἀποκαλυφθοῦν. Ἄς ἀρκεσθῶ νὰ τοῦ ἀναφέρω τὸ ὄνομα ἑνὸς φαλαγγίτου, τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., τοῦ Νικολάου Ζαχαριάδη ἢ Κούτβη, ἢ Γεωργιάδη ἢ Ἀντωνιάδη ἢ Κόλια ἢ Ξάνθη ἢ Παπαδοπούλου ἢ Δημητριάδη ἢ Βασιλειάδη ἢ Κοῦτο ἢ Ζάδη (τὰ ἀνωτέρω εἶναι τὰ κατὰ καιροὺς χρησιμοποιηθέντα ὑπ' αὐτοῦ συνωμοτικὰ ὀνόματα). Εἶναι ὁ δράπέτης ἐκ τῶν φυλακῶν Θεσσαλονίκης. Συλληφθεὶς ἀπέδρασε, τραυματίσας τὸν συνοδόν του χωροφύλακα. Ἐφόνευσεν εἰς Ἀθήνας τὸν ἀρχειομαρξιστὴν Γεωργοπαπαδάτον καὶ τὸ 1928 ἐδραπέτευσε καὶ πάλιν. Ἔχει καταδικασθῆ διὰ τὸν φόνον τοῦτον εἰς 9ετῆ εἱρκτήν. Ἕνεκα τῆς ὡς ἄνω καταδίκης στερεῖται πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει μίαν παροιμίαν: «Τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμᾷ».

Τὸ Κ.Κ.Ε. ἐκ τῶν ἡγετῶν του μέχρι τοῦ τελευταίου ὀργάνου, ἔχει διαπράξει σωρείαν ἐγκλημάτων. Ἀπίστευτα, ἀκατονόμαστα κακουργήματα καὶ βασανιστήρια ἔχουν διαπραχθῆ καὶ τὰ ὁποῖα ἐνθυμίζουν Μπούχενβαλντ. Τάφροι τεράστιοι ἔχουν εὑρεθῆ γεμάτοι πτωμάτων ἀθώων, οἱ ὁποῖοι μᾶς φέρουν εἰς τὴν μνήμην τὸ Κατίν. Δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ νὰ συλλάβῃ τὰ ἐγκλήματά των. Ἐξηγοῦνται μόνον διὰ τοῦ ὅτι αὐτοὶ οἱ τραγικοὶ κατ' ὄνομα Ἕλληνες ἔχουν διαποτισθῆ ὑπὸ ξένων ἰδεῶν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἰδεῶδες τῆς δημοκρατίας, ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης, ἔχουν ὁδηγηθῆ ὑπὸ ξένων χειρῶν, οὐδεμίαν σχέσιν ἐχουσῶν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ ἰδιοσυγκρασίαν. Τόμοι ὁλόκληροι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ γραφοῦν διὰ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν κακουργημάτων τῶν ἐρυθρῶν φασιστῶν.

Ἡ ἐν Ρωσσίᾳ ἐπιτυχία τοῦ Κομμουνισμοῦ, ὡς εἴδομεν, ὀφείλεται εἰς τὴν μυστικὴν δρᾶσιν τῶν ποικιλωνύμων Σιωνιστικῶν ὀργανώσεων. Αἱ ὀργανώσεις αὗται, ἐπωφεληθεῖσαι τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀπορρεούσης ἀνικανότητος καὶ ἀβουλίας τῶν κυβερνώντων, κατώρθωσαν ν' ἀνατρέψουν τὸ κοινωνικὸν καθεστώς. Τῆς ἀνατροπῆς ταύτης ἐπωφελήθη μικρὰ Σιωνιστικὴ μειοψηφία ὅπως ἐπιβῇ τῆς Ἀρχῆς

καὶ παρουσιάσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ θέαμα τῆς Μπολσεβοκρατουμένης Ρωσσίας.

Τὸ ἐν Ρωσσίᾳ τόσον ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθὲν σύστημα προσπαθοῦν νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν εἰς ὅλα τὰ ἀστικὰ κράτη καὶ ἰδίως ἐν Ἑλλάδι. Ὠθοῦν τοὺς ἰθύνοντας εἰς σφάλματα ἐπὶ σφαλμάτων, εἰς καταχρήσεις ἐπὶ καταχρήσεων μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ προκληθῇ λαϊκὴ ἐξέγερσις καὶ ἐλπίζουν νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν ὅπως καὶ ἐν Ρωσσίᾳ.

Κατὰ τῆς δράσεως ταύτης, τῶν ὀργανώσεων τῆς καταστροφῆς καὶ τῶν ἀπαισίων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν ἐπαρκεῖ οἱαδήποτε κρατικὴ ἐνέργεια ἄνευ ὀργανώσεως τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ ἄνευ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀντιδράσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια ἰδίως, ἥτις εἶναι τὸ κύτταρον ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ σύνολον τοῦ ἔθνους, ὀφείλει, ἐνισχύουσα τὰς θρησκευτικάς, ἐθνικὰς καὶ οἰκογενειακὰς παραδόσεις της αἵτινες τὴν ἔσωσαν ἐκ τῆς δουλείας, ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν καταχθονίων τούτων ἐπιβουλῶν τῶν ἐχθρῶν τῆς φυλῆς μας.

Οὕτω θ' ἀποφύγωμεν τὴν τύχην τοῦ ἀτυχοῦς μεγάλου Ρωσσικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἔπεσε θῦμα τόσον τῆς ἰδιοτελείας τῶν κυβερνητῶν του, ὅσον καὶ τῆς ἀδιαφορίας καὶ μοιρολατρείας του.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ